

Pálnagy László

Az olajbárók Európába mennek...

Í Á R S A D A L O M S Z A Í R A

CyberBooks

All rights reserved
CyberBooks Kiadó
2003

INKÁBB FELNŐTTEKNEK...

e-book version

Borító:

ARTS FACTOR DESIGN STÚDIÓ

ELŐSZÓ

A könyvben kizárólag elképzelt helyszínek, kitalált szereplők vannak. A valósághoz való legcsekélyebb hasonlóságuk a véletlen műve!

Könyvemet ajánlom az olajmaffia cselekedeteit elítélő, azt aktívan – vagy passzívan – üldöző személyeknek. Továbbá a rács mögött sínylődő olajmaffiózóknak.

S végül, de nem utolsósorban, ajánlom minden olyan kedves olvasómnak, aki a fenti kategóriák egyikébe sem sorolja önmagát.

Lehet, ha olajbárók nincsenek, akkor ez a könyv cím nélkül maradt volna?!

Pálnagy László

ELSŐ FEJEZET

Kence Benő nagy ovációval hallat magáról, eközben egy szürkeköpenyes fehércseléd szakmai-, s egyéb jellegű hozzáértéséről tesz tanúbizonyságot, egy angyal kis híján sérvet kap, a kocsmában kitör a haddelhadd, a kakas köszöni, jól van, valaki nyer a tombolán...

*

Reggel lett. Szép, csendes nyári nap ígérkezett. Csakhogy nem Bénatunyafalván! Talán valahol másutt. Errefelé ugyan semmiféleképpen. Mostanában nem lesz nyugalom. Benő nem engedte. Képes volt torkaszakadtából acsarkodni, bömbölni, ordítani. Teljes erőbedobással.

Vörös fejfel, kitátott szájjal, fröcsögő nyállal.

*

A részeg öregasszonyt támogató szutyok-szürkére színeződött köpenyű, dundi nővérke már szétosztotta a kórtermekben a múlt hónapról kimaradt vattáját. Az ápoltak szépen megköszönték, aztán a füleikbe gyömöszölték.

Az ordítás reggel kezdődött. Azóta is szünet nélkül tart.

Most dél felé járt az idő.

Ez egészen biztos, mert ebben a pillanatban vágatott el az ablak alatt Sánta Butykó elszabadult szekere. A két girhes, de annál sebesebb lovával az élen. Hazafelé tartottak. Versenyre kelve a cikázva suhanó fecskékkel.

A felvert porban ott prüszkölt a púpos sírásó: Bice Pinkó. Harsányan káromkodva átkozta Butykó felmenő családfáját. Abból alaposan kiemelve a nőnemű egyedeket...

Dühe jogos volt.

Ma legalább negyedórát késett a szekér. Máskor gond nélkül átér az úton. Most meg? Majdnem elsodorták a lovak!

Minden jel arra utalt, hogy a szokásos félliternyi napi pálinkaadag lassabban hatott eme furcsa időmérő szerkezet legfontosabb fogaskerekére: a bakról hiányzó kocsisra.

Ezek szerint a jó Taknyavári Mihály urunk - a kocsmáros -, már megint alaposan felvizezte a cefrét.

Így eshetett meg, hogy az ezekben a percekben éppen a Tunyafalvi dülöngélő előtti árokban hempergő Butykót, valamivel lassabban ütötte ki a kocsmában benyelt löre.

A hígabb lé ma komótosabban borította el gomolygó, ködszerű fátyollal a zavaros tudatot. Ennek következtében a mindennap erre robogó fogat egy kicsit késlekedett, miután maga mögött hagyta a zötyögő bakról az árokszélre lefordult kocsisát.

A láncreakció beindult.

Dominóelvként söpört végig a faluban a káosz. Felborítva Bénatunyafalva nyugodalmas mindennapját.

A nyitott ablakon át a sírásót hallva, a nővér által támogatott tökrészeg bába rákezde a káromkodást.

Ezt a nővére nem tűrhette.

Lendített egyet a rozoga szipirtyón. Az a lendület kezdősebességét maradéktalanul felhasználva fejest érkezett egy zománcozott, kopott edénybe. Abba a serblibe, amely egészségügyi berkekben ráaggatott becenevét egy jobb sorsra érdemes háziszárnyastól kölcsönözte.

A kacsától...

A lé szanaszéjjel fröccsent. Még a szürke köpenyre is jutott belőle.

Így történhetett meg, hogy a koszosra használt ruhanemű másnap ki lett mosva. Ami azt eredményezte, hogy az ennek következtében immár patyolatfehérben pompázó gazdáját több napig nem ismerték meg.

A kórtermek bágyadt, kókadozó, nyögdecselő, heherésző vagy éppen szimuláló ágytöltelékei eleinte azt hitték, hogy új nővére állt a házhoz.

Bögyös Bözsi otthagyt a bűdös edényből kikászálódó vénasszonyt, és bekopogott a főorvoshoz. Benyitott.

A Dr. Homokos Rudolf vörhenyes képen szunyókáló légy riadt döngéssel reppent elliptikus pályára a szurtos, csupaszon lógó villanykörte köré. Az áporodott levegőt vadul szelve, boldog zümmögéssel száguldozott körbe-körbe. A doki - egy hangos horkantással ébredve -, rápillologott a belépő mázsányi tömegre. Lassan ocsúdott. Csak nehezen eszmélt rá, hogy mind a négy háremhölgy eltűnt. A szája sarkából kicsurgó nyálát törölgetve, ráeszmélt a szomorú valóságra; hogy felébredt.

Ááááá! Dehogyan ébredt!

Őt fellármázták! Felriasztották! Felzavarták.

Egy hatalmasat szellentett, majd dühösen ráförmedt a belépő Bözsire;

- **Miivan máán!** - bömbölte, miközben előredőlve mindkét hatalmas kezét úgy rácsapta az asztalra, hogy az azon sorakozó üres sörösüvegek nyomban éktelen csörömpölésbe kezdtek. Így adva zavaros zenei kíséretet a borízú hangnak, mintegy ekképpen festve alá a bariton nyitányt.

- **De Ruudi...** - búgta csendben a megszeppent fehérnép, mit sem sejtve a kitörő harag rejtett okáról. Talán jobb is, mert testes lelkét érzékenyen érintette volna, ha rájön, hogy nem ő volt a buja álom szexuális középpontja.

- **De Ruudi, de Ruudi...** - morgott tovább a még mindig morcos Dr. Homokos.

Zsíros bajsza alatt nagyot böffentett.

A visszanyelt levet bárki megkóstolhatta volna, olyan kellemes birkapörkölt ízű volt. Amit mostanában ehetett, mert a könyöke alatt senyvedő ételhordón még friss zsírfoltok éktelenkedtek. A sárgás-piros maradványtól pompázó edények mellett kisebb csonthegek tornyosultak. Az alaposan lerágott darabkák tetemes mennyisége az említett étel kiválóságát hirdették.

Minden jel arra utalt, hogy az eledel valamennyi ehető porcikája az óriási bendő feneketlen mélységeiben tűnt el. Mégpedig maradéktalanul átalakulva súlyos gázokká és egyebekké...

- **Igenis Rudikám, lehetnél kedvesebb is velem!** - dorombolta a nagydarab nővér - **Vagy már elfelejtetted a tegnap éjszakai ügyeletet?!** - folytatta szemöldökét durcásan felvonva.

Lassú csípőkörzésekkel, himbálódzó léptekkel közeledni kezdett. Nagyjából úgy, mint egy terebélyes, dundi macska a behemót, húsos egere felé.

Bögyös Bözsi beindult.

Rúzsos ajkait lebiggyesztve, durcásan pislogott ki az elmaszatolódott szemfesték 'monoklikék' karikáiból. Az asztalt és a dokit megkerülve, a hájas vállakba belecsimpaszkodva, hevesen nyomkodni kezdte a korpás dinnyefejet a két irdatlan, hatalmas melle közé.

Cuppogott, aprókat pihegett.

Közben kikandikált Dr. Homokos Rudolf terebélyes kobakja fölött.

A nyitott ajtóban szájtátva leselkedő betegre. Bele egyenesen a képébe. Bele a kiguvadt, meredten bámuló szemekbe.

Mivel matató keze immár könyékig eltűnt a doktor bő nadrágjában, a helyzet egyértelműségét semmi sem cáfolta.

Ebben a pillanatban a huzat bevágta az ajtót, s a hangos csattanás ekképpen vetett véget a potya 'mozidélutának'.

Bözsi odasurrant a becsukódott ajtóhoz és ráfordította a rozsdás kulcsot.

Visszatérve Rudolfhoz, már mindkét kezét bevetve folytatta a félbehagyott matatást.

Pár perc múlva Bözsi gombolkozni kezdett...

*

Ez idő alatt a falu egyetlen kocsmájában magasra hágott a hangulat. A Tunyafalvi dülöngélőben folyt a szesz és persze a handabanda. Ahogy lefért a torkokon, és ahogy kifért a torkokon.

Fogyott a jóféle csapolt sör. A kuti.

Mert a helybeliek már csak így hívták a sörüket. Ugyanis néha annyi víz volt benne, mintha közvetlenül a gémeskútból merítette volna meg a korsót vagy a poharat a csapos.

Ez persze így nem igaz. Nincs is gémeskút a kocsmá udvarában...

A kocsmáros ebbéli akcióihoz a férfivécé csapját használta. De a sör minőségébe még nem kötött bele senki. Nem bánták a hígítást. Jó volt nekik így is. De ami igaz, az igaz. Meg kell hagyni, hogy olcsó volt. Jó sokat lehetett belőle inni mire berúgtak tőle.

Így legalább tovább maradhattak a kocsmában.

Az egyik asztalnál a napi szenzációt taglalták. Azt, hogy miképp is talált rá arra a pici babára Bunkó Jankó. Nagy gerjedelemmel meséltek. Már ki tudja hányadszor, de újfent belekezdtek. A gyakorlat az volt, ha bejött valaki, azt tudálékosan megkörnyékezte az éppen aktuális szónok, fizettetett magának egy-két italt, de inkább hármat, aztán rákezdte. Így aztán rendületlen magabiztossággal egymást túlharsogva, az apróbb részleteken vitázva, egyre jobban kiszínezve ismételték a szívszorító történetet.

Máskor is előfordult hasonló trükk, de akkor inkább légből kapott, valami általuk kiagyalt sztorit kezdtek el cifrázni.

Ma kivételesen egy valós, megtörtént eseményt vettek alapul. A picikéről, a szegény csöpp gyerekről. Akit ma reggel valami szemét városi egyszerűen kitett egy autóból. Meg sem állt!

Csak lelassított, résnyire kinyitotta a kocsi ajtaját és kilökte a csöppséget az árok szélére. Bunkó Jankó, aki éppen arra tekert, szájtátva nézte végig a szörnyűséget. Miután kiheverte a látvány okozta első sokkot, hirtelen észbekapott. A kerékpár szörnyűséges nyolcasaival küzdve behúzott. Gyorsított! Ellenben a veszett haladás helyett majdnem elesett. Nem adta fel...

A száguldásnak álcázott imbolygást a kormány vad jobbra és balra rángatásával próbálta korrigálni. Előredőlt és fogcsikorgatva tekert. A minduntalan átforduló, szalasztó pedálok kattogva álltak ellen a szokatlan tempónak.

Miután a kipörgő kerekek porfelhője elült, s az autó végleg eltűnt a láthatáron, addigra ő is odaért.

Azon nyomban leugrott a rozsdás biciklijéről, ami éppen ezzel egy időben dobta le a rozoga láncot. Sietve, de óvatosan felkapta a kis poggyászt.

A gyermekszivítástól teljesen megszeppenve, mozdulatlanra dermedt. Könnyeivel küszködve, remegő inakkal erősen gondolkodni kezdett. Szíve szinte ki akart ugrani a helyéből. Mit is tegyen? Hová menjen? Kihez forduljon? Egyszerre hirtelen felcsillantak a zavaros szemek. Meglódult. S uccu neki, egyenesen Dr. Homokos Rudolf rendelője felé véve az irányt, elviharzott a csecsemővel, immár görbe, kacsázó lábait használva járműnek...

S miért éppen a dokihoz indult? Talán azért, hogy megvizsgáltassa a bömbölő batyut. Nincs-e baja? Nem sérült-e meg? Ki tudja...

Lihegve ért a rendelő bejáratához. Nem tudni, hogy a nagy lendülettől-e, vagy a reggel korán bevedelt két deci kaparós szilvapálinka miatt, de megbotlott a küszöbön.

Előrevágódott!

A csomag nagy ívben repült ki a koszos kezekből...

Mire földet ért volna, legnagyobb szerencséjére Bögyös Bözsi hájas hasában landolt, aki éppen abban a pillanatban lépett ki az ajtón.

A baba a puha hasról továbbbsodródva gellert kapva folytatta röppályáját.

Bözsi észbekapott, s Janit arrébb lendítve nagyot ugrott oldalra. S mielőtt még a falhoz csapódhatott volna a hirtelen elcsendesült kisdéd, ügyesen elkapta!

Azonban ez nem így hangzott el a kocsmában...

A már közel századik verziót elbeszélő részeg narrátor szerint a baba előbb a háztetőre, s onnan a templomtoronyra csapódott. Majd ott a szélkakasra felakadt, onnét egy vad, lila lángban ragyogó, tűzokádó négyfejű sas elragadta. A dögöt egy hatalmas villám lesújtotta, a lezuhanó csomag pedig fennakadt egy gémeskút tetején. Mégpedig pont az ő udvarában. Amikor is hősünk bátran előugrott az istállóból, húsz vagy harminc óriási, hétfejű kóbor kutyaival és egy nagy, loncsos, megveszett nyolckarú medvével megküzdve, az életét kockáztatva felmászott a rúdon és megmentette a gyereket.

Amikor eddig ért a történet, a hős nagyot csuklott. Össze...

S nagy ívben beesett az asztal alá. Az abbamaradt elbeszélést egy irtózatos hátbavágás okozta. De nem az átlátszó lódítás miatt! Nem.

Az eltévedt ütés véletlen volt.

Amely előzménye nem volt más, mint az, hogy egy-két perccel az asztal alá zuhanás előtt Nyakas Pitya azt merészelte állítani, hogy Gitye Gyula 'direktbe' a sörébe kergeti a legyeket.

Annak - két jókora pofon között - támadt egy mentőötlete, hogy Pitya megihatja az övét.

Ebből aztán nagyobbacska verekedés lett.

A nagytöbbség szerint, ha nem Nyakas vette a sört, az nem is jár neki. Valaki azt kiabálta;

- Az erősebb kutya toszik, oszt kiesz!

Egyesek meg az elbeszélés efféle megszakítását sérelmezték.

Az immár több pártra szakadt asztaltársaság csak úgy hirtelenjében jól agyba-főbe kezdte verni egymást.

A bunyó már-már durvább fordulatot vett, amikor Muszi Antal megunva a hangoskodást közéjük vágott a szomszéd asztal mellől. Ekkor láss csodát, az addig egymást cincálók egy csapásra kibékültek, s ahányan csak voltak, mind arra rontottak rá.

Erre már Muszi haverjai is beszálltak a kocsmai bunyóba.

A kavarodásban egyre csak ütlegettek, csépeltek egymást, mint akik megkergültek! Ahol csak érték. Puffantak a bakancsok, reccsentek a csontok, lendültek a gumicsizmák, röpködött a pofonleves. Székek, asztalok, korsók törtek. Egyre-másra zúgott az ordináré zajban a szapora, foglalító parasztlengő...

Zajlott a balhé...

*

A dagadt nővér halkan becsukta maga után az ajtót. A bent kimerülten szuszogó, kitikkadt doktor percekben belül ismét horkolni kezdett.

Bözsi a köpenyét affektálva igazgatva körbepillantott, majd lassan elindult.

A hang irányába.

Az éktelen üvöltés felé. Az üres, visszhangzó folyosón lépdelő nővér egyszer és mindenkorra elhatározta, hogy nemcsak megnézi magának ezt a hangoskodót, de el is hallgattatja. El bizony. Végleg. Ne legyen a neve Bögyös Bözsi, ha nem! Elintézi! El ő. Ezt az ordító Benőt.

Lerendezi ezt az acsarkodót. Most vége! Ezúttal nem ússza meg. Elkapja!

*

A megvadult szekér időközben hazaért. Az asszonyka, mint minden nap, kifogta a lovakat...

Lecsutakolt. Megabrakolt. Ellátta a rozoga állatokat. Azután visszament a házba, és halkan dúdolgatva elmosogatta a szennyes edényeket. Egyiket a másik után. Amit a három gyerek és az anyósa hagyott ott az asztalon.

Szép az élet!

*

A kába bába a rendelő mocskos kövén fetrengve, több-kevesebb sikerrel, undorodva törölgette magáról a ráborult sárga levet.

Éktelenül káromkodott.

Átkozta a nővért. A tenor csecsemőt.

Visszakívánva őket oda, ahonnan kibújtak. Szidta dokit. A betegeket. Meg aki még az eszébe jutott.

Öklendezve...

Mert még mindig nem tért teljesen magához a sok összevedelt italtól.

*

Sánta Butykó az árokszélen horkolt. Álmodott. Egy sötétkék gomolyfelhőn hancúrozó, hófehér angyalról.

Az egy vékony, hosszú kötelet nyújtott le feléje. Egy gyönyörűen csillogó aranykötelet.

Butykó elkapta az orra előtt lengő kötélvéget, majd komótosan mászni kezdett...

Egy darabig bírta, de aztán egyre lassult. Rájött, hogy valami húzza vissza a föld felé. Lenézve látta, hogy a lovai szekeresül hozzánóttek a csizmájához.

Felkiabált az angyalnak, hogy segítsen. Húzza fel! Az nyögve húzta, húzta, de hamar abbahagyta. Lihegve azt kurjantotta neki, hogy nem megy, abbahagyja, nem kockáztat, mert még a végén mennyei angyal-sérvet fog kapni!

Így aztán Butykó visszaesett. Míg sebesen zuhant a föld felé, egyre csak azon csodálkozott, hogyan lehet az angyaloknak sérvük?! Ráadásul mennyei?!

Sánta Butykó átfordult a másik oldalára.

Egy szöcske nagyot ugorva szökkent a kocsmá előtti árok túlsó szélére. A Tunyafalvi dülöngélőből éktelen zsivaj szűrődött ki a csendes, kietlen utcára. Odabent cifra káromkodásokkal tarkítva nagy hangon ordibáltak valamit.

Butykó egy pillanatra kinyitotta a szemét. Az angyal nem volt sehol! Elkezdett kúszni. A kocsmá irányába. A csábítóan nyitott ajtó felé.

Félúton ismét elaludt.

Most az angyalon egy hatalmas, aranyszínű sérvkötő volt. Szárnyait vígan csattogtatta. S míg apró, csillogó, csillámló pihék röpködtek körülötte, kezében egy hatalmas, csapolt sörrel teli korsóval a felhő szélén tántorogva táncolt.

Hirtelen megállt.

Egy szuszra lehajtotta a sört, és miközben a habtól fehérülő száját törölgette az egyik szárnyával, óriásit böffentett.

Azután vadul ugrálni kezdett.

Messzire eldobta a kiürült korsót, s míg az eltűnt a szomszédos felhők puha gomolygásában, lenézett Butykóra, majd szárnyait lengetve jobbkézszel beintett neki.

Egy olyat, amiről mindenkinek ugyanaz a dolog jut az eszébe. Közben hamisan csengő, vékonyka hangon énekelni kezdett.

Egy mocskos, trágár népdalt...

Végül hamar belegabalyodott a reflénbe, csuklott, vihogott, aztán egy óriásit szellentett és röhögve elrepült.

*

Bögyös Bözsi benyitott az ajtón. A csöpögő pálinkás kenyeret bal kezében lengetve, harciasan közeledett a négykilónyi rendbontó felé.

Az órák óta tartó ordítást pár pillanat múlva felváltotta a mindent átható, tapintható csend.

A folyosóról nyíló szobákban a rozsdás vaságyak rugói immár megkönnyebbülten nyöszörögtek mocorgó terheik alatt. Mintha nekik is sok lett volna ez az órákig tartó ária.

Elcsendesedett a rendelő.

A cammogó idő lábujjain lépdelve járta be a málló falú folyosókat.

Odakinn a gyenge nyári szél bársonyos könnyedséggel susogott. Talán andalító verseket dúdolt a fülledt délután bágyadtan múltó perceinek? Vagy egy kóbor szellőt akart rábeszélni, hogy simogassa az álmos hőségben tikkadó fákat?

Nem tudni. De huncut táncot járt, meg-megérintve a szunnyadó bokrok kókadt leveleit. Mígnem ezt elunva, pilledten tovalebent.

Mert Dr. Homokos Rudolf iszonyatos horkolása rengette meg a kopott falakat.

Itt-ott levált a meglazult vakolat.

*

A kocsmában - a verekedést követően - némi nyugalom állt be. Ez szoros összefüggésben volt Jankó megérkezésével, akit hirtelen körbekaptak, és mindenfelől italt nyomkodva a kezébe, arra biztattak, hogy mondja már, mi is lett azzal a kisbabával!?

A kérdezett elgyötörtten lerogyott.

Végül a harmadik pohár után már összegyűjtött annyi erőt, hogy belekezdjen az új fejleményekbe.

Nagy nehezen dadogva rákezdt.

Miszerint elszalasztották a bábáért, aki részeg volt ugyan, de szakvéleményt azért adott. Mégpedig, hogy szerinte csak pár napos lehet a baba. Itt megállt. Megint ivott. Aztán hebegve folytatta, hogy arra már nem nagyon emlékszik, hogyan is lett Benő a gyerek, de az lett a neve.

Valami Kence, vagy mi a csuda!?

Itt benyelt egy újabb pohár pálinkát. Attól aztán derengeni kezdett neki.

- **Hupp! Mííígván!** - kiáltott fel.

S hadarni kezdte, hogy azt hiszi, hogy a nővér szedte valahonnan a neveket. A nagydudás Bözsi.

- **Ígen! Mígvaaaán!! Ááá! Hukk... Mááán tudom!** - vonyított fel boldogan.

Az egyre zavarosabb, összegabalyodó szavakból olyasmit lehetett kihámozni, hogy valami tábornoknő vagy mifeneféle fajta leszármazott Bözsi. Az ősenek, a rokonának volt a neve Kence.

- **Az ükanyjáé!** - itt hűmmögött és erősen bólogatva körbenézett a tömegben, és fontoskodva folytatta - **A tábornuknő az azért nem bizt...hukkk...os, de hírös embür a mán tuti. Hukkk! Naaaá! Így lett, hukkk... a Bögyös ősei után hukkk... a györükbű hááá... Kence Benű. E lett hát belüle. Hukkk...** - Mire eddig jutott, már két kézzel csapkodta az asztalt. A poharak lepotyogtak. Aztán még egy-két pohárral benyelt.

A sok fáradalom után két csuklás között elszenderedett. Arccal előrebukott. Végül óriási koppanással összeecsókolózott a homloka és a sokat látott asztallap.

Ezzel mit sem törődtek a többiek.

Hangos zsongás támadt. A kocsmá átalakult egy terjedelmes méhkasszá. Izgatottan tárgyalták a történeteket. És persze vedeltek. Mint a gödény.

Pár hónap múlva kiderült, hogy nem volt hiteles a történet. A név nem stimmel. A Kence. Mert se tábornok, se mifene, csak nagyon maszatos volt a szentem.

Na és, hogy a Benő honnan lett? Ki tudja?!

*

Kétórányi handabandával később, hátul egy csendesebb zugban, Zsémbes-nyanya felállt. Jó ideje kíváncsian fülelve hallgatta a történeteket.

Amíg ivott.

Most imbolyogva megcélozta a kocsmá kijáratát. Kissé inogva ugyan, de sikerült eljutnia odáig.

Ott megkapaszkodva a törött kilincsben, óvatosan kitámaszkodott az utcára.

A többiek vihogva nézték, s közben azt kiabálták utána, hogy ő a kocsmá réme!

*

Ó a Zsémbes tanyán vidám volt ám az élet! Már akinek... A kamra hűségében búsan lógó sonka talán szívesebben disznólkodott volna kint a pocsolyás, sáros baromfiudvarban egy még élő malac alatt taposva a latyakot.

Ahol a kakas éppen most pattant le az imént egy tyúk 'tollahagytá' hátáról. Azután sűrűn hajbókolva gyors köröket írt le alkalmi kedvese körül. Közben nagyokat kapart a masszaserű sárban.

De úgy, hogy még az ól falára is jutott a felfröccsenő darabkákból, így azok a fehérre meszelt falra fekete-szürke mintát rajzolva adhatták hírül az újabb sikeres aktus hírét.

Az ól falán már vastag réteggé száradtak az így odakerült apró rögök.

Végül egy harsány kukorékolással koronázta meg fajfenntartó tettét, majd hatalmas, húsos taraját lengetve, peckesen továbblépdelt.

Mégpedig az udvar másik végén terpeszkedő trágyadomb felé.

A tehenek unott bögéssel válaszoltak az istállóból. A kecskék mekegtek, a birkák bégettek, a tücskök ciripeltek, a kutya ugattak.

Meg egy csomó minden, egy csomó mindenféle hangon hangoskodott, ahogy ez egy tanyán már csak lenni szokott...

*

Bögyös Bözsi a szobájában aludt. Mellette egy üres üveg hevert.

Álmodott.

*

Az üvöltésmentes kórház délutáni pihenőt tartott. Bözsi álmát nem zavarta semmi.

A betegek közül, akik emlékeztek erre a napra, még évek múltán is hiába faggatták arról, hogy ugyan árulja már el, milyen módszerrel faragott egy csendes-rendes édipofi babát abból a beteg számár ordítású kölyökből?

Nem mondta el senkinek. Ugyanis elfelejtette.

Mert ugye a mártogatásból kimaradt pálinkát az utolsó kortyig megitta. Később már nem volt kitől kérdezni.

Mert elkerült. Messzire. Végleg. Aminek komoly előzménye volt.

Egyszer tett egy olyan dolgot, ami jelentősen megzavarta Bénatunyafalva békéjét. Sőt a gazdasági egyensúlyát is. Az öregek még emlékeznek az esetre. Nehéz idők jártak. Akkoriban a WC-papír ára az egekig szökött. A Bögyös-járvány miatt. Ja! Meg a karantén! A botrány... A nővére ugyanis elsikkasztotta a vaját. Helyette a mosásból kispórolt szappannal és a hozzákevert gépszírral etette a betegeket. Azt állította, hogy ez egy újfajta margarin. Ettől tört ki a járvány. Volt ám tömeges hascsikarás!

Bözsi a vaját eladta, az árát meg elitta.

Mind egy szálig. Az utolsó fillérig. Miután minden kitudódott, még a Dr. Homokos Rudolf pártfogása sem segíthetett már a megtévedt menyecskén. Elzavarták a kórházból.

Egy pár évvel később még hallani lehetett róla egy kósza hírt, miszerint összeállt valami cirkuszi idomárral, és a világot járja. De eme híresztelés nem állt valami tartós lábakon. Ugyanis a kocsmában hangzott el. Ráadásul a pletyka végigfutott egész Bénatunyafalván. Úgyhogy volt alkalma elferdülni a hírnek.

Állítólag egy átutazó sampon-ügynök mesélt erről alkalmi hallgatóságának a Tunyafalvi dülöngélő pultjánál. De az 'először értesültek' még ritka józan pillanataikban sem voltak igazán szavahihetőek, nemhogy tökrészen.

Utóbb kiderült, hogy az ügynök nem sampont, hanem tampont árult.

*

Zsémbes nyanya a bevedelt italtól kábán tántorogva bandukolt a tanyájuk felé vezető úton.

- **Mííg...hugy ín vagyok a kocsmá ríme... Zsímbes nyanya a kocsmarím...**

Bár igaz, ami igaz. Zsémbesnek ugyan tényleg Zsémbes volt, mert ugye ő volt Zsémbes Karcsi bá' egyke lánya.

De nem békélt meg a ráaggatott becenévvel. Motyogott tovább. Egyre csak mormogott.

- **Rííím?! Ín rííím lennük?!**

S míg ezen tépelődött, az erős madzaggal felkötözött batyuja minduntalan hozzáverődött az oldalához.

Olyan özönvíz előtti, kopottas, szakadozott zsákféle volt.

Óvatosan odanyúlt. Féltve simította meg.

*

A kocsmá lassan bezárt. Szép nyáreste volt. Odafenn vígan ragyogtak a csillagok. Valahol egy kóbor kutya ugatott. Erre sorban, egymás után betársult Bénatunyafalva összes ebe, mint hangverseny előtt a hangoló zenészek.

Végül, ugyan kicsit megkésve, de a Zsémbes tanya felől is megszólalt a jól ismert kórus.

Kitört a kutyaparádé.

Ez aztán eltartott hajnalig, amikor a felkelő nap sárgás-bíborba hajló, narancsszínű fénye elégedetten hunyorgott rá a harmattól csillámló mezőre.

A párás, nyirkos levegő úgy ölelte körbe az ébredő házakat, mint anya az egynapos csecsemőjét.

*

A reggeli nap virgonc sugarai derűsen csiklandozták a nádtetőt. A csúszkáló vízcseppeket kergették a Zsémbes tanya közepén álló épület tetején.

A konyha felől friss tejbegríz csábos illata kacérkodott egy picinyke szellővel.

Zsémbes nyanya ma boldog volt.

Talán először és utoljára, de nem zsémbelt.

- Óhhh, a kocsmá-tombula! Tom, tom, tombula -
dúdolgatta félhangosan - **Míg jú, higy visszamíntem! A
kocsmába, ko, ko-kocsmába!**

Igen, tegnap visszament a Tunyafalvi dülöngélőbe.
Életében először nyert. A tombolán. Nem is akármít! A
fődíjat. Persze a második és a harmadik díj jutalma
is jó lett volna neki. A két liter pálinka és az üveg
óbor. De az első díj, az első díj.

Bentről gajdolás hallatszott. Zsémbes nyanya
fürgén felkapta a cumisüveget, és sebesen berohant
tegnapi főnyereményéhez. A talált babához. Amit az
esti falugyűlésen kisorsolt a falu. Megspékelve a
velejáró állami támogatással együtt.

Ilyenformán került Kence Benő a Zsémbes tanyára.

MÁSODIK FEJEZET *Egy kismacska a szabadesést gyakorolja, valaki ráébred arra, hogy vannak boszorkányok, a falusiak egy dombon mulatnak, s amíg a vőlegény izgatottan készülődik a nászéjszaka gyönyöreire, gyufaszál lobban a koromsötét éjszakában.*

*

A kiscica nyivákolva kapkodta aprócska fejét jobbra-balra. Röptében, mialatt nagy ívben elhaladt a gőzölgő trágyadomb felett. Amelyet a ragyogó napsütés sugarai bágyadtan, finnyáskodva megpróbáltak bearanyozni, de ettől a látványtól elment tőle a kedvük.

A bundás repülőszerkezet kapálódzott, messze szállt.

Azután leesett. Nagyot nyekkent. Mint egy jól érett tök. Meredező, aprócska körmei veszettül szabdalták körülötte a búzló levegőt. A koszos gyerekkéz, miután abbahagyta 'orrturmányoló' tevékenységét, máris kapott egy új kavics után. Az alkalmi lóding a tömegvonzástól átmenetileg megszabadulva, fokozatosan csökkentette távolságát a pöttömnyi cicafej és a retkes gyerektenyér között. Mire a koppanás versenyre kelt a nyávogással, már ott is volt a következő kő. Aztán egy másik. Utána megint egy. Folyamatosan röpködtek a sebesen süvítő rögök a menekülni próbáló kismacska után.

Talán míg világ a világ, így ment volna tovább, ha egy minden képzeletet felülmúló frekvenciájú, ordináre rikácsolás nem szakítja meg ezt az egyoldalú mulatságot...

- **Beeeeennnőőő!!!**

A hangra megrezzenő koszos, rongyos suhanc köpködni kezdett. Korát meghazudtoló átkozódás áradatot megeresztve, elindult a hanggal ellentétes irányba. A budi felé.

- **A jó ides anyadisznáját megmászó, hurkaeszű, csavartfarkú, lútrágyában hempergő foszlott ülepű Banya istenit a mocskos tirgyekalácsába... Háát, mán emíszteni se haggya az embert! A ronda banyája! A jó ides lúhúgyon felnőtt duplafülű, egyorrú, riheskípű, tyúkfing evő, redves csecsű, megkábult nagyninjit magának! Rohadt Banya! Kosszos bosszorrrrrka! Hogy nyelné le egyszer mán a nyelvit, azt akadna keresztbe**

a likába! Hogy robbanna ezer felí szíjjel a valaga... A só járja át a máját! Esne le az összes füle... A veszett kutya rohángáljon a szemivel! A bele tekeredjen a girnyó bokájára... Rozoga nínber... Baaaannnyaaaaa!!! Pffffujjjjj!!!

A rozzant ajtó mögül még egy ideig hallani lehetett az ehhez hasonló magasztaló jelzőket az egetverő rotyogtatás kíséretében. Az ilyesformán felmagasztalt nőszemély kezében egy horpadt, zománchibás vödörrel görbe lábait maga alá kapkodva, billegve igyekezett a hangok felé. Viasszaszítóan ráncos képére kiült a düh lila pírja, amit még tetézett a szűk, vöröslő, vékonyka ereken terjengő pálinkagőz bordós árnyalatot nyújtó tónusa. Hosszú, színehagyott, fekete szoknyát viselt, amit valami zsákmadzagszerű díszöv rögzített a keszeg derekára. A zsinór mindenféle kincsekkel volt teleböködve. Kaszakő, rozsdás kés, aszott - ismeretlenre száradt - gyomlevelek. Szerinte jóféle bagó, amit szorgalmasan rágcsált egész álló nap. Sőt néha még álmában is. Már persze, ha a két foggal való 'nyáldús-gazpép' szájban történő zúzási kísérleteit egyáltalán rágásnak lehet nevezni.

Ja! El ne feledjük a lényegét! A főhelyen a köldöke vonalában, ott fityegett a tanya legféltettebb vagyontárgya. A pincekulcs.

Hej, ha beleshetnénk azon a kulcslyukon!

Akkor talán megtudhatnánk, mi is lehet az a féltett, értékes holmi, amely ekkora kiváltságot élvezett, hogy a ronda, zsémbes öregasszony mindenki elől elzárva tartja.

Amikor az illemhelynek felmagasztalt düledező, ócska, rozoga deszkatákolmányhoz ért, nagyot lendített az idegességtől már jócskán remegő, kezében szorongatott vödrön. S az egész tartalmát ráborította a hézagos, repedésekkel teli budi résnyire nyitott ajtajára! Miáltal a bent trónoló szófonó siheder nyakába, és egyéb kényesebb részeire jó adag hígas trágyalé ömlött.

Mert a vödörben bizony az volt!

Banya az eladott tej által naponta megürülő edényt a fejések között, eme ocsmány lötty tárolójának is felhasználta. Hááát! Ízlése válogatja...

Mindenesetre a bűzös vödör immár üresen himbálódzott a veszettül menekülő Banya kezében. Amíg el nem dobta.

Mert a leöntött Kence Benő, úgy ahogy volt, letolt nadrágban kiment a szűk ajtón. Talán utol is éri a viháncoló, heherésző, dülöngélve loholó Banyát, ha orra nem bukik a térde alá letolt gatyája és a lábai alá keveredő felé dobott cseber miatt.

Elvágódott. Arccal előre, bele egyenesen egy hatalmas tehénlepenybe.

*

Egy félórával később a tanya közepén álló nagydiófa alatt egy elcsendesedett, megalázott, pityergő kamasz bosszút esküdött egy vénasszony ellen. Aki történetesen az őt felnevelő nőszemély volt, akit a közeli Bénatunyafalván - mióta korosabb lett - csak 'Zsémbe Banyának' tituláltak.

*

A következő reggelen egy rozsdás vekker elhaló hangjára riadt fel Kence Benő.

Reggel?! Ugyan már! Még hajnal is alig volt...

Sebtében magára kapkodta a ruháit. Mindezt a lehető legnagyobb óvatossággal. Benő a főépület melletti ólban szokott aludni. Most is onnan botorkált elő. Kezében valamilyen apró tárggyal. Amit úgy szorongatott, mintha csak az élete múlna azon, hogy az ujjai között maradjon a féltett kincse.

Egy keskeny fénysávot követve elindult a hátsódvar felé.

Feje felett, fent a csillagos égen, halványan pompázott a sok-sok égi lámpás. Az éles árnyékok dermedt csendességben árulkodtak a fényes telihold jegesen sárgálló sugarairól.

*

A mennyasszonyt kézről-kézre adták. Pörgették, forgatták. Közben egy jókora papírdobozban gyűlt a pénz. Az udvar közepén álló lakodalmas sátorban, már alig lehetett látni a szaporán táncoló lábak által felkavart porban. A valaha hófehér, de már zsírfoltos terítőkkal lefedett asztalokon roskadásig állt az étel. Mindenfelé főtt-, sült- és kirántott húsok tornyosultak. A százféle savanyúság között. Arrébb sütemények, torták, miegymás. A pörköltes tál fölött izgatottan döngtek, zsongtak a kékhátú legyek.

Mindenütt sörös, boros, pálinkás vagy üdítőitalos üvegek. Nyitva, megbontatlanul illetőleg valaki kezében. Meg a szájakhoz tapadva.

Óriási összevisszaságban mindenfelé a sok félig kiivott, aztán faképnél hagyott pohár uralta a teret. Ami körül ott szorongott Bénatunyafalva színe-java.

A falusiak jól mulattak.

A kis, apró gyerkőcök visítózva kergették egymást, körbe-körbe. A józanabb felnőttek ital után nyúlkáltak, vagy ropták a lakodalmas táncot.

A részegebbje vagy evett, vagy bambán bámult, esetleg eldőlve, tespedten alélt. Némelyek a két kategória között ingadozva ettek, ittak, vagy valami rém fontosat ordibáltak egymás füleibe, az éktelenül hangos cigányzene - igencsak fals - hangorkánja közepette. A zenészek, bár tökrészegek voltak, megállás nélkül húzták a talpalávalót.

Egyedül a cimbalmos dőlt ki. A hangszerére borulva, a húroktól csíkosra irdalt arccal aludt. De a két hegedűs, a nagybögős és a brácsás helytállt helyette is. A primás vonójába fűzött, és a díszszebkendője helyéről kikandikáló gyűrött papírpénzhalmaz megfelelő násznépről árulkodott.

A szomszédban - jó bénatunyafalvai népszokás szerint - a környékről összegyűlt vénasszonyok kiültek a verandára. Ott aztán töviről-hegyire megfigyeltek mindent. Közben be nem állt a lepcsés szájuk.

Csak egy-egy pillanatra, amikor a kényeztetésükre újabb ételadag érkezett a kerítés felett. Ők voltak a helyi média. Fontos volt velük jóban lenni.

Éppen az átadogatott finomságokat tömködték nagy buzgón magukba. Így hajnali két óra tájékán, már alig-alig ittak. Nem bírták. Ehhez már öregek voltak. De annál jobban ment a leselkedés. A házhátulját figyelték.

Azt, hogy kik járnak rá a hányódézsára, és hányszor?! Ha valaki - netalántán - beleesett, akkor éles hangon rikácsolni kezdtek, mire emberek jöttek, és kihúzták a pórul járt illetőt. Aztán erről káráltak egy ideig.

A sátor közepén állt a bál.

A tivornyázó násznép fennen énekelte az "INKÁBB KELL NEKI HÚSZ CENTI" című, általuk útszélibb stílusúra átköltött dalféleséget. Pörögtek, forogtak.

Ropták. Jó volt minden. Sok étel, temérdek ital. Részeg násznép. Kedvező mennyasszony-tánc.

Igazi nyáridő.

Tenyérorrú Zsiga vette el Birnyák Katát. Tehenészlegény volt a szövetkezetben. Termetes, erős, nem túl okos és nem is túl jóvágású fiatalember. Rendes ember. Kata hatalmas mellű, szeplős, kesehajú, háziasnak indult leány volt. Kisebítőként dolgozott a kocsmában, a Tunyafalvi dülöngélőben. Taknyavári Mihály bácsi kezei alatt.

Szó szerint, mert bizony a raktárban, hátul, néha meg lett gyömszölgetve a két nagy cici, meg a hájas, de azért formás hátsófertály. Más nemigen történt, ami inkább a kocsmáros meggyengült férfiasságának, mintsem becsületének volt betudható. Kata nem verte nagydobra a történeteket. Hagyta.

Hogy vajon miért?! Talán, mert jólesett neki.

A párocska szépen illett össze. Mindketten boldognak érezték magukat ezen a nagy napon. A szülők is kitettek magukért. Állták a lagzit. Az apák, a nászurak, már hetek óta minden nap 'egyeztetett' a kocsmában. Amiből az lett, hogy hol az egyik, hol a másik vitte haza a részegebbet, attól függően, hogy melyikük maradt járóképes.

De szerencsére az asszonyok résen voltak!

Mindent lebonyolítottak mire beköszöntött az esküvő napja. Meghívtak vagy párszáz embert és elintézték a többi teendőt. Amit ilyenkor kell.

És bizony, most gyűlik a pénz a fiataloknak.

★

A sötét árny lassan, ráérősen közeledett célja felé. Benő a kezében szorongatott gyufásdobozra gondolt. Meg az elmúlt napokra. Mióta Banya leöntötte, négy nap telt el. A bosszúhadjárat a végéhez közeledett.

Ma megteszi az utolsó lépést.

Első éjjel ellopta a pincekulcsot és belevizelt Banya pálinkájába. Ebédnél a délelőtt összefogdosott legyeket keverte bele a főzelékbe. Banya egészen elcsodálkozott, amikor a kelkáposzta főzelékből most ő nem kért. Miért lepődött meg ezen? Mert tudta, hogy ez az egyik kedvenc étele. Míg a második adag levest kanalazta, kárörömmel nézte, amint a vénasszony mohón betömi az egészset. A legyekkel együtt.

Nem vett észre semmit. Csak nyelte, mint sáros kacska a romlott nokedlit. Pedig most kivételesen józan volt. Készült a lagzira. Segédkezni. Zsigáékhoz. Tyúkot pucolni, miegymás. Jaaa! Meg védelni. Később el is indult. Délután. Egész későn, éjjel hozták haza. Jární sem bírt, úgy kiütötte magát. Letették a küszöbre, onnan már ő cipelte be az ágyáig.

Melléült és leköpködte.

Másnap bedobta a kedvenc tyúkját a budiba. Elégedetten figyelte, amint Banya kirent a nagydolga közepén, és sikoltozva rohángál körbe-körbe az udvaron. Azt kiabálta, hogy beköltözött az ördög a pócegdörbe, és onnan rikoltozik kifelé.

Le akarja rántani az alvilágba!

Még nem volt teljesen kijózanodva, de azért nem esett el. Dinamógatyájával a bokájára csúszva, lengő szoknyával ugrált, imbolyogott. Benő rácsodálkozott, hogy bírja azt a nagy, ronda bundabugyogót nyáron viselni? A kopottas, rózsaszínű, vastag ruhadarab végül is győzött, mert az öregasszony elterült. Sánta Terka, aki azért jött ki hozzá a faluból már korán reggel, hogy majd együtt mennek ma is segíteni a lagzi előkészületeinél, ám amúgy, igazából inkább csak beiddogálni akart, most kirohant a zajra a nyári konyhából.

Felsegítette, betámogatta a reszkető, nyivákoló, nyüsztő Banyát. A barátnőjét.

Benő nagy meglepéssel szemlélte az eseményeket. A fejük felül, a fájáról. Később látta, hogy ketten, vasvillákkal piszkálják ki a budiból a megcsúfolt tyúkot. Negyedórára rá öklendezve, krákogva cibálták a bűzös leheletet okádó fazék fölött a tollcsomókat az udvar közepén. A vén eperfa tövében. A terjengő gőzfelhőből a másik fa, a nagydiófa lombjába is jutott, ahonnan Benő fintorogva kászálódott le. Az ól padlásablakából folytatta a szemlélődést.

Déltájékán végeztek a tollfosztással.

A megtisztított, becsomagolt, felbontott tyúkkal a hónuk alatt, dülöngélve indultak Bénatunyafalva felé. Benő megdöbbenve hallgatta a két beszeszelt öregasszony viháncolását miszerint, ha majd eszik a vőlegény, az abból főzött levesből, majd jobban sertepertél a nászéjszakán Kata bugyogójában! S míg kapatosan inogva ballagtak a falu felé, lépten-nyomon

meghúzták a náluk lévő vesszővel befont kisdemizsont. A pálinkás butykost.

Kence Benő nagyon utálta Banyát, de egy ideje már nem félt tőle. Régen, bizony nagyon.

Most, hogy már nagyobb, meg erősebb is lett, így azért más. Szeretni, soha nem szerette. Ahhoz túl sokszor megverte. Eleinte szánta, mert sokat dolgozott, meg mert mindenki gúnyolta a faluban. De a sok kapsz' miatt, ez előbb-utóbb lassan átalakult gyűlöletté. Aztán minden megváltozott. Tavaly, egy ragyogó tavaszi napon, amikor Banya - jó szokása szerint -, éppen a hátára sózott egy nagyot a keze ügyében lévő villanyéllal. Mert szerinte a mocskos kölök nem rakta elég magasra a szénát! Benő hirtelen megpördült... (Amin később, a történetek után még ő is elcsodálkozott!) Majd kikapta a girbegurba nyelet a vénasszony szikár kezeiből, és jó messzire eldobta a vasvillát.

Csak úgy surrogott tőle a levegő!

A villa repült, repült... Jóval odébb, vadul rezegve belevágódott az agyagos talajú parlagba. Benő szembefordult Banyával, és összeszorított fogakkal azt sziszegte neki;

- Mocskos banyája! Húzzon innen, mer' agyonvágom!

Mire Zsémbes Banya tágra meredt, megriadt szemekkel eloldalgott. Na, azóta maradtak el, az addig mindennapos verések. Attól fogva békén hagyta. Na... Már amennyire! Jóakarója azért nem lett. Inkább a rosszakarója. Ahol csak tudta megnehezítette az életét. Ahányféle trükköt az ismert! Attól a naptól kezdve nem mosta ki a ruháját, csak hébe-hóba főzött rá, messziről átkokat kiabált felé, meg mindenféle pizsokságokat művelt, csak azért, hogy őt alattomban kínozza. De azért betartotta a két lépés távolságot...

Benőnek eleinte tetszett az ezzel járó nagyobb szabadság, de később, ez az egész kezdett már nagyon kellemetlenné válni. Kénytelen kellett lenni, de kimosta az elviselhetetlenül bűzölgő gönceit. Régebben Banya adott neki ruhákat. Azóta viszont, egy darab nem sok, annyit sem. Ebből aztán az lett, hogy elkezdte magának toldozni, foldozni azt, ami volt.

Úgy is nézett az ki...

Bénatunyafalván, ha nagyritkán bement a faluba, meg is jegyezték, ha látták;

- Na, ebbű a gyerekbű se lesz embür. Há' hugy níz e' ki?!

Ahh!!! Meg ehhez hasonlókat. Így aztán nemigen erőltette a faluba menést. Bezzeg a tanya, a Zsémbes tanya, az jól rendben volt tartva! Mert a mocskos Banyája azt bizony rendben tartotta. Akarva-akaratlan, de ezt el kellett ismernie. Meg kell hagyni, hogy értett is hozzá! Rendesen kimeszelt, évente kétszer is. Az állatok ragyogtak, híztak. A kert, a legelő, a szántó mindig rendben volt. Addig a bizonyos 'villás-napig' ő is rengeteget segített. De az incidens után, Banya inkább napszámosokat hívott. Azt híresztelte róla, hogy ő lusta és naplopó. Nem segít semmit. Csak ül a fa tetején az összetákolts kilátójában. Bámészkodik. Meg olvas. Álló nap. Hát minek az ilyen gyerek. Majd beadja intézetbe... Meg ilyenek.

Pedig ő akart... Segített volna, ha hagyják! Eleinte próbálkozott, odaállt az emberek közé, de azok ferde szemmel méregették. Hátráltatták, ahol tudták. Piszkálták. Ja, hiszen előlük vitte volna el a munka reá eső részét! Addig-addig, hogy egy reggel elunta. Visszakullogott a fájához. A nagy diófához. Felmászott, és attól fogva ott olvasott egész nap. Úgy lett, ahogy Banya mondta. Álló nap. Azok meg... Lentről molesztálták, gúnyolták. De nem törődött velük. Később, lassan felhagytak vele. Így múltak a napok, a hetek, a hónapok. Egyszer kitalálta, hogy a 'ronda-halandzsa' mestere lesz. Remélte, így visszavághat Banyának. Hátha akkor elvinnék innen! Abba az intézetbe... De nem vitték. A látszatot azt fenntartotta a vénasszony. Erre nagyon vigyázott Banya! Mert dehogy akarta intézetbe dugni. Dehogy akarta... Akkor kit sanyargatott volna minden áldott nap?! Csak nem hagyja veszni az utána járó állami pénzt?! Hát, valahogy így teltek a napjai.

Most meg leöntötte trágyalével...

- **Hááát...ez mán tejjesen migbuggyant?! - mormogta a fogai között keserűen - Ín csak visszaszultam.. Hááát... Monggyuk elég cifrán... Ná, de ákkor is! Trágyalível!!!**

De tudja ő, a pince volt a bűnös. A kincs. Banya pálinkája. Valami 'rossz-cefréből' főzött fajta volt neki az idén. Vagy agyoncukrozták, vagy permetes volt a szilva, amiből kifőzték. Mert délre már teljesen meghibbant tőle. De minden ízében. Ja! Mert állandóan azt védelte. Varangyoséktól vette. Vagyis cserélte. Odaadta a kiscsikót érte.

- Ó... **A kicssíkoóóm!** - Sóhajtott.

Benő szeme sarkában most egy kövér könnycsepp bukkant fel. Azután lassan elindult a soványka arcon lefelé.

Meg-megállva. Végül lepottyant a szurokfekete, rideg, mogorva földre, ami mohón, egyszer s mindenkorra elnyelte. El. Örökre. Végleg. Éppen úgy, mint a többi... A szív fájdalom kibuggyant, ragyogó gyöngyszemeit.

- Ó, **Pacikám...** - nyögött fel Benő.

Tudta a némbert, hogy imádja! Azért adta oda. Azon a napon, amikor elvitték, egész éjjel fent maradt a fán. Sírt. Végtelenül. Csendben. Azt hitte, nem is tudja abbahagyni. Banya másnap leste, figyelte. De ő résen volt. Úgy tett, mintha semmi baja sem lenne. Sőt! Csak fütyörészett, dalolászott. Mire amaz dühödten csapkodott, és már tíz órára berúgott. Azóta készül arra, hogy elmegy. Világgá...

De nem ment. Maradt. Mert...mi lett volna az állatokkal?! Meg...Tündéci Icuval?!

Amikor a faluba bement, a boltos Gyuri bá' lánya - Icuka -, majdnem mindig ott állt a pult mögött. Ő volt az, aki mindvégig kedvesen szólt hozzá. De nem olyan 'boltos-kötelezően'... Nem. Igaziból! Benő fülig szerelmes lett belé. Titokban. Egykorú lehetett vele. Talán egy-két évvel idősebb. Szép fekete haja volt. Ó, és a szeme... Mivel ő nem járt iskolába, végül nem is tudta meg soha, hogy hányadikos a lány. Mert Kence Benő otthon vizsgázott. Évente. Olyankor kijött a tanító meg az igazgató. Ketten. Mert együtt jobban bírták cipelni a fél disznót! Amit kaptak. Persze hullarészegen valóban elég nehéz lehet cipekedni. Na meg sötétben! Mert mindig késő estig maradtak. Addig ettek, ittak, mulattak. Őt nem is nagyon abajgatták kérdésekkel... Pedig mindig, mindent tudott volna. Sőt! Még többet is, ha kell... Egyébiránt az egész csak illúzió volt. Arra vigyázott Banya. Hogy ugye azt a havi-pénzt el ne vegyék tőle. Meg azt, amit a faluban szoktak gyűjteni. Valami árvasegély-félét. Évente kétszer. A mocskos döggje! Ügyelt a látszatra, hogy ugye bizton felvehesse utána a járadékokat!

Amit kapott a kis árva neveléséért. Nevelés!? Naaa...peerszeeee! A macskájával jobban bánt. Ááááúú!! A macska... Na az mondjuk, kapott a képibe, a szemét szőrgubanca! Bár már megbánta. Nem azt kellett volna

frocliznia... De most már késő. A földhöz lett vagdosva. Meg lett dobálva. Banya helyett.

Jaaa!!!

Meg azon a villanyeles napon este, mikor ment volna a nagyszobába lefeküdni a vackára, hááát látja, hogy sehol semmi. Se a szalmazsák, se a többi. Csak Banya. Csípőre tett kézzel. Villogó, zavaros szemekkel. Mellette a kisbalta. A keze ügyébe készítve. Jól látszott mit akar. Őt elveszejtteni! Akkor Benő végképp megalázva kisomfordált a kiscsikó helyére. Azóta is ott alszik. Sokkal jobb. A tehenek, meg az egy ló - Paci mamája -, az csak szuszog. Nem horkol, mint a vén szipirtyó!

- **Nu', de mindegy. Kít érdekül!** - dünnyögte Benő az orra alatt, és még egy fájdalmasat sóhajtott.

Aztán megtörölte az arcát. Remegő ujjakkal kinyitotta a kis dobozt. Nagyot sóhajtván meggyújtotta a gyufát. Egy ideig belebámult a kis lángba, aztán eldobta az égő gyufaszálat.

Felnézett a csillagokra. A holdra. A szemében ott ragyogott az egész világmindenség. A vágyai. Az álmai.

Rámeredt az eldobott, már kihunyt gyufaszálra. Nem gyújtja ő rá a tanyát senkire! Még Banyára sem... Feltápászkodott a hatalmas szénaboglya mellől. Lassan kihúzta magát. Újfent sóhajtott. Azután elindult az ól felé. Hogy összeszedje a cuccait. Reggelre már messze lesz. Illa berek... Eltűnik innen, mintha sose lett volna erre... Mintha...meg sem született volna...

Elmegy világgá.

*

Feltámadt a szél. Vadul csattogott a sátor széle. Zsiga már teljesen be volt indulva. Eluralkodott rajta a kangörcs. Mert már nagyon közeledett a nászék. Végig a nagy, tök nagyságú melleken járt az esze. Meg a formás ülepen. A húsos szájon. Állandóan Kata szavai motoszkáltak a fejében, amit a vacsora után súgott a fülébe, hogy készítse magát, mert bizony ő nem akar ám aludni!!

Hááát...ő sem. Majd megmutatja ennek a nagypofájú szűzlánynak! Tudja ő jól, hogy mit kell tennie.

Kitanulta. Erzsó ágyánál - tavalyelőtt - nyaralt egy városi lány. Cilu. Az addig dörgölődött hozzá, míg egyszer csak hátul, fenn a szénapadláson kötöttek

ki. Egy ideig csak tapogatták egymást, azután belemerültek a témába. Tavaly is, az idén is, kérdezgetett Cilu után, de az csak nem jött. De azt, amit akkor megtanult, sosem felejtí. A lány minden női lyuk titkába bevezette. Nem is gondolta volna, hogy ennyiféle helyre lehet rakosgatni a fütykösét. Meg az a francia-módszer... Ja, még az ülepébe is... Meg a többiféle módi...

De a lányt hiába várta. Nem jött. Bánkódott is utána...

Egy alkalommal, amikor éppen 'ezirányú' bánatát kúrálgatta a kocsmában, kínjában felfigyelt Katára. Alkalomadtán kisurrant utána, aztán jól benyúlkalnt neki. Oda, ahova kellett. Az meg visszanyúlkalnt! Ahol neki volt jó. Merészen. Aztán eljárak ide-oda. De az istennek sem akarta széttenni a lábait! Azt mondta, ha többet akar, vegye el!

Na, hát most elvette.

Úgyhogy jöhet a járandóság. Ó, csak már lenne vége a táncnak! Már a táncpénz sem érdekelte. Csak az ágy. Gyorsan beborított egy deci fehérpálinkát.

- **Pfű!! Hahhh!! A fráncba!** - prüszkölt, krákogott az erős italtól.

Most már csak kibírja, ha eddig kibírta! Hirtelen elcsendesedett a muzsika. Boldogan dobbant egy jókorát a szíve.

- **Ná! Víígre!!** - kiáltotta.

Elindult megkeresni a mennyasszonyt. A megtáncoltatott arát.

A tömeg már az asztalok felé ödöngött. Ó meg csak ment. Volna... Mert közben elkapták, csókolgatták, a vállát veregették, nagy hangon gratuláltak, szorongatták, ölelgették, ahol csak érték...

De azért csak-csak haladt.

Kínézett a hirtelen jött zivatarra. Odakinn szakadt az eső. Ázott a mező. Állt az égiháború! Cikáztak a fényes cikkcakkok a komor égen. Dörgött, dübörgött. Mintegy behelyettesítve az elnémult cigányzenét.

Vesztett, vad ritmust csattogott a zápor. A násznép a sátor alól zsibongva, kurjongatva nézelődött kifelé. Mialatt szaporán emelgették az italaikat, bőszen nyakalták a szeszt. Közben az éjfélt utáni kissé megkésetteledelükön csámcsogtak. Volt is min... Majd' leszakadt az asztal a sok ételtől! Az asszonyok meg egyre csak hordták eléjük a frissen

sült kolbászt, hurkát, fokhagymás újhúst. A vendégek tömték. Ahogy bírták. Hisz' tudták, mindjárt jön a nass is. A desszert. A torták. A sütik...

Mert most az következik.

Amikor is minden család körbekínálja az általa hozott tortákat, édességeket. Még az ám a mulatság. Mert jól ki lehet egymást gúnyolni, hogy nini, kicsi a torta! Nem elég finom! Lapos! Alacsony... Nem illik bele a töltelék! Összeesett a krém! Rossz a felírat!

Meg ehhez hasonló női piszkálmányok!

Ami néha jobban esik nekik, mint maga a nyalánkság. De előbb a húshegyeket kellett eltüntetni... Nem kellett féltetni őket. Kitettek magukért. Vedeltek, zabáltak, handabandáztak!

Ezalatt a szaporán érkező esőcseppek egyre hangosabban verték a mind nedvesebb, átázott ponyvát. Olyannyira, hogy az már egy-két helyen megereszkedett, csöpögött. De nem törődtek vele! Ettek-ittak, mintha mi sem történt volna. A zenészek is falatoztak. A külön e célra odabiggyesztett, megterített kisasztalnál. A primás úgy belemerült a nagy lakmározásba, hogy a szája széléről már vastagon folydogált a zsíros lé. Egyenesen bele a nyitott, szennyes, pállott ingnyakba. Végigcsordogálva a szőrös mellkason, le a domború pocakon, elfolyva a kioldott nadrágszíj alatt, bele az izzadságtól átázott, bő, áporodott gatyába.

A brácsás az ingujját felgyűrve birkózott a hatalmas tállal. A hús mellé mohón, párosával harapdálta a kovászos uborkát.

Kenyeret?!

Azt nem evett. Azt ehet máskor is! Mellette a cimbalmos - üveges szemekkel - meredt maga elé. Böfögve, fásultan habzsolt. Hangosan csámcsogó szájába két kézzel tömkölte a finomabbnál-finomabb falatokat. Közben bárgyún, tespedten nézelődött.

Látszott rajta, azt sem tudja, hol van...

★

Benő az ól picinyke ablakán bámult kifelé. Az udvaron hatalmas, sűrű pocsolyák gyűltek. Fent zúgott, őrzöngött az ég, mintha csak le akarna szakadni. Kence Benő várt. Indulásra készen. Marad még egy cseppet, csak míglen elül a vihar! Aztán elmegy. A nagy, gonosz, koromsötét éjszakába.

Idegenbe. Bele a semmibe. Csak el innen, minél messzebb. Uccu neki, bele a vakvilágba. Egy másik pontjára ennek a rosszakaratú gömbnek.

Elbujdosik. Végleg.

Csak állt. Nézte a dühöngő időt. A haragvó éjt. Állt némán. Kezében a batyuja. Halkan zokogott. S csak nyelte, nyelte a könnyeit.

Arra gondolt, hogy még Isten is ellene van.

*

A vőlegény a mennyasszonyt átkarolva méregette a vihar erejét. Azt latolgatta, hogy átrohannak a házhoz, ahol már várja őket a nászéjszakára megvetett ágy. A tisztaszobában! Hátul.

Az ágyéka felől érkező ütemes lüktetés arra biztatta, hogy induljon már el... Rajta!! Éppen nekilódult volna, hogy magával rántva az ifjú arát, átvágjon, és odabent maga alá gyűrve a buja idomokat beteljesesítse az ösztöne által követelt akaratot, amikor egy fülsiketítő csattanás és egy hatalmas villámlás eltérítette e szándékától.

A lány ijedten, sikkantva bújt hozzá. Zsiga magához vonta, bátorítón megszorította.

- **Ne félj lelkecskím...** - kiabálta bele az ifjú ara fülébe.

Aztán elkerekedett a szeme. A Zsímbes tanya felől felcsapó lángokat meglátva, óriásit kiáltott a sátor homályos belseje felé;

- **Á jú ides anyyába! Íg á Zsímbes tánya!**

Az emberek felugráltak az asztaltól.

Egymást lökdösve, taszigálva tolultak a sátor nyílásához. És valóban! Innen a domboldalról, jól látszottak a gomolygó, vöröslő lángnyelvek.

HARMADIK FEJEZET *A kocsmába új székek kerülnek, egy hosszú, véres kést beszúrnak egy bokor alá, Benőt elhagyja a szerencséje, plátói szerelme és két foga, miközben áll a bál...*

★

Nyakas Pitya inggombjai úgy pattogtak szerteszéjjel, mint a tobozból az érett fenyőmagok. Az egyik éppen Bunyós Ricsi itala felé tartott.

Beleesett a habba. Azután ide-oda lebegve, lassan elmerült. A korsó aljára. Ricsi döbbenetn nézte. Kis ideig gyönyörködött benne, aztán az arca lassan színt váltott. Felnézett.

Felállt.

Kimért, öles léptekkel a szomszéd asztalnál egymást ráncigáló, ellilult fejjel ordibáló cimborák felé indult. Roppant fejét leszegve, szemeit résnyire összeszorítva, ökleit görcsösen ropogtatva közeledett a behemót legény a marakodók asztala felé.

Ahol javában zajlott az 'ingyencirkusz'...

Az ing már cafatokban lógott, amit mégis egyre-másra ráncigált tovább Muszi Antal, mintha csak megháborodott volna. A negyvenes évei végében járó, amúgy békés természetű traktoros hatalmas kezei nem akarództak abbahagyni a divattervezőket is meghazudtoló kreativitást tanúsító ruha-átalakítást. A mellette szendergő Gitye Gyula az előbb felriadt a zajra, és most szomszédját, Bunkó Jankót lökdösve faggatta, hogy mondja már, mi lelte a havert?! Az nem válaszolt. Csak némán intett, mert észrevette a közeledő vészt.

Ricsit.

Bunkó Öcsi is. Ő szemben, a pultnál állt. Éppen kutyasörét iszogatta volna, de észbekapott. Gyorsan letette a korsót és elindult. Mert, ha Ricsi beindul... Jobb, ha ott van az apja mellett. Figyelmeztetőn jelzett a mellette álló Götyének, mire az cinkosan hunyorított egyet.

Majdnem teli korsóját jobbra-balra lengetve, szintén felkerekedett az asztal felé.

Kontár Alajos ekkor lépett be a Tunyafalvi dülöngélő ajtaján. Egy szempillantás alatt felmérte a vészhelyzetet. Azon nyomban sarkon is fordult, és a kint lehajított rozsdás, ecsettel itt-ott átfestett kerékpárjára visszapattanva, a Körzeti Megbízott

irodája felé vette az irányt. Még bekiáltott a kocsmá bejáratán;

- **Ne izgújjatok, mingyán idehívum a Mácerá Bálázst!** - acsarkodta és sebesen eltekert.

Badi Bandi, aki amúgy sülve-főve Ricsivel lopta a napot, a langyos kólája mellől maflán vigyorogva szemlélte a történeteket. Ricsivel szinte minden balhét együtt csináltak végig. Most nem szükséges beavatkozni - vélte -, ezeket itt Ricsi megeszi reggelire!

S tovább figyelte a mellette lévő asztalt, ahol éppen üzleti megbeszélés zajlott.

Csencsel Elemér egy kopott, rozszant kvarcórát készült rászózni Kavicsra. Kavics nagy, buta szemeivel nézett ki a 'mégbutább' fejéből. A hadaró szóáradatból azt vette ki, hogy ez itt a világ legjobb órája, a világmindenség legeslegjobb üzlete. Bambán hallgatta a sopánkodást, hogy Elemér mennyit veszít az ő kedvéért... Még valutába is átszámolta a kedvéért az árat!

- **Káviczkám! Ez tuttti! Káviczkám! Ez bomba híííperklásszis. Káviczkám! Ez ám király... Sút császár! Káviczkám! Ez biz ezermillió százalékos szuperrrr biznics!!**

Meg ilyenek.

Kavics félszegen bólogatott. Már-már kicsordult a könnye, úgy elkezdte sajnálni Csencselt. Miatta lemond a nagy haszonról! Ha más kapná ő helyette, Elemér meggazdagodna...

Bele-bele hörpintett az italába. Közben azon járt az esze, miért nem mutat semmit az óra, és hogyan kérdezhetné ezt meg úgy, hogy ne sértse meg vele a barátját. Végül kibökte. Erre azt a választ kapta, hogy ez egy energiatakarékosabb fajta. Ha erősen megszuggerálja, és akkor kivillan a pontos idő. Egy-két sikertelen próbálkozása után Csencsel azt állította, hogy csak a saját gazdájára reagál, nehogy más kifogyassza az elemeket. Ő megmutatná, de nem az övé. Ő nagykereskedő, csak átmenetileg van nála...

Kavics döntött. Kimegy hátra, és kiveszi a gumicsizmájából a kapcájába rejtett dugipénzét, hogy kifizethesse az óráért járó fél liter barackpálinkát.

Addig... Fakó Gazsi és Kolompár Aladár a hátsó, sötét sarokban a bábukat veszettül verdesve, tenyérrel az asztalt csapkodva sakkozott, miközben cigányul egyeztek valamin. Kolompár egy hete sincs,

hogy kijött az előzetesből. Úgyhogy amint megérezte a rendőrveszélyt, abbahagyta a sakkozást és a kiabálást. Azon nyomban cihelődött, hogy mire a fakabát ideér, már csak a hült helye maradjon utána.

Ricsi bevágott egyet-egyet a két marakodónak.

Az egyiknek az állát, a másiknak a gyomrát célozva. Annak ellenére, hogy addigra már ketten lógtak rajta, és hátulról éppen szétzúztak a fején egy sörrel teli korsót, az ütések még így is leterítették mindkét embert.

Innen aztán már követhetetlené váltak az események...

A negyedóra múlva megérkező káembés, mintha csak egy kórházba lépett volna be, ott is a baleseti sebészetre.

Birnyák Kata üvegcserepeket söprögetett, miközben a kötszeres dobozból kínálgatta az asztalaikhoz visszahúzódott, elcsendesedett, igencsak megtépázott társaságot. Míg a korosodó Taknyavári Mihály bá' a károkat mérte fel, Kavics Götyével karöltve az összetört székek helyett hozott be újakat.

Macera Balázs a nagydarab rendőrőrmester, a káembés, a rend szigorú őre rigorózan végigpillantott a kocsma törzsvendégein.

Megcsóválta a fejét.

Lassan odament a pulthoz. Ott hirtelenjében, egymás után felhajtotta a neki előkészített három pohár csokilikőrjét. Majd fogta magát, és szó nélkül távozott.

Az ajtónál lassított, majd köszönés gyanánt a két ujját a sapkájához bökte.

*

A kocsma mögötti udvaron a kéz újból meglendült. A kiömlő élénkpiros vértől csuszamlós lett a hosszú kés nyele. A szúrás jól sikerült. Egyenesen a szív kellős-közepébe hatolt az acél. Ott érte a nagy erejű döfés a vergődő, szenvedő áldozatot. A test vonaglott. A lábak még rúgkapáltak, de erős kezek szorították le őket. A férfi szilajul forgatta a pengét a mély lyukban. Homlokáról a veríték belecsöpögött a felgyülemlett vértócsába. Az egyre lassuló, lüktető ütem mind kevesebb, és egyre sűrűbb vörös masszát lövellt a kézre.

Az elhaló szív ütemének lassuló dobogását követve... Az áldozat egyre elgyengülőbb hangon vívta haláltusáját. A szúrás pillanatában az oly fájdalmas, éles hang már csak néma, elhaló hörgéssé tompult.

Aztán csend lett.

A férfi most két társára nézett. Kérdőn intett szemöldökével a közeli kocsmáépület felé. Azok elengedték a már mozdulatlan testet. Összenéztek, majd megvonták vállukat, visszabiccentettek, és lassan elindultak utána.

Odaérve egyikük kinyitotta az épület hátsó bejárata melletti falon árválkodó csapot. Az előtörő vízsugár szaporán tüntette el a véres kezekről és a vöröslő késről az előbbi események árulkodó nyomait.

A kőporos falra minduntalan rózsaszínű pettyek fröccsentek. Az, mint egy vérszomjas vámpír, mohón beitta.

A már tiszta, de még nedves, hosszú, borotvaéles kést egy bokor tövébe szúrta a komor ábrázatú gazdája. Majd csigalassúsággal felegyenésedett. Intett. Maga elé tessékelte a két embert. Azután mindhárman beléptek a homályos helyiségbe.

A bezáródó ajtó rozsdamarta, nyikorgó zsanérjai éles, fülsértő csikorgással egy elhaló gyászindulót zengtek.

Egy silány búcsúszimfóniát.

*

A kultúrházban már készülődtek az esti bálra. Két fiatal kölök egy rozoga létra segítségével díszítette a nagytermet. A vaskos, hatalmas oszlopok közé spárgával lógatták fel a cikornyás papírszalagokból hevenyészen összeragasztott, ízléstelen dekorációt. Egymást folyamatosan lökdösve, szakadatlan röhögtek. Közben valami külhoni gitáros nevén vitatkoztak.

A közel négy méter magas terem végében, az ócska, de frissen mázolt színpadon egy dobfelszerelés, terjedelmes hangfalak és üres sörösüvegek között farmeröltönyös, hason fekvő alak cigizett. Hosszú, zsíros haja minduntalan a szemébe lógott, amit egy-egy hevesebb fejmozdulattal lendített baloldalra. Lábait térdben behajlította, vadul kalimpálva lengette. Cinóbervörösből halvány rózsaszínűre elhasználódott csizmájának nyűtt, kilyukadt talpa a

málló mennyezetet bámulta, miközben az idült lábszagot pumpálta a légtérbe. Közben gazdája fennhéjázón fintorogott a lent zajló eseményekre. Ezalatt bőszen dobolt valami ronggyá dúdolt ütemet a koszos, rágott körmű ujjaival.

Körben az oszlopok között magasra pakolt székhalmazt igazgatott egy élemedett korú, hétrét görnyedt, gyér szakállú takarítónő. Csoszogott, rendezgetett, csoszogott, rendezgetett... Mialatt visszaszippantotta az orrában minduntalan felgyülemelő sűrű, gusztustalan nyálkát. Ilyenkor nagyot nyelt, aztán ércesen krákogni kezdett. Nagyjából úgy, mint szégyenlős Marcsa a százegyedik meghágása előtt... Néha hegyeset köpött. Ilyenkor a kölkök hangosan elröhögték magukat.

Belépett a kultúrház igazgatója. Az iskolaigazgató. Igen. Két igazgatói széket is betöltött. Akár ezt szó szerint is értve, hiszen akkora ülepe volt a tagbaszakadt, közel kétméteres, száznolcva kilogramm körüli embernek, mint egy kisebbfajta vízilónak... Odaköszönt a bent lévőknek. Csak úgy, bele a levegőbe. Mindenkinek egyszerre. Erre csak úgy röpködtek vissza a válaszok;

- **Jónapottannárúrr...**

Mert ugye, tanított is a lelkem szottya! Univerzális értelmiségi... Néha becsúszott neki egy kis 'suk-sük', kissé elkeveredett az 'e' igekötőcske... Így aztán jól megtanította a jövő nemzedékét arra a jó, édes-anyanyelvre. Előrehajolva, jobbra-balra rengő pocakját üldözve átrappolt a termen, majd az ajtót tárva-nyitva maga után hagyva, hűbelebalázs módjára döngő léptekkel távozott a kisudvar felé. Mire a szipogós takarítónő - akit, ha valaki jobban megfigyelt azt is megláthatta rajta, hogy 'egy-két vonóhúzás' is bizvást akadt a családfája környékén -, mogorván odaszipogta magát az ajtóig, miközben egyre motyogott a szörtyögő orra alá...

- **Tübbszürüs igazgattú úrr, de árra mán nincs gúgyija, hugy becsúkjá mága után az ájtút...** - párat szörtyögött majd ismét rákezde - **Á búnkó párászt ányjába a mamlasz hájgombócának...** - párat szippantott és tovább morgott - **Hugy áz á...** - nyelt egy nagyot s folytatta a zsörtölődést - **Á lilásra dágádt, ridves heretetvek molesztájják nyócvan nápig egyvígtíbe!**

A kölkök hangosan röhögtek.

★

Taknyavári erős fehérpálinkát töltött a hátsó ajtón érkező férfiaknak. Mind a háromnak. Azok eltátott szájjal nézték a feldúlt helyiséget. Aztán széles vigyor jelent meg arcukon...

Az egyikük ivás közben felröhögött, amitől cigányútra szaladt a tüzes ital. Mellényelt. Krákogott, prüszkölt. A mellette álló elkezdte csapkodni a hátát, közben foghegyről odavetette a kocsmárosnak;

- A szentit... Hááát... istenuccse jobban járt mindenki, hogy mi ebbű' kimarattunk!

Az öreg egykedvűen vállat vont. Intett Katának, hogy öntsön még egyszer az embereknek a nagyüsti pálinkából. Ő addig pénzt szedett elő, amit kurtán-furcsán odanyomott a késelős alaknak. Az hamarjában megköszönte. Kissé vonakodva ugyan, de zsebre vágta.

A jövevények lassan felcihelődtek, aztán szaporán távoztak. Oda, ahonnan az imént érkeztek. A hátulsó kijáraton át, a kocsmá hátsóudvarára. Az egyikük még hátrasandított a hegyén-hátán heverő szék-, asztal- és egyéb berendezés-maradványokra.

Megcsóválta a fejét, vigyorgott, majd az ajtót csendesesen behajtva maga után, kilépett a társai után. Az ajtórésből visszaköszönt a szétzilált, nyögdécselő társaságnak.

★

A takarítónő immár ötödszörre csukta be az ajtót. Már nem motyogott. Csak szipogott. Most éppen a kölkök után készült elrakni a létrát, miközben megvető, lapos pillantásaival méregette a hangosan arénázó zenészeket. Azok rá fittyet hányva, egymást taposva ugráltak fel a színpadra. Felérve a hangszereikre vetették magukat, lelkesen kurjongattak, s a dobos megadott kezdőütemét elkapva, belecsaptak a húrokba...

Pár perc múlva hömpölygő dallamok töltötték be Bénatunyafalva utcáit. A mindenféle felkapott slágerekre gyanúsán hasonlító, fülrepesztően hangos, hamisra torzult akkordokból összetákolt melódia uralta a teret.

Próbáltak!

A faluban felütötte fejét a káosz.

A kutyák felmásztak a fákra, ott aztán kórusban vonítani kezdtek. A macskák kútba ugrottak és órákra a víz alá buktak. A disznók sírógörcsben fetrengtek a sárban, néha a sűrű masszába merítve tövig a fejüket. Az énekesmadarak sorra leszédültek a fákról. A tehenek elájultak, a lovak kínjukban triplaszaltót ugráltak. A békák önként a gólyák csőrébe vetették magukat. A tücskök eldobálták hangszereiket és beálltak csótánynak. A közeli patakból kiugráló halak vagy öngyilkosok lettek, vagy repülve menekültek a kiserdő felett...

Viszont nem így a bénatunyafalvai fiatalok! A zenének álcázott zajra reagálva elhajították a különböző girbegörbe nyelekkal ellátott mezőgazdasági eszközeiket. Majd megrohamozták a fürdőszobákat és lekapdosták a polcokról a filléres, szűnyogriasztó szagú vagy egyéb gyomorforogató, görényillatú, bűzölgő pacsulijukat.

Nagy szorgalommal, literszámra borogatták magukra. Aztán prűszkölve a saját bűzüktől a - szerintük rém divatos -, leértékelésekből származó, ócskapiacon összevásárolt giccses öltözékeiket magukra kapdosták...

Készültek a bálba.

*

Mihály bá' a pár éve férjhez ment, testesedő ifjú asszonykát abajgatta hátul az italraktárban.

- **Káta te!** - sugdosta a begerjedt Taknyavári a magát ormótlanul illető terebélyes menyecskének - **Szójj mán át az ásszonyoknak, hogy sürgőssen gyűjjenek mán át a Pistiéek. Mínd az öten. Ázt' szedjék mán szít ázt a desznót! Pörzsüljék meg, meg amit kell... Teli páláck van itten... Á desznó ott van hátul, ahul á legínyek áz imént megszórták, á kocsmáudvár bálszílin... Já! Meg nízzeél mán rá á Bodrira, megválnák mán a kis pulik vajjon? Ná, eriggy mán te vászoncselíd... Mennyíl mán mer oszt minggyá megizéllek! He! Teeeee! Netene... No! Ihaj a farodat is... Á fráncos úristegedet... - és szokásához híven jól belemarkolt a dagadt, formás hátsórészbe, meg egy kicsit beljebb is megbabrált egy cseppet - **Netemán! Kápom a csöcsödet is! Nesze teee!!****

A dögönyözéssel felhagyva a raktárból kilépett a hátsó udvarra. Megnézni a leölt disznót. Az idén már hetedíziglen disznótorozik. Ezek a henteslegények nemigen hercehurcáznak. Pikkpakkra elrendezik a hízót. Ahogyan azt kell. Meg is kapják érte a járandóságukat, csak az a baj, hogy minden évben több pénzt akarnak. De tőle ugyan nem kapnak!

A többi meg? Megy magától. Pistiéék átjönnek, az asszonyok olyan dél körül már túl is lesznek a nehezén. Addigra a sonka, kolbász, szalonna, szalámi, az oldalas, meg aminek még ott a helye, már mind a füstön lóg.

Húúúú... A kedvence, a töltött káposzta?! Az meg ott rottyog a tűzön. Az újhús a sütőben, a töpörtő az üstházon. Hát igen. Jól megy a bolt az idén. Van mit a tejbe aprítania!

Mert ő körömszakadtáig küzd! Ilyeténképpen napkeltétől holdnyugtáig. Hajtja magát! Dolgozik látástól-vakulásig. Mindig itt van a korcsmában. Nem pihen. Van is foganatja. Naa... Nem az adóíven. Nem hibbant ő meg! Az éléskamrában, a ládafiában. Nincs ebben semmi humbug. Csak egy kis víz, egy kis miegymás, egy kis gógyi... De ez üzleti titok. Nem tartozik másra. Senki emberfiára. Csak őrá. Amúgy meg a kocsmá - papíron - persze veszteséges. Sajnos. Hihihih... Ezt fennszóval hirdeti! Mindenkinek panaszkodik. Idestova öt-hat éve. Majd jövőre kimutat egy kis hasznot. Egy keveset. Befizet egy kis adót. Nehogy nagyon felfigyeljenek rá az adórendőrök. Hihihih! De jöhetnek...

Jó a könyvelője. Azt jól megfizeti. Nem tökkelütött! Tudja mi a módi. Ismeri a dörgést. Régi bútordarab. Nem most lépett le a falvédőről!

Mentében átfutott a fejében, hogy mióta ez a Kata asszony lett már nem olyan kezes bárány, mint azelőtt. Mindenbe bele akar szólni! Ha meg leállítja?!

Akkor meg olyan hepciáskodva fogadja a férfiúi motoszkaikat.

*

A zenekar már jól be volt löve az elfogyasztott temérdek italtól. Tántorogtak, billegtek. A dobos néha odasózott a levegőnek, a gitáros mellécsapott a húroknak, az énekes hangja meg-megcsuklott, de a négy

óriási hangfal rendületlen erővel ontotta a hamisabbnál hamisabb decibeleket a hömpölygő tömeg közé.

Így éjjel tizenegy órára a bágyadtan terjengő, elcsépelt slágerek már kissé kábán zengtek tele a visszhangzó termet.

A gitáros a színpadról lenézve, üveges szemeivel még észlelte, amint egy hórihorgas alak integet valamit neki. Végre visszajött Colos. Gyorsan szünetet csináltak.

S amíg a táncoló tömegből egy, az ajtón kifurakodó emberkígyó lett, addig a függöny mögött bevedelték a Colos által kerített újabb nagyüsti adagot. Kólával és sörrel keverve.

Colcsi a folyóügyekben utolérhetetlen volt.

Még a sivatag közepén, szesztilalom alatt, leláncolva, megkötözve, szemeit bekötve is kerített volna italt. Mondani is szokták rá, hogy tisztára olyan, mint az a Húgydinó... Az a bűvész vagy mifene... Na, arra hasonlít... Ő volt a menedzserük! Szervező. Vagy valami ilyesmi. Ő intézi a bulikat. A csajokat. A pénzügyeket. Már...ha nagy ritkán voltak pénzügyeik. Nemigen hívták őket két falunál messzebbre. Nem baj. Azt szokták mondogatni, hogy azok a 'sárga tenger alattjárósok' sem voltak egyből a csúcson. Ők is csak a béka segge alól kezdték. Mint ők. Aztán meg a világhír! Na ugye!

Ittak. Cigiztek. Csocsó egy kiscsajjal smárolt, miközben a bal mellét markolászta. A többiek epekedve nézték. Nyomban mondták Colosnak, szerezzen valami fruskát nekik ide. Akit majd meghúznak a buli után. Húúú!! Mint egyszer az egyik szüreti bál végén. Azt aztán lehetett nyomatni! Előbb Csocsó, aztán meg a többiek. A csaj meg hagyta. Utána meg együtt! Olyan cicababa kéne ide! Állandóra.

Colos bólogatott.

- **Lehet, hogy tudok mára egyet** - mondta a sóvárgón figyelő társainak - **szerintem jó lesz az, de sajnos, tényleg csak mára. Nem ideválósi. Valami rokonát jött megnézni, áki halduklik. Holnapután visszamegy a 'nagyfővárosba'. Mert ez ám egy igazi városi csájszi! De szuper csáj ám! Tuti benne van mindenben. Kipróbáltam. Partikípes puncsi...**

A zenészek lélegzetviasszafojtva hallgatták. Egyöntetűen helyeseltek. Colos már ugrott is, indult

leszervezni az ügyet. Ettől megjött a kedvük. Rohantak vissza a cucchoz. Beindult a buli.

A táncoló falusi fiatalok áttekinthetetlen, zavaros koreográfiáját féktelen, otromba bekiáltásokkal színesítették a körben ácsorgó részegeket. A zene és a hangzavar a tetőfokra hágott. A táncolók nagyon élvezték... Úgy enyelegtek, mint földigiliszta a pecahorog hegyén, amikor meglátja a kitátott harcsaszáját.

Közben a bejáratnál ácsorgó, rendészeknek titulált, karszalagos ajtónállókkal éppen Tenyérorrú Zsiga vitatkozott, miszerint neki már nem kell jegyet vennie, mert elmúlt tíz óra. Az a szabály, hogy ilyenkor már nem kell fizetni. Meg különben is! Így meg úgy... A vitának csak a dromedár termetű igazgató érkezése vetett véget. Zsiga bár totálkáros volt a rengeteg alkoholtól, szót fogadott neki. Kikullogott a teremből. Nem akarta bántani az egykori osztályfőnökét.

Átvergődött a büfé előtt üvöltöző, iszogató, félrészeg fiatalokon. A kultúrház mögötti parkba indult. Nehezen, de végre talált egy üres padot, ami ilyenkor nem volt könnyű feladat, mert azokon vagy nagyhangú, duhaj csoportok handabandáztak, vagy az egymásba zuhant fiatalság pótolta imígyen a szabad ég alatt a hiányzó hálószoáját.

Elszontyolodva leült.

A sötét éjszakában morajló zene eltorzult hangzavarát egy gyengécske, késő nyári szellő a fák levelein citerázva próbálta lepipálni. Nem sikerült neki. A mély, torz dübörgés győzött. De azért szorgalmasan tekergette a kisebb fák lombjait, a tuják puha-zöld ágait, belekapott egy-egy csapzottabb frizurába, kócolt rajta kissé, s már száguldott is tova. El. A dimbes-dombos faluvégre. A sűrű, fekete, fülledt éjdunyhába.

Zsiga, míg imbolyogva igyekezett a padon megmaradni, és nem hányni, azon elmélkedett, hogy mióta megnősült, semmi sem jött össze neki. Pedig azelőtt azt hitte, hogy megtalálta a zsák a foltját. Ej! De nem! Az esküvő éjszakáján, amikor lerohantak a nász néppel oltani a Zsémbe tanyát, akkor még úgy érezte, hogy rendben lesz a házassága.

A rohadt Zsémbe miatt van minden!!! Mert elromlott a lagzi. A tűz - amit egy hatalmas villám okozott -, a vén diófáról előbb a nagyboglyára, aztán

az ólakra terjedt át. Az eső, meg a viharvert násznép együtt rontott rá az égig érő, vörös átokra. Ember, ember hátán. Fej, fej mellett. Azért, ha nehezen is, de csak-csak megfékeztek a tomboló lángokat. Oltottak, amivel csak tudtak. Előbb vízzel. De a kút túlontúl messze volt. Akkor valaki kitalálta, hogy ott a tejsavó. Úgy ötven-hatvan liter lehetett. Rázúdították az egészet. Azután a másik tartályban álló tejet. Volt, aki a ganéjhordó vasvillával a trágyát dobálta a haragra gerjedt lángnyelvekre. Az nyomta szét a tűz erejét a legjobban. Csakhogy rémségesen orrfacsaró volt. Terjengett a penetráns bűz. Beivódva az ázott, csapzott násznép ünneplő ruhájába, bőrébe, hajába... Dögletes egy bűdös pára volt. Pfujj... Olyan fojtogató fajta.

Közben egyre szakadt a nyakukba az eső. Mintha dézsából öntötték volna. A kölyök, az a Benő, az összedőlt ólból került elő. Banya a pincéből. Mindkettő eszméletét veszelve. A gyerkőc a füsttől, a vénasszony a szesztől.

Miután ők és az eső elnyomták a tüzet, rendbe szedtek mindent. Ahogy kellett. Amit tudtak. Elszalasztottak még az orvosért is, mert az nem jött le oltani. Attól kényesebb volt... A többi tennivalót intézték. Amit ilyenkor kell.

Mire visszaindultak az eső elállt, de a lagzi végéből már nem lett semmi. A násznép elfáradva, a trágyaszagtól, füstszagtól bűzölögve, csatakosan, tikkadtan, egy-kettőre hazaszéledt.

Befuccsolt a mulatság. Kettétört a dínomdánom. Ekkor éjjel került sor Katával a kenyértörésre. Ő hellyel-közzel ugyan megmosdott, ahogy csak bírt, de Kata így is ellökte magától, hogy túl bűdös, hagyja békén, meg különben is, ő most el van fáradva a tűzoltástól!

Erre felindulásában lekent neki kettőt-hármat.

De olyanokat, hogy a makacs fehérnép lependerült a derékaljról. Leesett a nászágy mellé. Akkor felugrott, bőgve, bömbölve összekapdosta ledobált ruháit, és azon nyomban hazarohant a szülői házba. Ő napokig egyre-másra üzengetett neki. Mindhiába. Nagyjából három hét kellett hozzá, mire visszaédesgette magához.

Azóta bizony, már több év is eltelt. Ő dolgozik, vagy iszik. De nem ám a kocsmában. Nem megy ő oda! Titokban vedel. Otthon. Amennyire ez rejtelem lehet

Bénatunyafalván... Tudja azt mindenki. Hogy részeges. De a kocsmába?! Még, hogy a kocsmába?! Oda?! Ó?! Be nem teszi a lábát! Nem bírná elnézni, hogy a Tunyafalvi dülöngélőben olyan vidáman sertepertél a felesége. A sok sóvár férfi között. Illegteti magát. Neki meg semmi. Nuku. Tudja ő, hogy mit csinál! Elég volt egyszer látnia, hogy egy életre elmenjen a kedve az efféle látványosságtól. Az öreg Mihály is úgy nézi a csöcseit, majd kigúvad a szeme! Láttam... Az a dög ott érzi jól magát! Ha hazajön, akkor meg mogorva. Mondjuk, a házimunkában, abban nincs hiba. Aztán az a pénz is jól jön. De akkor is a fene vigye el az egészséget! A franc essen belé a világba! Minek az ilyen élet!

Kiköpött.

Aztán dülöngélve, inogva elindult a nagyterem felé. Beérve megállt a büfénél s nagy nehézségek árán, de előretörte magát. Kért egy sört meg egy decit a fehér pálinkából. Hamar elintézte mindkettőt. Megjött a jókedve.

- **Mán csak azért is ingyér megyek be** - mormogta az orra alá.

Párat csuklott. Öklendezett egy kicsit, közben kiment s megkerülte az épületet. A színpad felőli bejáratot kereste. Meglett. Pár méterrel arrébb, a falnál. Ahol egy árnyékc síkban Colos éppen a falra vizelt. A hátsóbejáró emiatt félig nyitva hagyva ásított a félhomályos udvarra. Az ajtórés ott kacsintgatott, mintha csak órá várna.

Hopp, már bent is volt.

A félhomályos körfolyosón olyan négy vagy öt ajtót is látott. A kinti zajokból ítélve pont szünet volt. Imbolyogva tapogatózott. Megragadta az egyik kilincset. Nem nyílt. Aztán a másikat. Az már engedett. Bedugta a fejét. Megnyitotta résnyire az ajtót. De amilyen hirtelen kinyitotta, úgy vissza is csapta. Hátrahőkölve levegőért kapkodott, megpördült és villámgyorsan kiviharzott.

Elrohanva a befelé igyekvő, csodálkozva rábámuló Colos mellett.

*

Amikor Colos benyitott a kis, füstös, neonfényű helyiségbe, az anyaszült meztelen, kéjesen lihegő,

nyögdécselő lány felpillantott. Szabad kezével intette, hogy szálljon be ő is. Ötödiknek.

*

Zsig a büfé pultjába kapaszkodva, őrjöngve borította magába az újabb deci pálinkákat. Megöli mindet!!! Meg ő!!!

Neki már amúgy is mindegy! Az ő volt csaját?! Akiire már évek óta vár! Az őt illeti! Aki csakis az övé lehet ebben a faluban! Többen egyszerre?! Az egész zenekar megizéli?! Alulról, előlről, hátulról?! Össze-vissza tömik! Mindenhová, mindegyik berakja?! Nyitott ajtónál!!!! Szemetek!!!! Megöli mindet! Meg...

Vesztett lendülettel a terem felé dobta magát.

*

Kence **B**enő kiöltözve fess, tiszta ruhában, derekát kihúzva, büszkén haladt a nagyterem ajtaja felé. Érett, komoly, izmos fiatalemberré vált. Értelmes pillantása, szelíd mosolya jól illett a kissé göndör, ápolt, barna fürtjeihez. Már nyoma sem volt a régi ütött-kopott, trágár kamasznak. Kikupálódott. Két hete elhatározta, hogy ezen a bálon szerelmet vall Icukának. Felkéri táncolni, és megkéri a kezét. Elveszi. Bár a kiszemelt erről mit sem tudott, de ma kiönti végre a szívét neki...

Amikor belépett, szemei Tündéci Icut keresték. Nyújtogatta a nyakát, fejét jobbra-balra forgatta, míg a szünet miatt hullámozó, zajos, morajló forgatag kifelé özönlött körülötte. Lökdösték, de tartotta magát. Amikor meglátta a lányt elsápadt, majd hirtelen vörösre váltott. Azonnal megpördült, hogy mihamarabb kisurranhasson az ajtón. Meglódult...

Neki egyenesen a befelé igyekvő Zsigának.

Annak kikerekedett a szeme és se szó, se beszéd, bevágott egy akkorát a képébe, hogy egy-két mögötte kifelé szorongót is felborította estében.

Kence Benő két foga, mint egy-egy lövedék, úgy hagyta el véres, felhasadt száját. Hát nem elég neki, hogy Icu éppen ott csókolózik az egyik széken, még ez a vadbarom is pofán vágja! Futott át az agyán, amíg szédelegve, támoltyogva próbált talpra állni. Valaki megragadta a hóna alatt, és kifelé cibálta. Valamit

ordibált. Bele közvetlen a fülébe, de ez már nem jutott el a tudatáig.

Elsötétült előtte a világ.

NEGYEDIK FEJEZET *Banya veszít a kártyán, az újszülött Paci gazdára vár, Benő helyrehoz egy nagyobbacska Banya-bakit, ifjabb Sánta Butykó 'két-teherautós' gazda lesz, Macera Balázsról gól pattan, mire egy-két pofon elcsattan...*

*

A parányi helyiségben már vágni lehetett a sűrű füstöt. Sánta Terka városi ismerőse elnyomta a sokadik csikket a hamutartónak kikiáltott konzerves dobozba. Éppen blöffölt. Újból rágyújtott. A sebhelyes arcú autókereskedő most azt gondolta, hátha bejön a trükk a tökrészeg szipirtyóval szemben...

Vigyorgott, s közben töltött a vénasszonynak az erősből.

A kiskonyha asztalán a kártyalapok úgy sorakoztak, mint a kopaszok az első harci riadón. A kopott terítőn Banya lapjai egy kisebbfajta sörtavacskában fürdöztek. Ekkor a sápadt, sárga sugarakat eregető, hunyorgó villanykörte hirtelen kialudt. De csak egy pillanatra. Azután megint. Villódzott még egy párat, majd végleg kihunyt. Az előtérből beszűrődő tompa fényben Terka ingadozva felmászott a hokedli tetejére, és a valamelyik fiókból előkotort új izzót betekerte a régi helyére. Banya üveges tekintettel bámult maga elé.

Ekkor az autókereskedő behívta a haverjait, akik addig a nagyszobában tévéztek. Banyának fogalma sem volt arról, hogy időközben kicserélték a lapjait. Sőt olyan részeg volt, hogy arra sem emlékezett volna, milyenek voltak azelőtt. Terka kiment újabb sörért, így ő sem láthatta a csalást.

Girnyó pedig kapott a kínálkozó alkalmon. Még tanúi is lesznek. Tökéletes!

A két igencsak güzü alak, kezükben sörösüveggel, az italt módszeresen kortyolgatva, egymásra sunyi pillantásokat vetve, ott topogott a nyitva hagyott ajtóban. Vajon mit talált ki már megint a Főnök?! Futott át szinte egyszerre mindkettőjük fejében. Sunyin hunyorogva nézték, amint Girnyó vigyorgó képpel kiteríti a lapjait.

- **Nyertem** - mondta Girnyó pökhendin, s körülnézve jelenlevőkön diadalittasan Banya sápadt arcába somolyogott.

Húsz perc múlva már túl is voltak az egészen. Megírták a papírokat, miszerint a tanúk jelenlétében kifizetett vételár alapján... Blabla-blabla... A Zsémbs tanya új tulajdonosa...ez meg ez lett. Mármint ő, az autókereskedő, Girnyó.

Terka látta, hogy kifogástalan minden. Minek tette fel Banya a tanyát... Hát most elvesztette az egészét... Akkor meg valami ilyesmi papírt kell írni. Sajnos, ami jár, az jár. Aki játszik...hát az kockáztat. Ilyen az élet. Majd ő befogadja Zsémbs. Úgy legalább mindig együtt lesznek. De Benőt nem. A kölyök meg menjen, ahová akar!

Ki nem állhatja...

*

Benő az érkező autó hangjára lett figyelmes. Letette a könyvet, gyorsan felhúzta a cipőjét és kiment megnézni, hogy ki lehet az ilyenkor?! Mire kiért a verandára a nagy, ütött-kopott autóból már éppen az alélt Banyát cincálták ki.

Sánta Terka odasomfordált hozzá, egy papírt lobogtatott, meg valami kártyáról hadart...

Ezalatt egy hórihorgas, bőrnadrágos férfi szállt ki a volán mellől. A vaskos, súlyos aranykarkötőtől ékes jobb kezét felé nyújtotta, majd behízeglő hangon elsorolta az esti történeteket.

Benő egyre halványabb arccal hallgatta. Megértette a helyzetet. Banya elprédálta a tanyát. Lerogyott a kinti lócára. A két jómadár a félájult Banyát tuszkolta befelé a konyhaajtón. Azután kijöttek, és pár lépés távolságról, unottan cigizve figyelték a fejleményeket.

Terka felkapcsolgatta az összes villanyt, s beinvitálta az új tulajdonost. A vágott képű körülnézett előbb az ólakban, majd a házban, és azt mondta, hogy egy óra múlva visszajönnék. Megbeszélni a részleteket. A két cingár alak meg Terka - közben - beültek a jókora kocsiba. Végül az egyre vigyorgó Girnyó is. Elhajtottak.

*

A kiscsikó ide-oda billegett, de azért csak-csak feltornázta magát a pipaszár lábacskaíra. Az istállóban a kanca nyihogva, nyerítve, halkan

prüszkölve adta a világ tudtára anyai boldogságát. A gazda, Varangyos Zoltán, kihúzta magát, és a villa nyelére támaszkodva már a leendő vételárra koncentrált.

- **Naa...azun tán mán tudunk egy-kít dógot lendítení a porta környíkin** - mormogta elégedetten az orra alá.

Letette a vasvillát. Elindult. Ment, hogy az 'asszonypajtásnak' elújságolja a jó hírt. Bekiabált neki. Az visszaszólt, nyugtázta.

Ő már lefekvéshez készülődött. S míg az ura a csizmáját feszegette le az előszobában, azon töprengett, hogy a boltba menés előtt vagy után szóljon a leendő gazdának. Na...meg azon is, hogy egy kicsit emel a kialkudott áron, hisz' ez a Benő gyerek teljesen belehabarodott a még meg sem született kiscsikóba. Nevet is adott neki. Pacinak fogja hívni. Egy hete mindennap átjött, hogy mikor lesz már meg a kiscsikó?! Na most már megvan. Megcsapkodta a vánkost meg a dunyhát. Lefeküdt. Pár perc múlva az egyik kezével a mellé kászálódó, kissé szagos ura még szagosabb ágyéka felé kaparászott. A másikkal meg a kisvillanyt készült eloltani, de majdnem leverte. Addig-addig helyezkedett, mígnem sikerült mindkét kéznek elérni a célját.

*

Az autó mellett álló alakok valamin igencsak sutyorogtak. Aztán a három közül a legmagasabb nekidőlt Bénatunyafalva egyetlen telefonfülkéjének. Dühösen próbálta hívni az ügyvédet, miközben a többieket arról okította, hogy ellen kell jegyeztetni a megállapodást, mert anélkül mit sem ér az egész... Szidta, szapulta a francos mobilt. A vacak akkujával együtt. Elkérte az egyik fullajtárja telefonját. De a gyenge térerő miatt megint nem sikerült a hívás. Ugrált, forgott, emelgette a készüléket. Végül feladta. Most a harmadik telefonért nyúlt. Később azt is visszaadta. Végül bement a fülkébe. A zsebeiben kaparászott. Azalatt saját magátátkozta, amiért otthon felejtette az autós-töltőt. Az övében biztos lett volna térerő...

Negyedóra küszködés után kijött, majd hangos ajtócsapkodás kíséretében eltűnt a társaival a sötét üvegű kocs mélyében.

Benő körülnézett a szobájában. Tudta, hogy nem tehet semmit. A apró, de tiszta, szép fehérre meszelt szoba berendezése egy asztalka, faragott székek, kis szekrény, polcok tele könyvekkel, ágy és egy éjjeli lámpa volt. A falon egy-két kép. A takaros bútorok pedáns egyszerűséggel tették lakályossá az ól és a nagyobb épület között elhelyezkedő nemrég épült helyiséget. Látszott, hogy egyszerű, tiszta fiatalember élt itt. Kence Benőnek most eszébe jutott az a nap, amikor nagykorú lett és odaállt Banya elé, és azt mondta;

- Na idefigyeljék kend! Tudom, hogy nem vótunk valami nagyban...az utóbbi ívekben. Bizony igaz, hogy a pízst azt megkapta utánam az államtúl, bár az is igaz, hogy mindég adott frissen főtt itelt, na meg úgy ahogy, de csak kitaníttatott. Ugye, hát meglett vígűl a mesterpapiros is... Úgyhogy, mondok ín magának valamit. Nem haragszom ín mán magára. Váljunk el... hááát békiben...

Banya, amíg hallgatta az őszinte szavakat, összeszorította a száját és leszegte a fejét. Ez nála azt jelentette, hogy igaza van Benőnek, egyetért azzal, amit hall. Kis idő múlva megszólalt;

- Nem bánnám, há márádnál... Májd csák ellészünk váláhuigy Benűkim, há mán eddig megvótunk...

Benő kicsit gondolkodást színlelt, aztán megvonta a vállát. Látván a kicsurrant könnycseppeket a ráncos, aszott arcon, végül beleegyezett a maradásba. Úgysem tudta hová indult volna. Meg olyan nagy harag már amúgy sem volt közöttük.

Már évek óta úgy éltek, hogy mindketten külön-külön tették a dolgukat a gazdaságban. Erről sose beszéltek, csak fogták, azt' csinálták a rájuk eső részt. Banya, amikor pénz állt a házhoz, csak letett valamennyit az aznapi ebédnél a tányérja mellé, aztán kész. Ezt ő szó nélkül eltette. Úgy gondolta, hogy jár neki. Ruhákat vett, csizmát, cipőt, könyveket, de a nagyobb részét félretette. Gyűjtögetett. Venni akart egy lovat. A nagy Őt. Egy saját Pacit. Meg is lett rá a pénz! Összegyűlt. Olyannyira, hogy akár tíz lovat is vehetett volna, ha akar.

Mikor itt tartott az emlékezésben hirtelen leroskadtt a székre... De... Jajjj! Hát most meg hová tegye Pacit?! Nem tudja magával vinni a nagy semmibe a

napokban születő kiscsikót... Nem tudja megvenni. Döbönt rá keserűen az igazságra. Sóhajtott egy nagyot. Aztán szeretettel megsimította a hófehérre meszelt falat. A szobája falát. Amit most itt kell hagynia! Amit ő épített...

Ismét visszagondolt.

Egyszer, egy alkalommal előállt azzal, hogy a régi konyhát, ami az ól mellett van, amit már úgysem nagyon használnak semmire, azt átalakítaná magának. A saját költségén. Banya csak megvonta a vállát. Amikor jöttek az emberek dolgozni, még főzött is rájuk. De aztán, csak nem állta meg morgás nélkül! Mindegy. A kis épületet helyrehozták, és ő átköltözött az ólból. A régi diófát - amit a villám kettészelt -, kivágta, és takaros kis bútorokat hozott össze belőlük. Banya persze - utólag - megjegyezte, hogy neki másra kellett volna az a fa. Hogy mire, azt már nem mondta. Most Benő vonta meg a vállát. Úgyhogy elvoltak, mint meggybefőttben a kukacok.

A nevezetes bál után nagyon maga alá került. Ó! Az a lány! Tündéci Icu. Bizony miatta... A báli 'pofánvágástól' a szája szélén egy kis, vékony heg maradt. Emlékeül arra a napra. Másnap behívatta Macera Balázs, hogy tegyen vallomást Zsiga ellen. Ő azt mondta, hogy nincs miért, mert csak elesett, és Zsiga csak el akarta kapni. Erre Macera Balázs elkezdte húzogatni a száját, aztán azzal engedte el, hogy jobb, ha vigyáz magára, mert rajta tartja a szemét! Tenyérorrú Zsigával pár hét múlva futottak össze a tápbolt előtt. Az egyből a nyakába borult. Hálálkodott, hogy nem vitette el, hogy nem jelentette fel. Elnézést kért az ütés miatt. Javasolta, hogy üsse vissza Benő neki, ha akarja. De ő nem akarta.

Zsiga szabadkozott, hogy tökrészeg volt. Azt hajtogatta, hogy valami régebbi ribancától roppant módon be volt bolondulva. Ő meg csitítgatta, hogy jól van már, fátylat rá! De az csak fújta, hogy tele van gonddal, így Kata, úgy Kata... Mert a felesége, az most hagyta el. Válnak. De Benő csak üzenjen! Bármikor, bárhol ott lesz, ha segíteni kell! Végül ezzel váltak el.

Háát...Icuka...az bizony férjhez ment.

Megint sóhajtott. Hajjj...oda a tanya! Ha oda, akkor oda. Volt tanya, nincs tanya. Elvesztette Banya. Részezségében. Úgyhogy menni kell. Még

búcsúznia sem kell. Ugyan kitől!? A kevélyektől, a fráterektől!?

Eszébe jutott az egyetlen, néhai barátja. Hatökör Tóni. A falu bolondja. A falurossza. Valamikor régebben, egy viskóban éldegélt a faluhatáron. Ott tengődött. Pellengérre állítva. Csúfolták, pizskálták, ahol, és amikor csak tudták. A falusiak. Az meg válaszul fráterezte, kevélyezte a falunépet. Mert a szavain kívül más fegyvere nemigen akadt a nyomorultnak. Volt egy mondása. Kevély fráter, rongy fráter! Nem lehetett tudni, hogy pontosan mit is értett alatta, de csak hajtogatta, ha bántották. Mert bántották. Utálták. Igaz, ami igaz, nem volt egy százszorszépe. Na, de hát akkor is! Ivóvízért járt be a nagykúthoz. Olyankor a gyerekek megdobálták, megkergették. Neki nemigen akadt sem villanya, sem vize. Csak tízpercnyi járásra lakott a faluhatártól, de ez mégis olyan volt, mintha ezer esztendő választaná el Bénatunyafalvától. A kulipintyója körül szép kerek rétecske terült el. Tengernyi virággal. Amikor a dinnye érett, augusztusban, a mezsgye halványsárga köntöst öltött, s aranyló tengerként hullámozott a nyári szélben. Bódító illatok terjengtek! Pillangók lebbentek, méhecskék dongtak, apró bogarak zsongtak. Középen állt egy öreg mandulafa. Annak a tövében ült napestig. Ott énekelt. Hetet-havat összehordva. Amolyan bolond dalokat. Se eleje, se vége nótákat. Mert bizony nemigen volt ki mind a négy kereke... A háborúban kapott valami szilánkot. Ugyan kiszedni kiszedték, de valami mégsem stimmel nála. De a szíve, az a helyén volt. Nem ártott ő soha, még egy légynek sem. Csak dalolászott a perjében. Kora tavasztól késő őszig. Csak akkor ment be, ha már megcsípte a dér a fülét. Nem tett mást, csak élt. Boldog egyszerűségben. Ez szúrhatta a szemét a nagyot akaró, de keveset érő embereknek. Jó néhányszor a maguk szórakoztatására, csak úgy heccből helybenhagyták. Az meg csak sírt-rítt, mint egy kölyökkutya. Nem ütött vissza. Hanem eldőlt, mint egy kidöntött fa. A földön meg összekuporodott, mint egy sün. Ámde tüskék nélkül! Védtelenül. Sanyarogva a rá záporozó ütésektől, sínylődvé a rá zúduló rúgásoktól. Szenvedve az őt kínzó kezek között, gyötrődve az őt taposó lábak alatt. Kövek nyomait, suhogó botütések fájdalmait nyögve.

Háát...ilyen édes-bús életet élt.

Olyan kérő-esdeklő szemei voltak. Távolba meredők. Szürkék. Egyszer aztán, szép lassan lecsukódtak. Örökre. Meghalt. Véget értek számára a gyötrelmek. Volt, aki elkönnyezte magát, de inkább örvendeztek, hogy végre megszabadultak ettől a semmirekellőtől, ettől az ágrólszakadt félnótástól! A falu szégyenétől. Mindenekfelett egy biztos, hogy az idejekorán már galambősz Tóni, nem volt többé közöttük. A negyedréte görnyedten járó nyomorultat már magába fogadta az anyaföld. Igazán senkinek sem hiányzott a fakó arc, a földre süttöt tekintet. Kivéve őt, Kence Benőt.

Benő, míg letörölte előtörő könnyeit visszaidézte azt a napot, amikor a barátságuk kezdődött.

Egyszer, egy nyári napon, amikor éppen kapálgatott a tanya szélén lévő krumplisban, egy csapat suhanc hajtotta felé az árkon-bokron át felé rohanó, rémulten sivító, menekülő Tónit. Erre ő az üldözők felé kurjantott, meglengette a kapát a feje fölött, és elszántan feléjük lendült. Erre azok szétugrottak, s azonnal irányt váltva rögvést elpucoltak! Csak a gyengébbet merték bántani. A védteleneket. Ha valaki vissza tud ütni, na az már nem volt az ingyükre. Gyáva népség! Odament a kuporgó, remegő alakhoz. Gyorsan leszakított egy darabot az ingéből, a kulacsából vizet csurgatott rá, és a hevenyészett 'állott-vizes' borogatással csitította a lüktető, már lilás-zöldes színben éktelenkedő friss duzzanatokat. Tóni halkán nyögdécselt. Hagyta. Csak nézett rá. Olyan volt, mint egy jámbor állatka. Mint egy kezes bárány. Míg imígyen babusgatta, egyszerre csak Tóni felült. Aztán a legszívhezszólóbb hangján énekelni kezdett. Egy galamblelkű vadászról. Aki éhen halt. Meg egy felhővé változott őzgidáról. A puskáról, ami gyökeret eresztett, és fává lett.

Ő csak hallgatta, és csendben pityeregni kezdett. Erre Tóni odanyúlt, letörölte a könnyeit. Ettől a perctől kezdve ő lett Hatökör Tóni szemefénye. Binó. Így nevezte.

Ettől kezdve rendszeresen vitt neki ételt, italt. Hogy legyen betevő falatja. Ja...de hol van már a tavalyi hó! Tóni ott alussza örök álmát a határ szélén. Egy kis hant alatt. A lelke meg?! Ki tudja, hol van?! Merre kószál?! Talán...csak a jó Isten. Ha egyáltalán létezik...

Benő, míg ezeken elmélkedett, addig szépen össze is pakolt. Aztán leült, öntött magának egy pohár vizet. Lassan elkortyolgatta. Azon járt az esze, mi lesz Pacival?! Szólni kellene, hogy már nem kell. Nincs hová rakni. Nincs tanya. Sajgott a szíve. Felállt.

Átment Banyához.

Az a tisztaszobában - csak úgy ruhástól odalökve -, éktelenül horkolt az ágyán. Elnézte a ráncos, rút ábrázatot, a szikár, csontos kezeket. Vajon mi lesz vele ezek után!? Talán Terka befogadja. Aztán?! Biztos együtt vedelnek! Sajnálta a vénasszonyt. Tudta, nem lenne az olyan rossz, csak hát az ital. Meg az, hogy unos-untalan piszkálta a falunépe. Megigazította az ágyon, lekapcsolta a villanyt, és kilépett az udvarra. Jajj...a tanya! Oda a gazdaság. Az egész semmivé lett. Az ólakban hat fejőstehén, vagy tíz malac, öt disznó, két vénebb igásló, vagy százharminc birka, kecskék, ötszáz liba, nagy csapat szárnyas jószág. Apraja-nagyja. A színben a rengeteg takarmány. Mondjuk gépek azok nincsenek. Ha kellett, mindenre jöttek emberek. Kiforgott a tanyából a segéderők bére. És most minden odavan! A kuvaszokhoz indult. Még egyszer megnézi őket. Belé nyílalt a fájó gondolat.

Jajj! Mi lesz most vele a tanya nélkül?!

*

Terkánál amint befejezték a vacsorát, beültek a kocsiba, aztán elindultak a tanya felé. A vénasszony nélkül, aki a lelükre kötötte, hogy ha végeztek a tanya átvétellel, Banyát és a holmiját feltétlen hozzák ide, őhózzá. Mert az itt fog lakni. Nála. De csak azt! A kölköt azt ne. Azt semmiképpen se! Azok bólogattak, hümmögtek. De hiába várt. Nem jöttek vissza.

Másnap reggel aztán felkerekedett, hogy megnézze, mi is történhetett?!

*

Sánta Butykó nagy napra ébredt. Mármint az ifjabb. Mert az apja, az öreg Sánta, az még ilyentájt javában hortyogott. Délig is húzza a lóbőrt, ha hagyták. A vén 'pálinkásbutykos' tudott ám szunyálni.

Ő bezzeg! Mindig felkelt idejében. Ma meg főként, mert jönnek a teherautói. Bizony. Ugyanis elnyert egy pályázatot. Egy uniós hitelt.

Hét faluval van szerződése a szemétszállítására. A másik kocsival meg a szippantásra. Mindjárt jönnek! Már megvan a két sofőr is. Az egyik Badi Bandi, a másik meg Muszi Antal fia, Saca. A Kis Muszi. Jók lesznek, mert nem nagyon isznak, na meg a faluban amúgy is csak Kis Muszinak van a szippantós kocsira papírja. Úgyhogy nem lesz hiba.

A várnyékvölgyi telep?! Az meg éppen elég messze van! Jó sok lesz a kilométerpénz.

Már három hónapja is van, hogy kijött a bizottság. A banktól. Valami nőfióktól? Vagy leányfióktól? Vagy mifénétől... Szemlézni! Na ők aztán kitettek magukért! Volt, ám ihaj-csuhaj! Két disznót is vágtak. Ökörsütés, cigányzene. Kacsasült, libamáj. Sör, bor, pálinka. Persze, mintha csak véletlen lenne. Azt mondták, hogy most van a házassági évfordulójuk. Mármint, hogy ebben az évben. Azt' most tartják a jubileumot. De hát, tényleg. Hisz' minden évben évfordulójuk van. Hihhihi... Ojjé! Ezeket se kellett biztatni! Ettek, ittak, mulattak. Rogyásig. Itt volt a sógor is, a helyi polgármester. Lapuvec Misi. Mert neki, mármint Butykónak, volt egy nővére, na meg egy húga. Terka, meg pici Maris. Marist vette el Lapuvec. A régi párttitkár. A 'bukta' után maszek volt. Aztán lett belőle polgármester. Állítólag lefizetett valakiket. Megvette őket. A választókat. Valami visszacsalt áfából vagy miből. Pici Maris. Bizony. Mert elég apróra sikeredett a lelke. Csúfolták is, hogy biztos guggolva csinálta az apja! Persze, csak régebben hergelgették. Kiskorában. Már nemigen heccelődtek vele. Fáztak Misitől. Bár, nem nagyon kellett őt babusgatni. Kicsinek, kicsi volt ugyan, de annál nagyobb a szája. Be nem áll neki. Na jó, a hitel dolgában is ő segített, igaz, ami igaz. Kicsente a hivatalból a papírokat. Később meg?! Vigyázott, hogy ne nagyon kommandálják másfelé a hitelt. Nemi is tudott arról senki.

Szóval az ellátás sikerült. Olyannyira, hogy a bizottság elnöke - akit bizony tegez is, mert pertut ittak -, tehát Franci, nagyon elégedetten távozott. Jól érezte magát! Érezhette is... Mert azt' igencsak elhempergett a neki hozatott ringyókkal! Mind a kettővel. De a többiek is kellemesen elvoltak. A

titkárnője még az asztalon is táncolt, aztán meg sztriptízelt is nekik! Olyan dudái voltak, hogy az csak, na! Huhh!!

Ő meg, hogy nem járt?!

Amikor benyitott az egyik szobába, hát látja ám, hogy a szép mellű titkárnő, egy másik nővel terpeszkedik az ágyon - aki meg valami jegyzetelő vagy mifene volt -, s egymáson keresztben, anyaszült meztelenül nyaldossák, cirógatják, markolásszák, dögönyözik egymást szigorúan. Azt hitte, ott rögvest elájul! De aztán csak kibírta valahogyan a megrázó látványt, azután meg aztán segített a fehér orvosság.

A poharas. A házi pálinka.

Másnap mind a három csudaszép autót teletömködték, amivel csak tudták.

Jó nagy csomagtartóik voltak! Kolbász, hurka, sonka, oldalas, mélyhűtött birkahús, meg a fene se tudja már mi minden... Jaaaa! Meg a sok bor, pálinka, sütemény, hét láda alma. Egy kis útravaló, hogy ne éhezzenek az úton - mondták nekik. Azok meg, csak bólogattak. A tolmács a végére már teljesen kikészült, úgyhogy senki sem értett semmit. Nem is nagyon tudtak már beszélni a részegségtől. Csak össze-vissza hadonásztak.

A legvégén aztán kitöltötték a papírokat, a gépkocsivezetők meg nevetgélve beszuszakolták őket az autóikba. Azt' kész. Egy hét múlva jött valami levél, ami csomó bélyeggel, s egy rakás díszes, cikornyás pecséttel volt kicifrázva. A csiricsaré borítékot fel sem bontva azonmód elszaladtak a jegyzőhöz. Az megnézte, aztán csitítgatta őket. Azt mondta, hogy minden rendben, a jogi szöveg olvasata arról szól, hogy a hitelük elbírálás alá került, úgyhogy maradjanak veszteg, majd biztos nem sokára jön az értesítés a végleges eredményről.

Butykó akkor azt hitte, hogy valamit elrontott. Mert arra gondolt, azért húzzák 'ezek' az időt, hogy ne kelljen egyből kimondani a nemet.

Telt-múlt az idő. Sehol semmi.

Két hónap múlva rájuk telefonáltatott a sógorral, Francit kerestetve, de nem jött össze. Állítólag valami vidéki szemlén voltak megint. Még vagy háromszor megpróbálták, aztán letettek az egészeztől.

Most meg?! Pár napja jön a papír, hogy ma érkeznek a kocsik. A kukás, meg a szippantós. Merthogy elnyerte a pályázatot. A sógor rögvest

intéztette a papírmunkát, ő meg a kocsmában összerántotta az embereit. Hamarjában meg is egyeztek.

Ésssss... Ma jönnek az autók!!! Egész éjjel alig aludt. Az ő autói.

Felkelt az ágyszélről. Lerúgta a szakadt jégeralsót: a pizzamáját...

Belebújt a papucsába, ami egyébként egy kiszuperált gumicsizmából volt kialakítva, mégpedig úgy, hogy le lett körben vágva a szára. Kicsit bűdösödős fajta, de jó az még otthonra! Kicsoszogott az ormóttan lábbeliben a fürdőszobába. Fogat azt nem mos, minek, hát nem akar ő senki fia-borjával csókolózni ma - gondolta. Kicsit elmélázott. Fürdeni meg?! A francot se pocskékolja a vizet, hisz' megfürdött a múlt hónapban valamelyik vasárnap! Egyébként is esett a napokban az eső, ő meg alaposan bőrig ázott, úgyhogy az e-havi fürdés, így hát meg is vóna. Gyorsan megborotválkozott. Amikor kész lett, visszament a nagyszobába, kivette a szekrényből a 'tisztogatyt'. Megforgatta, nézegette, megszagolta. Úgy döntött, ez túl tiszta, túl jó szagú. Inkább mégsem veszi fel. Jó a régi, még csak kéthetes!

Elégedetten nyújtózott egy nagyot. Ugyanabból a mozdulatból elvette a szék karfájára odakészített sötétkék, kissé összement, nyersselyem ingét. Felállt. Felhúzta. A tükör előtt lassan, komótosan, kissé remegő ujjakkal gombolgatta. Izgult. Ráncigálta az alját, de csak a köldökéig ért. Úgyhogy kilátszott alóla a fehér trikó. Nem baj. Jó az úgy. Legalább látják, hogy hord olyat is. S ezzel lezárva a témát nagy lendülettel magára rántotta a romlott spenót színű, legalább két számmal nagyobb, honvédségi leselejtezésből szerzett, színhibás katonanadrágot. Majd a kapca után nyúlt, de észbekapott!

- **Hohó, e'nem csimmás' nap!** - dűnnyögte.

Az egyik fiók mélyéről előkotort egy pár vastag, tűzpiros, bolyhos frottír zoknit, amin egy ronda, fekete, ortopéd gepárdszerű állatminta próbálta elhíttetni a naivabb tulajdonosaival, hogy milyen márkás holmi. Forgatta egy darabig, mert mind a kettő balos volt, aztán legyintett. Neki mindegy. A lába meg úgysem panaszkodik...

Egy lábon ugrálva felcincálta őket. Előbb az egyik balt, aztán a másikat. Az ágy alól nyögve, káromkodva előhalászta az olcsó, piaci sportcipőt.

Belebújt. Az egyik két számmal is kisebb lehetett, de gondolta, majd kibírja valahogy!

Aztán hopp, fel a lila jersey zakót. S végül, a nyakába biggyesztette az előre megkötött citromsárga alapszínű, rózsaszínű szívekkel ékesített, szálhibás 'HAPPY NEW YEAR' feliratú pamutnyakkendőt.

Elmélázott...

Ezt a nyakbavalót nagyon szerette. Két éve Terkától kapta a névnapjára. Valami 'bálábúl' szerezte. Nyugati! Új. Mert most lesz rajta először! Magára locsolt egy kis arcvizet. Még egy kicsit. Azután még egy kicsit... Félüvegnyit.

Az asszony dezodorát viszont hiába rázogatta, próbálgatta, nem jött belőle semmi. Kifogyott. Úgyhogy kiment a vécébe, és az ott lévő illatosítóval jó alaposan befújta magát. Nagyon imponált neki a szaga.

Finom fenyőillat! Ez igen...

Elégedetten fordult be a kiskonyhába. Ott elővette az étolajat, azt' bepacsomagolta vele kissé a frizuráját. A törött, foghíjas, maréknyi beleragadt hajszáltól pompázó kifestőjét - ami egyébként mindig a farzsebben lapult, mert ugye első a megjelenés, ezt vallotta -, félig belemártotta a zsírosbödönbe. Aztán jó néhányszor átfésülte vele a ritkás, erősen korpás, nem éppen efféle zsírtól tapadó hajmaradványt, ami a feje búbján díszelgett.

Hadd csillogjon-villogjon!

Amikor végzett, a fejébe nyomta a kifakult svájccisapkáját. Szépen körbeigazgatta a szélét. Kissé ferdére csapva hordta, mint ahogyan tv-ben látta egyszer egy nőcin. Erősen elgondolkodott, végül csak eszébe jutott...

Ááááá...valami 'manó-kenő-nőn' vagy min látta...

- **Míg csak az tuggya igazán, hogy ke' az állnyessmi hómit hóddani** - mormogta a fogai között halkán, ekképpen nyugtázva a fejfedő koordinátáit a kobakon.

Mikor imígyen megkoronázta a készülődés eme magasztos perceit, megelégedetten leült. Aztán lassú kortyokban elfogyasztotta a kihűlt, zaccos kávéját. Ma négy cukrot tett bele.

Elvégre ünnep van, vagy mifene!

*

Terka a tanya felé menet beszaladt a kisboltba, vett egy 'kétdekás' rumot.
Az jó a másnapos gyomorra.

*

Benő bár kissé fásultan, de mégis örömtelin ébredt. Aztán elrendezte az állatokat.

Utána megreggelizett. Kissé avas szalonnát evett friss, fehér kenyérrel. Hozzá vöröshagymát, paradicsomot, cseresznyepaprikát. Aludttejjel. Kicsit eltöprengett, aztán hűmmögve megszegte a kiscsömböcöt. Nagyon finom volt. Pont olyan, mint amilyennek lennie kellett. Igaz majdnem olyan, mint a szalámi, de érettebb, fűszeresebb. Parázs. Omlós. Kivételes alkalmakra készült, ínycsafalat... Nagyon szerette. Rátett egy vékonyka karikát a kenyerére.

Míg rágcsálta a fenséges, ízletes eledelt, benézett Banyára. Még mindig aludt. Csendben kiment. Hagyja aludni a vén bolondját. Nem háborgatja. Aztán miután végzett a fröstökkel, fogta a kaszát, és elindult levágni a gázt.

Ilyenkor még nincs túl meleg a munkához.

*

Terka óvatosan lopakodva lépett be Banya szobájába. Az ott feküdt, és horkolt. Elkezdte rázogatni, szólogatni, de az csak aludt, mint a tej.

Azután kisomfordált. Körülnézett, de senkit sem talált. Kiabált, de sehol semmi, csak a kuvaszok kezdtek veszett ugatásba.

Értetlenül lerogyott az eperfa alá. Végül kibontotta a rumot.

*

Kence Benő tudta, hogy nem húzhatja a végtelenségig, és biz' át kell menni Varangyoshoz. Szólni, hogy nem kell a kiscsikó. Vagyis, hogy kellene, de már nincs meg rá a pénz. Mert bizony, egy fillér nem sok, annyi sincs. Mert a pénz az elfogyott. Mind. Mert azt elvitték. Tegnap. A városi fickók... El.

Az összes megtakarított pénzét.

★

Terka megitta a rum felét, a többi meg bekészítette Banya mellé. Gondolta, ha felébred szegény, majd legyen mivel kúrálnia magát! Aztán kiment a konyhába. Utána az udvarra. Még egyszer körbejárt. Kiabált. Kereste Girnyót. Az új gazdát.

Vagy valakit.

Semmi. Végül úgy döntött, csak megissza azt a maradék italt. Kell az neki! Nehéz nap van mögötte, na meg előtte... Úgyhogy kell és kész.

Banyának amúgy is nyakig van a pincéje. Vagyis Girnyónak. De, hát hol a francban vannak ezek?! Őrizetlenül hagyni egy ekkora vagyont?!

Nem jól van ez így. Majd ő elmondja neki, mit is kell tenni. Hogy is megy ez vidéken.

S míg ezeken járt az agya, billegve, kóvályogva elindult. A kezében az időközben kiürült üveggel. A falu felé. Sietett az öccséhez, Butykóhoz.

Ott nagy nap van ma. Ünnepség. Ott a helye!

★

Benő végzett. Leült egy fa alá, egy kicsit szusszanni. A tegnap estére gondolt. Meg a pénzre.

Banyára. A tanyára.

Na és arra, hogy milyen hirtelen elfogadta az a vágott arcú a pénzt, amit felajánlott neki a tanyaért. Eleinte kevesellte. De Benő tudta, hogy jóval több volt az, mint amit a tanya ér. Már megbánta, hogy a kiscsikó árát nem vette ki a kispárnából! Így nem tudja kifizetni. Le kell mondani. Nem tudja megvenni.

De teljesen meg volt zavarodva, és ijedelmében a tanya elvesztése kapcsán odaadta az egészet. Csak azért, hogy a tanyát bizton megmentse. Odanyomta Girnyó kezébe az összes megtakarított pénzét. Odaadta elvakult örületében. A kisvánkost. Amiben gyűjtögette a pénzét.

Az meg kérette magát, de Benő siránkozására egy rugóskéssel felvágta a párnahuzatot. Aztán egy ideig számolgatta a gyűrött papírpénzeket. Egyszerre csak hirtelen abbahagyta, és míg mohón a zsebeibe gyűrte, arról sopánkodott, hogy neki milyen jó szíve van, meg arról, hogy milyen korrekt, meg ilyesmi. Utána szétcibálta a papírt, amit Terkánál írtak és

odanyomta a marék cafatot Benő kezébe. Azt mondta, hogy így már minden oké, az ügy lezárva. Marad a tanya, a pénzt elfogadja a kártyaadósság fejében. Aztán ahogy jöttek, el is mentek.

Kence Benő sóhajtott egy mélyet. Feltápászkodott. Aztán a vállán himbálódzó kaszával lassan elindult a tanya felé.

A tanyájuk felé. Amit visszavett.

*

Pár órával később a Tunyafalvi dülöngélőben, Varangyos Zoltán magából teljesen kikelve arról győzködte ivócimboráit, hogy ez a Benő gyerek, ez a Kence Benő, micsoda egy gerinctelen állat, milyen szemét egy alak, merthogy az utolsó pillanatban visszamondta a megrendelt kiscsikót. Rádásul volt képe odajönni az ő saját portájára! Belemondta egyenest az ő tulajdon pofájába! Be a szemei közé!

Míg ekképpen átkozódott egyvégtében ivott, csak ivott. Egész álló nap. Míg nagyjából el nem vert egy félcsikónyi pénzt.

Még este, amikor hazafelé támogatták, akkor is egyre azt motyogta, hogy őt micsoda kár érte a Zsémbes kölyök miatt...

Csak másnap, a Kistárkonypusztá és Bénatunyafalva ifi csapatainak a mérkőzésén, a mérkőzés vége felé terelődött el a figyelme erről az óriási sérelméről. Lett helyette egy másik. Egy jóval nagyobb.

Az úgy kezdődött, hogy Macera Balázs, aki civilben, sörrel a kezében éppen az idegenek kedves-, bárcás-, tripperes-, jó ides anyukáját szidta, rossz helyen állhatott. Mert egy eltévedt labda eltalálta, és gellert kapva bepattant a válláról egyenesen a saját hálójukba. Elszáguldva a bamba kapus mellett. Be a Tunyafalvi Villámok kapujába. Ez még hagyján, de ez a malőr éppen abban a pillanatban történt, amikor lefújták a második félidőt. Rádásul ez volt aznap az egyetlen hálót ért labda. Az egyetlen gól.

Azt az ovációt!

A Tárkonypusztá Rémei csapatkapitánya 'hurrá győztünk' felkiáltására kitört a balhé, meg egy-két kéz és láb. Na az akkor elcsattant első pofont kapta Varangyos Zoltán. De mekkorát! Még egy hét múlva is úgy nézett ki a szeme környéke, mintha egy olyan

leselejtezett bélyegzőpárna lett volna, amibe véletlenül összeöntötték a kék tintát a vörössel.

Mire lecsitultak volna a kedélyek, és már majdnem megállapodtak abban, hogy tizenegyesekkel döntik el a végeredményt, akkor Kavics, aki éppen akkor ébredt fel némi édes pálinka általi elhomályosulásból, félreértve valamit elkezdett kiabálni.

- A gúl érvínyes! Hüleeee bírúúúú! Nem vót kíz! Hüle bírúúúú! Hukkk... Különbén ííís elűűűszabál! Hüle bírúúú! Annyáááááád! Barumárcúúúú! A sósáv rágja ki a szemeid! Hááá nim lácc te ökürrr! Váksi tetűűűűű! Gúúúúúl!

Na, amit ezért kapott!

Mire délután a büfé bezárt, az addigra kiürült pálya látványa arról árulkodott, hogy talán nem ártana majd újból füvesíteni, meg új padokat venni...

*

Szép este volt. A kiscsikó hamvas, koromfekete orrocskáját a mamája mindennél selymesebb sörényéhez dörgölte.

Az egy nyugtázó horkantással fogadta. Majd hosszút nyerített. Így fejezve ki abbéli boldogságát, hogy most ő a létező legelégedettebb ló mama kerek e nagy világon...

ÖTÖDIK FEJEZET *Benőnk vonatra száll, a fővárosban kirabolják, de a pénz megkerül, sőt még meg is fial, később helyreáll az egyensúly, erre egy vak koldus kerékpárral száguldozik, s míg az sörözni megy, addig Kence Benő hazaér, és ébren álmodik...*

*

Az emberek egymást taszigálva, lökdösődve szálltak fel a személyvonatra. Benő elhelyezkedett - az elég rondamód összefoltozott -, világoszöld műbőr ülésen. Vetőmagokért indult a fővárosba. Már ugyan vetettek, de még kellett hozzá valamicske. A késeit is meg kell rendelni. Az őszit. Idáig - mint minden évben -, egy ismerősük, Jónás bá' intézte, aki ez ideig 'odafenn' dolgozott egy nagyvállalat portásaként. De egy hónapja nyugdíjba ment. Nem ingázott többé. Így hát el kellett indulnia valakinek helyette.

Banya azért mégsem mehetett?! Ő megy.

Még sose volt 'fent' a fővárosban. Úgyhogy tegnap elment az öreg Csöbörtöpörtői Jónás bácsihoz, aki annak rendje és módja szerint kiokította. Bár a felét sem értette a sok figyelmeztetésnek, de mindenre bólogatott, jól megjegyezte és gondolta, majd csak lesz valahogy!

A közeli Rekettyeprütykösiben volt a vasútállomás, így hát Kence Benő először begyalogolt Bénatunyafalvára, ahonnan meg egy rozzant, sárga színű csuklós-busz hozta ide. Az államvasútig.

A busz olyan fekete füstöt okádott, hogy akár azt is hihette volna, hogy már a vonaton ül, amit egy gőzmozdony húz. Pöfögött, durrogott. Recsegett a sebváltó, nyögött a motor, nyikorgott az egész, káromkodott a sofőr, berzenkedtek az utasok, de azért csak-csak átért.

Nem volt nagy a vasútállomás. Mindössze két pár sín az egész. Továbbá a bakterház, és a koszos váróterem két törött paddal. Kint a büfé.

Az utasellátó. Ami tényleg 'ellátó' volt, mert az utasok pénztárcájának, határozottan ellátta a baját. Meg néha a gyomruknek is. Ha véletlenül az állandóan romlott szendvicsre fanyalodott valaki.

Kíváncos egy portéka volt! A rothadt salátalevél, poshadt paprika vagy a már oszlófélben lévő nyeszlett paradicsomszelet mellé, fenséges

kiegészítőket tettek. Ezek határozták meg a csillagászati áron kínált, mennyei étek fajtáját. A három legjellemzőbb változatát. Ami létezésével kizárólagosan uralta a piacot...

S ami a névadó, közép-re hevenyészve beszuszakolt belevalókat illeti?!

A 'vagdaltas' meg lett töltve egy fél fasírozottal, ami ízét tekintve olyan volt, mintha darált-hús helyett mosogatólében áztatott penészes kenyérbélből és gumidarabkákból lett volna gyúrva. A 'szalámis' egérpisilte, ragacsosra áporodott, már eleve szalmonellás felvágottat kapott a közepébe. A 'rántotthúsos' kinézetre úthengerrel kivasalt, homokkal panírozottnak tűnt, míg az állagára vonatkozólag a rágós, szívós cipőtalp kifejezés állta a meg helyét. Miután e dicső belsőségekkel megtömködték a tíznapos, penészes zsemlét - ami olyan pöttömnyi és olyan otromba formátumú volt, hogy a pékek szakmunkásvizsgáján bármelyik ott izzadó tanulónak a biztos bukást jelentette volna -, eme csemegék kikerültek söntésbe. Mivel elég nehezen lehetett meglátni a pult légypiszoktól feketéllő plexije miatt, ezért egyvégtében kínálgatták, noszogatták a jónépet, hogy vegyenek belőle az ital mellé kísézőnek! Úgy jobban csúszik...

Az efféle ingyencségek olyan hatásosan lettek összeházasítva az utasok gyomrának kikészítésére, hogy okvetlenül megszenvedte, aki történetesen belekóstolt. Ellenben ez mégiscsak ritkán fordult elő, mert inkább az alaposan felhígított pálinkát és a még annál jobban is felvizezett csapolt sört vedelték az állomáson időző utasok, amíg a vonatra vagy a buszra vártak.

Ja?! Ne felejtsük a mosdót sem említeni. Mert az is volt!

A férfivécé arról volt híres, hogy állandóan el volt dugulva a vizeldéje. A sok hányástól, meg a beledobált csikktól. A bokáig érő sárgásbarna lé néha már a sínek elöntésével fenyegette az állomást. Emiatt a rászoruló - akiből bőven akadt -, ha csak tehették másfelé könnyítettek magukon. Amennyiben valaki mégis megkockáztatta a használatát, az csak beállt a leszakadt ajtó miatt állandóan nyitva tátongó bejárat elé, és onnan kisdolgozott befelé. A orrfacsaró lötty meghálálta azzal, hogy ízlésesen összefröcskölte.

Mindenki tudta, hogy ez a helyzet. Nemcsak a szenvedő átutazók, hanem a személyzet és a főnökség is, de mégsem javították meg.

Nem volt rá munkaerő.

A bakter azt mondta, ő bakter, neki az a dolga. Az állomásfőnök úr általában az állomásfőnökséggel törődött. Na meg a fiatal, formás jegypénztárosnő abajgatásával, kerekded idomai tapogatásával volt elfoglalva... Akit csak a jegyei, a pénztárból való pénzcsenés elpalástolása, meg a főnök tizenhét és fél centis kukaca érdekelte.

A büfés?! Az ugye büfés...

S végül a vén, nem a naptól barnult takarítónő - az állomásfőnök első és egyben utolsó próbálkozására -, azt mondta:

**- Ín biz' sénki álja nípe, ríszeg disznú
fírfinipsig után ném mosum sé az okádékát, sé a
húgylevít! Elíg níkem otthun a fírjem száros gátyájá,
meeég á bűdüs, ruthádt zóknijá, mán attúl is kifurdul
a beeeélem! Á féne vígyeee á tétves útasokát! Há' né
útázzának ánnýt... Márádjának á válagúkon otthun.
Tákáritsá mágá, haaá neeém teéétszik áhugy kíníz...
Ámúgy meeeég a budi aááz budi. Olyáán ámillyeéen,
mer' budi...**

Vele meg aztán ki mert volna szembeszállni? Egy takarítónővel!? Még a végén felmond, aztán akkor mi lesz?

A helyzet következményeképpen a környékre telepített kis gömbakácfák éktelenül búzlóttek, és valahogy sehogyan sem akartak nőni, terebélyesedni.

De Benő ebből semmit sem vett észre. Rohant jegyet venni, majd felszállt a pár perc múlva csikorgó kerekekeivel hosszú fékező - még a hangosbemondót is túlvisító -, beguruló szerelvényre. Miután elhelyezkedett az ablak mellé, s elindult a vonat, egyfolytában csak kifelé nézett. Ámult.

A vonatablak mögött elsuhanó táj, mintha csak egy ócska, kopott némafilm lett volna. Kattogó zenével aláfestve. A koszos üvegen egy nyeszlett légy mászkált. Benő elnézte az elrohanó telefonpóznákat, villanyoszlopokat és a tovatűnő fákat. Teljesen el volt varázsolva... Az előbukkanó, s hirtelen eltűnő házak udvarát bámulta. Próbálta kitalálni, vajon milyen emberek élhetnek ott?!

A vele szemben ülő öregember fennen horkolt. A szája sarkában minduntalan megjelent egy kis buborék, aztán eltűnt a következő artikulációig.

Benőn egy kissé viseltes, egy számmal kisebb, sötétbarna öltöny volt. Ehhez egy fehér ing, meg egy vékony fekete nyakkendő. Mivel a nap már elég erősen sütött be a mocskos, szutykos ablakon, így a zakót levette a meleg miatt.

Benő lenézett a lakkcipője orrára. Egy ideig bambulta. Egy kis porfolt gyűlt össze rajta, ékesítve azt, mint érett őszibarackot a hamvas pír. Ásított egyet. Elővett egy gyűrött papírt. Már-már lehajolt letörölni vele a lábbelit, de meggondolta magát. Kisimította a fecnit. Azon volt felírva a cím, az útvonal, a villamosok száma, buszok útvonala, meg az ilyen-olyan érintett állomások, egyszóval minden. A nagy vetőmag áruház címe, az eladó neve. Akit személyesen is ismert az öreg. Egy telefonszám, ha bármi gond lenne.

A Sánta család egyik rokonának a száma. Aki már régen 'fent' él. Fodrász. Saját üzlete van az egyik kerületben. Butykóra kell majd hivatkoznia, ha esetleg felhívja. Nem hívja ő! Nem olyan buta! Majd csak zöld ágra vergődik valahogyan...

Ha az öregnek sikerült boldogulnia, hát akkor neki is fog - vélte... De azért nem dobta ki a kis papírt. Visszatette oda, ahonnan az előbb elővette.

Megint ásított. Közben eszébe jutott a vénember egyik intelme. A lelkére kötötte, ha megérkezik, akkor okvetlenül vegye meg a visszaútra szóló jegyet. Nézze meg, hogy mikor, melyik vágányról indul majd a vonat hazafelé. Jó, hát majd megveszi...

Az órájára nézett. A két és fél órás útból még vagy negyvenpercnyi menetidő hátra volt. Az ablak alatti kis műanyag asztalkára odakészített könyve után nyúlt. Olvasni kezdett.

A kedvenc könyve volt. Már vagy húszadszorra olvasta. Elmélyülten ábrándozott, a sorok közt kalandozott. Képzeletben ott járt. Mint régebben, amikor először kézbe vette a regényt. Már többször elmerengett arról, hogy ő a hajótörött, a Zsémbes tanya meg a lakatlan sziget. Csak Banya nem stimmelt. Ő nem lehetett a bennszülött. A kannibál?! Nem baj, kicsire nem adunk - gondolta, s pár pillanat múlva már el is bóbiskolt a könyve fölött.

A szigetről álmodott.

*

A vasútállomás előtti droszton, két 'államis' taxis arról vitatkozott, hogy melyikük - egyébként hibátlan -, önindítója következik leselejtezésre, ki a soros a szervizből kilopni a kicseréltet, melyikük adja el, mennyiért, na és hogyan osztóznak majd meg a potyapénzen!?

Külön álltak, nem vegyültek el a magántaxisok között, mert abból csak jókora ramazúri lett volna.

Kicsit arrébb egy koszos, rongyos hajléktalan tette a dolgát. Egy kukát tesztelt. Mégpedig oly módon, hogy az őt nem érdeklő 'kincseket' hanyagul az edény mellé halmozta. Könyékig vájkált a falhoz rögzített fémhálós, zöldeskék színű szemetesben. Ebből az lett, hogy már egy jókora, ronda kupac éktelenkedett a fal tövében.

Ez keltette fel az arra sétáló rendőrjárőr figyelmét.

A nagy terem túlsó oldaláról egy sunyi alak árgus szemekkel leste a történeteket. Utálkozva elhúzta a száját és köpött egyet a távoli rendőrök irányába.

- **Mocskos fakabátok...szeméttt gennyákkk...a jó kúúúrva anyááátokat...** - motyogta, azután rágyújtott.

Lezseren a falhoz dőlve fújta a sűrű füstöt. Valami filléres, erős cigarettáét. Közben visszatért eddigi foglalatosságához.

Tekintetével szakadatlanul az előtte elhaladók csomagjait fürkészte. Rendszeres időközönként a hatalmas terem túloldalán méhkaptárszerűen sorakozó csomagmegőrzők felé pillogott. Várt.

Az alkalomra...

*

Benő óvatosan rakta le a talpát a peronra. A korlátba görcsösen kapaszkodva, bizonytalan léptekkel tette meg a rövid utat. A pár lépcsőfokot. Esetlenül lépett le a vonatról, ugyanis a sok üléstől elzsibbadtak a lábai, sajgott az ülepe. Nem volt hozzászokva az órákig tartó egyhelyben gubbasztáshoz. Az első pár tétova lépés után - mihelyt ismét belejött a járásba - megindult arra, amerre mindenki. A kijárat felé.

Lökdösték, taszigálták.

Már szinte szaladnia kellett, hogy tudja tartani a tömeg által diktált iramot.

- **Micsuda bolund egy nipsíg** - méltatlankodott félhangosan, miközben lassítani próbált, hogy felmérje a helyzetet.

Végül feladta. Nem látta a villamosokhoz vezető táblát. Bamba képet vágva, beállt az információ feliratú ablakhoz, ahol éppen egy kínai utas igyekezett megértetni magát a bent kuksoló kancsal vasutassal. Az fásultan hallgatta egy ideig a számára érthetetlen gügyögést, majd amikor rájött, hogy egy igazi külföldi turista van az ablak túloldalán, hirtelen felcsillant a szeme, felemelte a kezét és széles mosollyal, készségesen így válaszolt.

- **Nono! Várják már! Hát rögvést átváltok akkur angulra! Na, figyeljen...** - hadarta tudálékosan, majd rendkívül ügybuzgón, fennhéjázó fejtartással, a szavakat lassan tagolva folytatta - **Dúúl nyúúl, szíp ing is... Hapciiii, börzeeee, tuuuja... Vááárjon csak... Jaaa, megvan! Ing is... Nem... Másikat... Hááát, dúl a nyúl? Vagy mi a franckarika... Van, tó, három, négy, öt, szex, a szívem, nyolc, kilenc, tenne...vagy mi... Tente van, tente tó, tente három... Inkább haaaggyuk... Ezt csak félig tudom... Naa, mingyán jön... Megvan! Kamun bébi túl nyált... Nooo...ment píz... Fák mi... Naa... Másik... Hótdog! Máj nevem...Idős Jenő Kolompár, nyugalmazott silibakter, most félmunkaidős irodista... Naaa! Hát mér nem érti?! Hát, rakja mán össze! Mi van magával?! Szpííík aaaz iing isss** - ismételte a végén már ordítva a mikrofonba, mire a kínai meghökölve hátrébb ugrott, erre az öreg csalódott ábrázattal legyintett és hozzáfűzte - **Várják... Mingyá' hívom a 'menekült' kolleganót, aki tud másféle külföldiül is...**

*

A kihunyó csikkre taposó cipőtalp egyszer-kétszer jobbra, aztán balra elmozdulva ölte ki az utolsó szikrát, a félig elszívott, nyálas cigarettavégből. A lábbeli gazdájához tartozó két szem mohón felcsillant, s mint vadász a zsákmány után, úgy indultak a vézna, de gyors lábak a fehér zoknis, lakkcipős, kinőtt-öltönyös, madzag-nyakkendőös vidéki bunkó után.

- **Ezzz...könnyű préda lesssz** - dünnyögte magának az üldöző.

Mentében - a biztonság kedvéért - óvatosan körüllesett, hogy merre vannak a zsaruk.

Azok a hajléktalannal küszködtek, aki éppen őrvongva ordibált.

- **Nekem is vannak jogaim, keremallássan...meg kell élni valamiből...Keremallássan...különben...mindjárt hívom az ügyvédemet...keremallássan...**

Az egyik járőr - egy rendőrhölgy -, csitítgatta, nyugtatgatta, míg a másik - egy robosztus termetű tizedes -, a rádióján keresztül ellenőrizte a gyűrött papírok adatait.

A nyeszett férfi lassított. Le nem véve a szemét a most éppen jegyért sorba álló parasztról. Az imént még csikket taposó lábak ismét szapora ütemben indultak.

A 'vadász' villámgyorsan átvágott a tömegen.

*

Banya már két hete nem látta Terkát. Mivel az a testvérénél, Butykónál segédkezett. Minden áldott nap. Üzente, hogyha lemegy a munka dandárja, majd kimegy hozzá.

De valahogy csak nem akart kiérni a Zsémbes tanyára.

Aztán végül mégiscsak beállított.

Pont azon a napon, amikor Benő elutazott. Dél tájékán besomfordált az ajtón. Kezében egy nagy demizsonnal, amiben jófajta bor volt, rizling, ami bizony nem helyi szőlőből érlelődött. De nem bolti volt. Badi Bandi szüleinek hozta ajándékba egy távoli rokon. Idecipelt az egy hektónyit is, de azok mind eladogatták. Náluk nem nagyon fogyott, na meg kell a gyerekeknek a pénz új súlyzókra és proteinre.

Banya a székre lerogyó Terka elé odatolt egy kisebb tálnyi rántott csirkecombot. Erre az hevesen kifakadt;

- **Náá, mifenne ünnépnáp ván itten, ámirül ném tudok** - hadarta, s közben hamarjában behörpintette a neki öntött szilvapálinkát a kis, repedt szélű pohárkából.

Az ő poharából... Amire Banya annyira nagyon haragudott.

Két éve is lehet már, hogy egyszer véletlenül leverte a könyökével. Mármint ő, Terka. Akkor repedt el. Egy pici üvegdarab is kipattant a pohár széléből, mire Banya rögvést ki akarta dobni. Ő nem engedte, s azt bizonygatta neki, hogy higgye el, szerencsét hoz, ha a töröttből iszik. Ebből nagyobbacska vita kerekedett. Banya kárált, hogy őt ne hozza szégyenbe, van itt akár száz új pohár is, ha kell, meg ilyenek, de ő mondta, úgyse 'lássa aztat' senki, csak ők, 'akko' meg minek ez a döglesztős, baromi ízélődés, ez a 'kúrrrva nágy' felhajtás! A vége az lett, hogy azóta, ha kijön a tanyára, kizárólag csak abban hajlandó elfogadni a pálinkát.

Lenyelte a kaparós papramorgót, közben meg hallgatta, hogy amint Banya kifejti, hogy nem ünnep van, csak Benő felment a fővárosba magért, aztán kellett az útravaló, a jó harapnivaló, azt 'abbú' van 'e' kimaradva. Terka bólogatott. Már a második combot rágta, szaggatta ritka szép fogsorával.

Ritkának, tényleg ritka volt...

Akár a kézimunka. Egy sima, egy fordított. Már ha a fordítottat vesszük foghelynek, a simát meg fognak. Néha három-négy fordított is becsúszott egymásutánban a gyönyörű motívumok közé. De nem ám akármilyen! Hanem álomszép, barnás-sárga mintás.

Nagyokat nyelt, miközben Banya kinyitott két hideg sört. Leültek egymással szemben meghallgatni az egymás - két hét alatt összegyűlt -, aktuális pletykáit. Olyan két fertályóra is eltelhetett, mire a végére értek.

Akkor Terka azt mondta Banyának, hogy Girnyó, azt üzeni, hogy venne tőle pár birkát! Egy bulira. De csak vágva, darabolva! Banya meg csak nézte.

- **Né mond má', hugy némmm tudod ki áz?! Begárgyúltá?! - erősködött csodálkozva Terka - Hááát tudod á kártyás... Á váguttpoffájjú... Á Girrrnyú...**

De Banya csak nézte bambán, mint vak ló napfogyatkozást... Terka először azt hitte, hogy biztos hülyíti Banya, vagy már túlitta magát. De aztán leesett neki a tantusz.

- **Úrrristeen! Há nékid gűzöd síncs áz egíszbű. Há júúú...bé vótá lűve, mint áz albánszámár, de há akkur is... Ném túcc sémmi sé?! Ném émlíkszeel?! Há akkur á vésztíst sé... A tányát sé...** - hadarta ámulva, s közben elhűlve rájött, hogy akkor Banya a Benő tanya visszavásárlási esetéről sem tud - **Átyáúristen! Átyá**

**gátyá! Jájjj... Átyáúristen! Úúúú... Átyáúristen! Áááá...
Átyá gátyá! Átyáúristen!**

Hajtogatta egyre jobban elsápadva, miközben gyorsan bevágott még egy felest, amitől megint visszatért a színe. Hümmögött, s lehajtott még egyet a biztonság kedvéért...

A törött pohárból.

*

Benő megvette a jegyet. Azután jól elrakta. Be a viharvert táskába. Azon belül egy törölközőbe csavart ócska pénztárcába, ami még Zsémbes Karcsi bá' tulajdon bugyellárisa volt valaha.

Ide került a jegy árából visszajáró is. A helyére, a táska mélyére, a többi pénz mellé.

*

A vékony, rosszarcú alak kidülledt szemekkel bámulta a vidékit, aki éppen törölközőt tekert egy ronda, de szépen dagadozó, degeszre tömött pénztárca köré, amit utána akkurátusan belehelyezett a kopott, lapos, világosbarna aktatáskába. Elnézte, amint a számszáron teker egyet-kettőt a bunkó. Lenéző vigyor jelent meg a szája sarkában.

Köpött egy nagyot oldalra.

*

A rendőrnő megtorpant. Belenézett az elsápadt arcba. Figyelte amint a köpködős lóköttő hol a fényes, makulátlan rendőrlábbeli elé esett 'nikotinbarna' köpetre, hol az őt vizslató hölgy 'egyenruhakékre' sminkelt szemei felé kapkodja riadt tekintetét, miközben nagyokat nyelve, zavartan topog.

Mivel a delikvens kis híján, majdnem leköpte, azon gondolkozott, mit is kell ilyenkor tenni?! No meg azon, hogy vajon szándékosan csinálta-e?!

A másik rendőr - a nagydarab tizedes -, ebből nem vett észre semmit, mert éppen egy lökdösődő, üvöltöző vénember után lódult. A toprongyos alak éppen azon szorgoskodott, hogy kirángasson egy hosszúnyelű vasutas-kalapácsot a falhoz támaszkodó, homályos tekintetű, félrészeg pályamunkás kezéből, miközben annak az édes, jó anyukáját magasztalta az egekig.

Benő szájtátva szemlélte a hömpölygő sokadalmat, ami a Körúton haladt valahová. Mindezt a lassan döcögő, csattogó, kattogó villamos ablakából tette. Onnan lesett kifelé, s egyik ámulatból a másikba esve csodálta a sűrű, rohanó emberáradatot. A járókelők egymást kerülgetve, néha lökdösve, valami rémségesen fontos, ismeretlen, de feltétlenül ellentétes irányú célok után robogtak.

A zaj, a füst, a tömeg sokkolta Benőt. Így aztán nem csoda, ha nem vette észre - amikor egy nagyobb döccenésnél -, a táskája bőrfüleit töben, egy éles penge elvágja.

Ő továbbra is szorgalmasan szorította a táskafület. Azt sem észlelte, amikor a fületlen táskája a lépcsőn leugró tolvaj hónalja alá beszorulva, sebesen elhagyta a szerelvényt.

Két megállóval később aztán észlelte a merényletet. Rémülten szállt le, amikor lenézve meglátta, hogy a táska sehol, a fülek csak a levegőt tartják! Előtte körberohangált és az utasokat próbálta faggatni arról, hogy nem látták-e, hogy mi történhetett?! Végül az egy idős férfi felvilágosította arról, hogy ez itt egy mindennapos eset, biztosan egy zsebtolvaj vágta le a táska alját... De mivel ebből senki semmit sem vett észre, felhagyott a hiábavaló nyomozással.

Sóbálványként állt a peron szélén. Egy ideig még értetlenül meredt a megcsonkított kincsének satnya maradványára. Miközben kiverte a hidegveríték. Körülnézett. Aztán hirtelen elindult. Jobbra, aztán megtorpant, megpördült és váratlanul az ellenkező irányba kezdett lépdelni egy párat. Ekkor megint legyökerezett.

A fejét vakargatva, remegő inakkal próbálta összeszedni magát, miközben bárgyún a rohanó kocsik után kapkodta a fejét.

- **Áááá...** - kiáltott fel hangosan, amikor átvillant rajta az öregember idevágó intelme.

Már tudta, hogy mit kell tennie. S a kiáltása miatt rávetődő furcsálló tekintetek ösztüzeiben, azokkal mit sem törődve, magabiztosan elmasírozott a városi bámész népség előtt.

Sunyi elégedett volt a mai nappal. Előbb a bunkó, utána a banknál az öreglány - gondolta, miközben a bömbölő a tévére meredt.

Éppen egy zenecsatorna agyonunt, ezeréves klipje ment. Sunyi a zsebes, a franciaágyon elterpeszkedve, háttal egy pálmafa törzsének dőlt.

Jóízűen ette a táskában talált rántott csirkehúst. Ami a lopott pénz mellett volt.

A pálma egyik levele belógott a tengerpart mozdulatlan, nyomdahibás lagúnájába. Sunyi most odanyúlt - és két combevés között - az egyik fakóbb levélhez törölte a kezét. Az olcsó, giccses poszter vizuális megjelenésén esett foltok arról tanúskodtak, hogy a zsíros ujjakat már nem először törölték bele.

A lakótelepi garzon egyetlen szobájában az ágy körül elmaradt félméternyi hely mindenféle kacattal volt teledobálva.

Sunyi ezúttal azon igyekezett, hogy a félig-meddig lerágott csonttal eltalálja az énekesnő cicijét, amikor az néha fel-felbukkant a képkockák valamelyikén. Mindehhez a bűdös, lyukas zokniból kikandikáló sötétszürke lábujját használva célgömbnek.

Eközben visszaidézte a történeteket. Átkozott mázlija volt a rendőrcsajjal! Majdnem leköpte! Micsoda pech! Még jó, hogy az a vén bugris balhézott a bakterral, így a bige nem vele foglalkozott, hanem ment a társának segíteni... Pfúúú... De meredek volt!

A mellette fekvő ócska pénztárcára nézett. Száját fölényesen biggyesztve, gúnyosan vigyorogva szemlélte a Benőtől szerzett zsákmányt. Kézbe vette, megforgatta. Belenézett. Megszámolta a pénzt. Kis ideig habozott, aztán visszatette mindet az ódon bukszába. Végül beledobta a csonka aktatáskába. Az abból kivett törölközőbe megtörölte kezeit, a száját, majd nagy lendülettel az ágy melletti halom tetejére lendítette. A kupacra.

Most a másik szerzeményt - a feltépett újságpapírban lévő, négy vaskos köteg bankjegyet - vette közelebből szemügyre. Azt, amit egy csicsás öregasszonytól csent egy banknál. Leszaggatta a külső borítást. Összegyúrte és a törölköző után repítette.

A banki hitelesítő szalagokat letépve, komótosan átszámolta a halomnyi papírpénzt. Ez eltartott egy jó

ideig. Mikor végzett elégedetten hűmmögött és a busás összeget is belegyömösözte a fületlen, kopott táskába.

Aztán kivette.

Az előbb legyártott újságpapír-gombócért nyúlt. Kisimogatott belőle egy nagyobb, nem szakadt, ép lapot. Abba aztán akkurátusan belecsomagolta a pénzt. Ismét betette a táskába.

Alig fért bele. Rátekert a számszárra. Ezen jót röhögött, mert eszébe jutott, hogy milyen könnyen kinyitotta.

Nyújtózott egyet, utána kiitta a sörét. Miután egy szuszra lehajtotta a kesernyés levet, nagyot böffentett, s a kiürült üveget bevágta az egyik sarokba.

*

Benő a túloldalra érve kifaggatott egy járókelőt. Megtudakolta, hogy merre is van a kerületi kapitányság. Elindult a metróhoz, mert az eligazítás szerint egy megállót kellett mennie. Állítólag, ha felmegy az állomásra, éppen ott lesz, amit keres. Amint leér látja, hogy emberek állnak körben.

- **Itt aaaa piros, hol aaaaa piros?!** - hallatszott a kör közepéből.

Megállt. A fejek fölött pipiskedve elnézte az eszeveszetten gyors kezeket. Megbámulta a kis gyufásdobozt, amit egy rosszarcú fickó rángatott jobbra-balra egy felfordított, törött italrekesz tetején. Az asztallapul kikiáltott, duplafalú kartonpapíron.

Benő összpontosított. Koncentrált. Figyelt. Azt találgatta, hogy vajon melyik gyufás-skatulya alá kerül a kis, piros szivacsbogó? De csak magában tippelt. Tényleg ott volt! Egyébként, ha lett volna nála pénz, akkor sem játszott volna. Erre a veszélyre az öregember külön kiokította. Ismerte a trükköt...

Körülkémlelt. S valóban! Felfedezte a három elvegyült alakot. A kiségitőket. Akiket azért nem is volt olyan nehéz kiszúrni, hiszen pont úgy néztek ki, mint aki a piros bigyót dugdosta. Lenyalt, zselés frizura. Hatméteres dezodor búzkör. Vadonatúj sportruha és edzőcipő. Szoláriumbarna bőr. Ami persze eredetileg is ilyen színű, nem kellett napoztatni...

- **Égyívású csibész mind** - mormogta és továbbment
- **Hűnnye az áldúját! Há' nim ilfelejtettem a jegyet mügvenni** - suttogta rémülten.

Azonban a lefelé sebesen haladó mozgólépcsőről már nem tudott visszafordulni.

Jóllehet akart ő! Csakhogy hiába ment felfelé, nem haladt semmit. Ráadásul a mögötte állók úgy néztek rá, mint bamba favágó a nyeletlen fejsze hiányzó fokára.

Feladta. Közben egyre átkozta magát. Aztán abbahagyta. Kapcsolt. Rájött arra, ha akart volna, akkor sem tud jegyet venni, hiszen az összes pénz az elrabolt táskában volt. Közben leért.

Lent a végzet már várt rá. Piros karszalaggal. Miközben hallotta a hangosbemondó harsogását, hogy készítsék elő jegyeiket, bérleteiket, mert így meg úgy, meg ez, meg az...

Ezt biztos azért találták ki, hogy szívinfarktust kapjon a gyengébbje - gondolta Benő mialatt majdnem ő is áldozatul esett a beijesztésnek...

Földbe gyökerezett a lába. Vagyis inkább a márványt utánzó, bordós árnyalatú térkőbe...

A mozgólépcső tövében remegő inakkal - inogva lefékezve lendületét - a rávigyorgó, eléugró, útját elálló karszalagos rémre bámult. Eközben - jegy híján - jóhiszeműsége bizonygatásaképp, már szedte is elő a személyi igazolványát a belső zsebéből. A színe - mármint Benő színe -, váltakozni kezdett. Először mézsfehér lett, azután égővörösre lobbant. Végül valahol a halványsárga és a hajnalpiros-rózsaszín közötti árnyalatban tetszelegve megállapodott a kaméleon szindróma. Mialatt dadogva, hebegve mentegetőzött.

Addig-addig, amíg a fejét félrefordító, fölényesen hunyorgó, száját gunyorosra húzó ellenőr le nem intette.

- **Jó, jó érteeeem ééééén** - fojtotta belé a szót, gunyoros hanglejtéssel érzékeltetve fölényét.

Benőt közben hátulról meg-meglökték a leérkezők, ő így egyre közelebb állt a már jegyzetelő kékruhás alakhoz. Aminek az lett az eredménye, hogy majdnem lehányta, mert annak olyan szájszaga volt, mintha egy pöcegödör rejtőzött volna a bagólesőjében.

Az addig lapozgatott az iratban, míg fel nem fedezte a Zsémbses dűlőt. Mármint azt, hogy ott lakik a bliccelő delikvens. Gyorsan a másik oldalon lévő

kollegája felé lesett. Az éppen egy terhes nőnek magyarázott valamit, a megszeppent, sápadt arc előtt egy rózsaszínű csekket lengetve. Néha-néha rácsapott vele a kismama orra hegyére, s tudálékosan üvöltözött a megszeppent, reszkető áldozatára.

Megnyugodva, hogy a társa nem figyel, most rásunyított a tanyasíra, akit okvetlenül, istenesen meg akart leckéztetni.

- **Helyszíni bírságot kell füzetnie. Tallán...akkor elengedem...** - mondta gőgös fejtartással, résnyire összeszorított szemekkel Benőnek.

Benő egyre erősködött, hogy így nincs pénze, úgy nincs pénze, és elkezdte magyarázni, hogy miként tűnt el a táska, meg a vetőmagokért jött, így, meg úgy, Banya, a tanya, Bénatunyafalva...

Ekkor az ellenőr, aki a közben a bírság saját zsebbe történő elsumákolását latolgatta, a hallottakból felfogta, hogy ettől a paraszttól nincs esélye az esti sör árát begyűjteni. A partnere közeledtére - a lebukástól való ijedelmében miszerint ez a vidéki tapló valami olyasmit talál mondani, amiről a kolléga esetleg rájön a stiklire, ugye a maszek zsozsóra, hiszen nincs is helyszíni bírságolás -, inkább hamarjában mindent megbocsátott. Kezébe nyomta a dadogva hadaró Benőnek az igazolványát, kutya-futtában elkészönt, és már ott sem volt.

Utána indult a másik ellenőrnek, ő is lehúzta karszalagját, s elindultak együtt fölfelé a mozgólépcsőn.

Benő egy ideig állt, nézett utánuk, mint mafla piktor a meszelő nyelére.

Aztán megvonta a vállát és ő is megindult.

Közben azt gondolta, hogy vannak még rendes emberek is a világon.

*

Valóban ott volt a rendőrség, ahol mondták. Elég nehezen akart beindulni a dolog.

Tízszer is elmondta egy sereg rendőrnek a históriát, mire végre-valahára kiigazodott az ügye.

Ez mind a tízszer úgy zajlott, hogy nekifogott a históriának, de mire belemelegedett volna, minduntalan félbe kellett hagynia. Gyorsan továbbküldték, ahol újfent kezdődött előlről az egész. Aztán legvégül egy kis szobában kötött ki.

Kence Benő egy bűnügyi nyomozóval szemben ült. A civilruhás rendőr azt mondta, hogy először jegyzőkönyvet vesznek fel az ügyről.

Benő nem értette, hogy ez a gyerek, ez a nyikhaj kölyök, ez a farmeros suhanc, hogyan lehet már nyomozó, hiszen az anyatej még meg sem száradt a szája szélén?! Jó...háát...ő sem egy aggastyán, de azért mindennek megvan a határa! Már az óvodásoknak is pisztolyt adnak a kezükbe?! Ez a 'híres-neves' uniós fejlődés?! Mivé lett a világ...

A nyálasszájú fölényesen ránézett, azután dacos arckifejezéssel, az egyik kimeresztett ujjával elkezdte csapkodni a legalább százötven éves írógépet. Időnként a keze megállt a levegőben, jojózó szemekkel üldözte a hiányzó billentyűt, és amikor végül meglett a betű, akkor dühösen viczorogva rácsapott, mintha csak az tehetne arról, hogy ő ennyire béna.

Benő látta, hogy innen aztán nem szabadul egyhamar...

*

A belépő rendőrnőről férfitagja a bejáratnál megállt. Az ott ácsorgó ügyeletessel váltott egy pár szót, aztán a nagydarab tizedes elindult a folyosó vége felé. Az öltözőbe.

A társa közben a büféhez lépett. Megivott egy tejszínhabos feketekávét. Négy cukorral.

Majd ő is elindult átöltözni. Közben egyre azon járt az esze, mit is főzzön holnapra?

*

A vak koldus elfoglalta megszokott helyét a pályaudvar főbejárata mellett. Sötét szemüvegében visszatükröződött a rohanó, egymást taposó tömeg.

Néha egy-egy elhaladó szánakozó pillantást vetett a magas, amúgy jó erőben lévő fiatalemberre, akinek jobb kezében egy rozoga, megkopott, fehér görbebot virított.

Hébe-hóba még olyan is akadt, aki bedobott egy kis aprót a férfi baljában szorongatott, ütött-kopott margarinos dobozba.

*

Banya leszegett fejfel felállt miután végighallgatta Terka elbeszélését a tanya-elvesztési esetről.

Amíg a történet fordulatait figyelte - az ámulás mimikájának széles repertoárjából -, gyors egymásutánban váltogatta a reá oly jellemző arckifejezéseket.

Megnyúlt és elszürkült képpel, elkerekedett szemekkel, eltátott szájjal, mint az itatós a tintát, úgy itta be barátnője beszámolóját a kártyás ügyről. Amikor Terka odaért, hogy Benő, akit ő ugyan ki nem állhat, de meg kell hagyni, azért csak megmentette a tanyát, ugye a kölök helytállt, ugye mégiscsak odaadta ugye az egész pénzét - amivel még Girnyó is elégedett volt, pedig az ugye egy nyűgös alak -, na akkor Banya felugrott.

Nem bírta tovább hallgatni a beszámolót. Sebesen kirohant a konyhából. Egy óra is beletelt mire előkerült. Terka addig iszogatózott, eszegetett.

Banya karikás, kisírt szemekkel villámgyorsan kitessékelte az ámuló Terkát. Merthogy neki most fontos elintéznivalói lettek. Az ímmel-ámmal ugyan, de végül nyafogva elkotródott.

Banya eszeveszett tempóban takarítani, mosni kezdett.

Órákkal később nagyon vasalt valamit...

Közben végig motyogott, zsémbelt. Az elhangzottakból úgy tűnt, most éppen saját magával nem egyezett ki. Azután - a baromfiudvar rémült hangjaiból és a konyha felől terjengő ínycsiklandozó illatokból -, arra lehetett következtetni, hogy ma itt valaki ugyancsak kitesz magáért a konyhaművészet terén!

Amint végzett a háztartási teendőivel a szebbik ruháját magára öltötte, a kedvenc kékibolyás kendőjét felkötötte és sebes léptekkel eliramodott. Bénatunyafalva felé véve az irányt.

A hóna alatt egy kötéllel, a kezében valami rongycsomóval. Úgy kapkodva a talpait, mintha csak tüzes lenne alatta a talaj...

Valahová nagyon ment.

*

Az ajtó mellett posztoló örvezető a szájában több liter feltolult nyállal, kiguvadó szemekkel méregette az orra előtt elsuhanó ciciket, melyeknek hegyes bimbói oly csábítóan meredeztek feléje. Majdnem átdöfve a szűk farmerba betűrt, feszes pólót.

A mellek gazdája - egy hadonászó, magas férfi intésére - hirtelen sarkon fordulva visszaindult az épület belseje felé.

Az iménti őrszem most a távolodó, gyönyörű ívű fenék két ide-oda hullámzó domborulatát leste. Úgy, mintha csak az ilyen ingerlő bájhalmok megfigyelésére állították volna oda.

A csinos rendőrnő odaért az utána rohanó főnökéhez. Kérdőn nézett rá, mire az rákérdezett, hogy ugye ők voltak ma a Vasútállomásra beosztva?

- **Igen** - válaszolta neki.

Pár perc múlva már egy asztal mellett ült, ahol átnyálaztattak vele egy nyilvántartást az ott előforduló zsebesekről.

A főnök arra volt kíváncsi, látott-e azok közül valakit a mai szoliban.

Ő lapozott, nézett, lapozott, nézett.

A dosszié közepe felé rábökött az egyik képre. A Sunyi becenevűre.

- **Őt láttam. A többieket nem...** - mondta magabiztosan.

A történeteket - miszerint, hogy majdnem leköpte őt Sunyi -, azt inkább nem említette. Még a végén ki tudja, milyen balhét vernek rá... Ráadásul... Nem szólt a tizedesnek sem!

Hazafelé menet - a trolin - azon gondolkozott, vajon mit szólt volna a főnök, ha elmondta volna, hogy azért jegyezte meg az illetőt ennyire, mert az egyik szexlapban látott pornósztarra hasonlított...

Úgy döntött, hogy egy megállóval hamarabb száll le. Bevásárolni...azután a videótékából kivesz egy jó kazettát.

Este meg...

Áthívja Ancsát egy kis huncutkodásra!

*

Benő a pénztárnál kifizette a vetőmagokat. Átadta az öreg Csöbörtöpörtői bácsi üdvözlét az eladónak.

Egy óra múlva - a hazafelé zakatoló vonaton ülve - azon járt az esze, hogy otthon mennyit mondjon el a történetekből Banyának.

Most visszagondolt...

Az ellopott és hirtelen megkerült táska ügyére. Hiszen minden jó, ha a...

S itt a végére már rendben mentek a dolgok. A pénz is stimmelt. Sőt! A táskába még kártérítést is tettek! Újságpapírba csomagolva, csak úgy szerényen.

A rendőrségen, amikor a kezébe nyomták a megtalált táskát, rákérdeztek, megvan-e minden?! Ő belenézett... Láta, hogy valaki ugyan megette a csirkét, de becsületesen odatette az árát. Busásan. Gálánsan... Ezért akár már egy falka disznót is vehetett volna! Mármint, az újságba csomagolt pénzen. Úgyhogy mondta, persze, persze, rendben van, köszöni szépen a szíves közreműködést. Nagyon elégedett mindennel.

Csak nem akadékoskodik! Dehogy panaszol ő be senki emberfiát, aki ilyen rendesen megtéríti az okozott kárt! Van annak már elég baja. Máár, ha ilyen bűnözőféle...vagy miféle ember. Hááát, sok gonddal járó szakma az már biztos! Hááát, hogy pont őt választotta?! Hááát, ilyen az élet... Gyorsan el is kapták... Legalább egy kis vidéki kosztot tudott enni...

Végül arra gondolt, biztos büntudata volt az illetőnek, azért fizetett ennyit, meg arra is!

S legfőképpen arra, hogy ezek a fővárosiak nagymértékben ki lehetnek éhezve egy kis háztáji rántott csirkehúsra, hogy képesek még lopni is érte!

Úgyhogy elégedetten írta alá a papírokat, amit a nagyon jókedvű 'nyálasszájú' nyomott az orra alá. Míg írt magában lamentálva belátta, csak jól kitanítják ezeket a kölköket abba a nyomozó iskolában - vagy miben -, ha ilyen pikk-pakkra megoldanak egy bűnesetet. Ezt meg is jegyezte, persze finomabb szavakkal, mire a nyomozó kölyök bevallotta, hogy szerencséje volt, mert a rendőrfőnök összefutott a bűnössel. Rutinmunka. A nyilvántartásban kikeresték a címet, a táska megkerült, őkelmét bilincsben behozták, ennyi...

Még egyszer megköszönt mindent, aztán - a hóna alatt a megkerült táskát szorongatva -, szaporán elindult a vetőmagboltba.

A dolgára.

Miután ott végzett, azonmód indult az állomásra. Benő egyszerű, de büszke ember volt. Úgy döntött, mégsem fogadhatja el a városiak pénzét. Csak ami jár. Szigorúan...

Először vissza akart fordulni, de aztán mégsem tette. Arra gondolt, hogy így csak bajt vinne az elkövető fejére. Mást talált ki.

Kiszámolta a hús utáni járandóságát, meg egy új táska árát - mert ugye a fül azért rusnyamód le lett nyísszentve -, és a maradékot, szinte az egészet benne hagyta az újságpapírban.

Úgy határozott, hogy eljótékonykodja.

Látott egy rászorulót, amikor megérkezett az vasútállomásra.

- **No, e jó is lésszen** - mormogta elégedetten.

Aztán a bejáraton áthaladva, odanyomta a vaskos csomagot a nélkülöző, fehérbotos kéregető kezébe.

A vak koldusnak adta az újságpapírba göngyölt pénzt, a sokmilliónyi összeget... Az először el akarta dobni, de aztán feltépte a csomag egyik sarkát. Erre sóbálvánnyá dermedve, remegő kezekkel letépte a külsejét. Megdöbbenve, szájtátva nézett utána...

Le nem véve a jótékonykodó távolodó hátáról a tekintetét, egészen addig, míg az fel nem szállt az épp bennálló vonatára.

Később - a már robogó vonaton visszaemlékező Kence Benő - elégedetten nyugtázta, hogy végül mindent rendben elintézett.

Benő soha nem tudta meg, hogy a többlet az a máshonnan rabolt pénz volt. Nem pedig elégtétel.

Na és Sunyi?! Örült, ha egy üggyel kevesebbet sóznak a nyakába! Amikor nem kérdezték arról a másik pénzről, a nagyobbfajta összegről, akkor azt hitte, biztos valamelyik nyominger nyúlta le...

A kókadt kis fizuját imígyen kiegészíteni.

*

A sötétszemüveges, hátizsákos kerékpáros egy vad lendülettel faroltatta ki maga alatt a vadonatúj, menő kinézetű, vastagvázú bicaját.

Leszállt. Valamit babrált az egyik váltón. Beállított rajta valamit. Aztán a kormányra nehezedve, lefelé nyomkodva próbálgatta a keró rugózását. A citromsárga, rikító első teleszkópokat. Aztán komótosan lezárta az értékes terepkerékpárt.

Elégedetten hümmögött. Aztán egy fára tekerte az igencsak drága, szintén új kerékpárzárat.

Egy lombos, árnyas fa törzsére, amiből itt a szigeten jócskán akadt.

Odébb ballagott. Beállt a 'Csüccs-büfé' előtti rövid sorba.

Félóra múlva a fa alatt, a márkás sisakon üldögélve, az ölében lévő - szintén frissen vásárolt -, superlapos notebook gombjait nyomogatta. Amikor megunt, félretette és a vaskos egyetemi jegyzeteibe mélyedt. Azt olvasgatta. Közben bele-bele kortyolt a jéghideg csapolt sörébe.

Nem tudott odafigyelni, inkább arra gondolt, hogy őstől vajon az apjához vagy a nagybátyjához menjen majd ügyvédgyakornoknak?

A nagybácsi mellett döntött, mert ott jóval nagyobb a cicije a titkárnőnek. Gyorsan elképzelt vele egy-két testhelyzetet... Az orális szex végére érve, megint csak arra gondolt, ami egész nap nem hagyta nyugodni, hogy ki lehetett az a bugris barom, az a suttyó paraszt, az a vidéki kapa, aki ennyi pénzt nyomott a kezébe?!

Valami vakimádó!?

Most odanyúlt a hasához, ahol a póló kidudorodott, és dobogó szívvel tapogatta meg, a még mindig terjedelmes pénzcsoomagot.

Ettől végérvényesen elment a kedve tanulástól.

Feltápászkodott. Behörpintette a maradék sört. Kis tipródás után odament a bringához, és a hátizsákjából előkotort egy összecukott fehérbotot. Bedobta egy kukába.

A kopott margarinos dobozzal együtt...

*

Benő a levegőből mélyeket szippantva, komótosan ballagott Bénatunyafalvát és a Zsémbes tanyát összekötő út szélén. A sudár nyárfák megnyúlt árnyékai némán búcsúztatták az éppen lenyugodni készülő napot.

Az út kellemesen lejtett.

A vonaton helyrepopofozott táskáját - a vonaton eszkábált, kettévágott nyakkendőből készült alkalmi fülénél fogva -, vígan lengetette.

A táska - mintha csak egy üstdobos lenne, aki éppen a lábain gyakorol -, ütemesen kísérte a

gyorsuló lépteket. Közben a sarjadó vetésen járt az esze. Vajon mit hoz majd az idény?!

A kanyar után végre meglátta a kivilágított tanyát.

*

A nagy ágy közepén hölgy aprókat lihegve, nyögdécselve maszturbált. Szemét le nem véve a középmeretű televízió képernyőjéről. Ahol két pucér krapek éppen azon igyekezett, hogyan is tudnak egyszerre érvényesülni egy rúzsos, mohó, kitátott női száj bájos gazdájánál, akit eközben két másik hölgy kényeztetett.

Ekkor az ágy szélén ülő, eddig sóváran figyelő, rendőregyenruhás csajszi lekapcsolta a videót.

Majd lassú, kecses mozdulatokkal tekergetve finomvonalú csípőjét, komótosan, magát illegetve kibújt a bronzbarna testet takaró ruhaneműkből. Végül lekerült róla az apró, csipkés selyembugyi is.

Ez idő alatt az ágyon fekvő - immár csakis őt figyelő - nő szemébe mélyedt a pillantása.

- **Ancsa** - búgta neki és csábosan kúszni kezdett felé...

*

A szobájába belépve Benő megdöbbsen a rá váró számára szokatlan látványtól. A széken sorakoztak a frissen mosott, élére vasalt ruhái!

Mind. Az asztalon váza. Benne fehérén virágzó barackág. A helyiség ragyogott a tisztaságtól, pedig ő még jócskán a heti takarítás előtt volt, mielőtt elment.

Csak emlékezne rá, ha kitakarított volna?!

Letette a táskát. A kis oldalajtón belépett az apró fürdőszobába. Lezuhanyozott. Ott is üde törölköző, vadonatúj szappan! Átöltözött. Nagyon jól érezte magát a vasalt ingben, az illatozó, hamvas ruhákban.

Kiment a konyhába.

Az asztal végén frissen mosott hajjal, szép világoskék nyári ruhában, almát ropogtatva feszített Banya. Ő odaköszönt egy kurtát. Erre az csak biccentett Benőnek, majd lezseren felé intett, hogy üljön oda az asztalhoz.

Miközben az ámuló Benő elhelyezkedett, hideg ásványvíz került elé. A ritka kedvenc. Aztán jött a tányér az evőeszközökkel. Mire az italt felhajtotta, már a tyúkhúsleves ingerlő gőzfelhőkéi kéredzkedtek az orrlikába befelé. Az aranysárga lében csigatészták, közöttük zúza, máj, szív, zöltségdarabkák és a legfontosabb kellék: a kanál.

Amíg evett, Banya vele szemben ülve, lassan kortyolgatott. Valamilyen jéghideg italt. Benő azt hitte, rosszul lát! Kólát?!

Míg habzsolta a finom ételt, azon járt az esze, vajon mitől buggyant meg Banya?! Többször majdnem mellényelt a kólaivás elképesztő látványától...

A második fogásnál már elfeledkezett erről. Kence Benővel újfent megfordult a világ.

Jól látja!? Igen!!!

Kacsasült. Az ő kedvence?! A gyönyörű, égőpirosra sütött, ropogós bőrű kacsahús akkora rakásban tornyosult előtte, hogy már-már arra gondolt, Banya talán kiirtotta az egész állományt!

Azonban az első falat után többé nem érdekelték az efféle statisztikák. A sós zamat szétkúszott a szájában... Az ízlelőbimbók örömmámorban úszva fogadták magukba a kényeztetésükre szánt ízeket. A hagymás törtkrumpli mellé csípős, ecetes cseresznyepaprika, őszibarack, sőt körtedarabkák is elé lettek készítve. A kenyereskosárban frissen sütött cipó. Olyan, aminek még gőzölög a belseje.

Benő még egy ideig némán lakmározott. Néha óvatosan rá-rápillantott Banyára, aki most egy almát rágott.

Nem értett semmit. Eleinte arra gondolt, ez biztos egy álom, csak nehogy felébredjen! Mikor már volt annyi a hasában, hogy azt sem bánta volna, ha rájön, hogy csak álmodta az egészet, csak odabökte Banyának;

- **Mi lelte magát? Mitű' hibbant meg?!** - kérdezte óvatosan.

Legnagyobb öröme a hangos beszédől nem változott semmi, minden ott maradt a helyén, nem foszlott szerteszét, nem tűnt el a megrakott asztal, nem illant el, mint egy délibáb.

- **Csák egyé', csák egyé'... Ides Benű fiam.** - mondta kedveskedve Banya, és tüstént indult a süteményekért.

Benő szót fogadott.

Az egyik comb a másik után tűnt el a feneketlennek tűnő gyomrában. Utána a többi. A melle, a háta, a mája. Közben kedvenc költőjére gondolt, aki a libasültről áradozott...

Az már biztos, hogy sosem evett kacsasültet, mert akkor arról verselt volna inkább!

Benő, amikor meglátta a porcukorral behintett, apró rombusz alakúra vágott, emeletesre halmozott almás rétes hegyet, azt hitte, menten elájul. Valószínűleg a fahéj - mindent átható - illata menthette meg, na meg a további tálcák látványa.

Amin tökök-mákos és túrós rétes piramisok emelkedtek kihívóan a mennyezet felé...

A lámpa irigyen simogatta bágyadt sugaraival a megrakott asztalt. Kence Benőt már nem érdekelte Banya elmeállapota. Bár azt nem bánta volna, ha állandósulna ez az örület nála.

Csak evett, egyre csak evett. Egy pillanatra megfordult a fejében, ez valami csel?! Halálra akarja etetni Banya?! Vagy megmérgezte az ételt! De az ilyen jó ízű halálnak áll elébe... Banya megint töltött. Magának kólát, neki jegesre hűtött ásványvizet.

Mikor már úgy telelakott, hogy hátradőlve is alig szuszogott, akkor Banya megszólalt;

- Náá, szédd össze magad ides lelkem, ázt' mennyi mán ki az estállóba.

Áááá! Mindent ért. Valami kellemetlen, nagy munka vár rá... Azért etette tele, hogy majd ne bírja elvégezni, és annak utána szapulhassa érte.

Gondolhatta volna... Már indult volna átöltözni, de Banya mondta, már nincs dolog, ő elvégezte, jó így ebben a ruhában kimennie...

Na most végképp nem értett semmit. Úgy látszik ez egy ilyen este, hogy minden a feje tetejére állt. Háát... Ezért a finom vacsoráért még a templomtoronyba is felmászik, ha Banyának az okoz örömet - gondolta.

Aztán, míg Banya nekiállt leszedni az asztalt, megigazította a megengedett nadrágszíját, és kiment az istállóba.

Azonnal megismerte az almásderes kiscsikót...

Hangosan felkiáltott.

- Pácikáám!

HATODIK FEJEZET *Süt a nap hétágra, hetedhét országra, Benőre, aki leég, majd elrontja a hasát, később lesz egy fekete barátja, aztán eltűnik a cipője, a lábbeli más lábra kerül, mire Kence úr elégedetlenül távozik...*

*

Attól a 'kacsasültes' naptól kezdve Banyát mintha teljesen kicserélték volna. Főzött, mosott, takarított. Immár Benőre is. Keményen dolgozott, mindig ápolt, fess, tiszta volt. Egy korty nem sok, annyi alkoholt sem ivott. Megváltozott.

Egyszer megemlítette, hogy odaadná azt a pénzt, amit Benő a tanyáért adott annak a Girnyónak, de mivel az dühkitöréssel reagált, nem erőltette tovább a dolgot.

Viszont egy ügyvéddel elintéztette, hogy átírják. Kence Benő nevére...

A tányér mellé tett összegek irreálisan magasak lettek. Persze ez nem került el Benő figyelmét, de amikor vissza akarta adni a szerinte már nem járó részt, akkor meg Banya színlelt dührohamot.

Így aztán szépen gyűlt a pénze.

Amikor már Paci belovagolhatóvá érett, onnantól minden áldott nap felült rá. Elügetett rajta a pár kilométerrel odébb terpeszkedő kiserdőig. Ott aztán - egy nagy tisztáson - addig vágta, amíg csak a lónak és neki kedve volt hozzá.

Imádták egymást.

Élvezték a száguldást, az együttlétet. Meg kell említeni Paci másik barátját is. Bogáncsot. A kis pulit. A kocsmáros-félét. Tőle vették. Benőnek egy újabb résznyit hozzátoldottak az épülethez, így aztán most már két szobája volt.

Ott állt annak az ablaka előtt a kis, takaros kutyaól. Bogáncs lakhelye.

Ha véletlenül előfordult, hogy nyitva maradt a kiskapu, akkor a kócos ló-pajtás csaholva, robogva besurrant a hátsó udvarra.

Amióta a fekete fürtjeit kidugta erre a csuda világra, attól fogva mindig ott csellengett a ló lábai körül, ha kellett, ha nem. Nagyokat vakkantott, be nem állt a szája. Mintha az egetverő lármázásával csak azt akarta volna elérni, hogy szűnjön meg körülöttük minden, és csak őrá figyeljen Paci...

Aztán lassan elmúlt a nyár.

Aztán az ősz is.

Benő egy zord téli napon, amikor odakinn hamisítatlan, igazi farkasordító hideg volt, az enyhet adó meleg kályha előtt olvasgatta a Tunyafalvi Hírmondót. Közben rejtvényt fejtett. Csak úgy felibe-harmadába.

Ejnye! Te Kence! Hát nem vagy te félkegyelmű! - szólt magában, és nekiállt kitölteni a hiányzó részeket. Gyorsan haladt. Amikor a rejtvényfejtést befejezte, átment Banyához. A lelkére kötötte, hogy másnap feltétlenül adja be a kisasszonynak a szelvényt, mert ezzel most nyerni lehet. Utazást. A tengerpartra!

Banya meg mondta neki, mit akar ilyenkor a tengeren, csak nem fakutyázni?

Benő lehurrogta, hogy ugyan már, nem a déli sarkra megy a pingvinekhez, hanem olyan helyre, ahol mindig nyár van. Különben is márciusra szól a nyeremény, már annak, aki megnyeri.

Ugyan, ugyan - zsémbelt Banya -, ne etesse őt ilyen maszlaggal, olyan hely nincs is, ahol ilyenkor is süt a nap! Hát nézzen már ki az ablakon... Nem hülye ő...

Benő nem szólt semmit, csak átvitt Banyának egy-két útikönyvet.

Pár hét múlva visszakapta, miközben Banya idétlenül vihogva azt mondta;

- Náá, ín mig vínsígémre okusoduk ki...

*

A szállodában nagy volt a sürgés-forgás. Így a szezon elején még nagyobb lendülettel várták a csoportokat, mint már pár hónap múlva, amikorra örülnek, ha nem látnak idegent.

Kint egy morózus vendég mutogatott, hadonászott, hogy a kocsijára esett narancsok tönkreteszik a motorháztetőt.

Mindezt veszettül hadarta saját anyanyelvén a kreol, hófehér ruhás pincérnek, aki éppen a mediterrán reggelihez készítette elő az asztalokat. Az topogva állt, a kezében egy kis kosárával, amiből a dzsemes dobozkák címkéi kíváncsian kukucskáltak ki a sós párát lehelő tengerpartra.

Mentegetőzve igyekezett megértetni a kedves vendéggel, hogy mindjárt küld valakit, egy illetékest.

A part felől érkező gyenge szellő bágyadtan simogatta a teraszok kék, sárgacsíkos napernyőit.

*

A busz lassan, komótosan vette az éles kanyarokat. A tolmács már belefáradt az egyhangú, sziklás, tengerparti út magasztalásába, és unottan babrálta a kikapcsolt mikrofonját. Néha úgy tűnt, mintha a busz orra éppen lenyesné a fordulónál a meredek sziklafalat, néha meg úgy, hogy a hátsó kerekek csúsznak bele az út mellett tátongó, irdatlan mélységbe.

Azonban az utasok ezt már megszokhatták, mert ilyenkor álmos, fásult arcok már meg sem rezzentek. Volt, aki - kis üvegből - kávéit ivott, volt, aki kifelé bámult, volt, aki befelé, volt, aki szundikált.

De olyan csak egy volt, aki olvasott. Ráadásul szótárt. Kence Benő.

*

Banya finoman arrébb taszította a nyomakodó kecske fejét.

Becsukta a kiskaput.

Hunyorogva felnézett az égre. Ilyenkor nem tudott betelni a kora tavaszi napsugarak simogató langymelegével.

Bement.

Reggelire egy kevés sonkát, hozzá friss túrót evett. Az imént fejt tehéntejből is behörpített egy csuporral, majd a kancsóban fennmaradt részt kitette a kamrába. Jó lesz aludttejnek. Azon törte a fejét, vajon mindent elpakoltak-e Benőnek a nagy útra. A nyereményútra.

Evés közben azon morfondírozott, hogy vajon van-e ott mit enni Benőnek?! Adnak-e neki eleget?!

*

A portás - a tolmács kezei alá készítve - villámgyorsan, annak rendje és módja szerint szortírozta a csomagokat.

Szobaszámok szerint.

A rohangáló, egyenruhás londonerek kapkodták, hordták. A pultnál egy mosolygós, sötéthajú, rendkívül ápoltságú hölgy magabiztosan, derűs arccal osztotta a zajos vendégseregnek a szobakulcsokat.

Kint a replikázó vendéget – anyanyelvén – arról győzködték, hogy a fa valóban az ő ablaka alatt van, ha alááll, valóban éjjel is láthatná a kocsiját, de higgye el, mivel ezután is eshetnek le gyümölcsök, és ugye azt azért mégsem teljesíthetik, hogy leszedjék az összes még éretlen narancsot, azt javasolja, hogy a szállodai parkolóba álljon. Mint a többiek...

Végre-valahára rábeszéltek, hogy ne a narancsfa alá parkoljon. Magában motyogva, vonakodva, de átállt a többi autó közé.

A busz is betolatott a kijelölt helyére, és a sofőr elindult reggelizni.

*

Benő nagyon jól érezte magát. A szobatársa annál kevésbé. Megfázott. Belázasodott.

Az ágyában prüszkölt, krákogott, arról sopánkodott, hogy mi a fenének is indult el?! Az amúgy megtermett ember most legyengülve, bekötött torokkal nyafogott. Mint egy óvodás, akinek elvették a kedvenc játékát.

Ha nem nyavalygott, akkor meg röhögött. Ha kellett, ha nem!

Benő az ebédnél egy korosodó, csiricsaré hölgy mellé került, aki úgy ki volt mázolva, mint egy giccses, alaposan elrontott impresszionista festmény. Az úgy meregette rá a műszempillás szemeit, mintha azokkal azon nyomban el akarná nyelni. Hatalmas, drótos melltartójában felpockolt óriási melleit az asztal fölé nyomta, és minden harmadik szavánál a balján ülő Benő kezét kezdte szorongatni.

Pont azt, amiben az evőeszköz volt.

Így a szerencsétlen Benő, vagy a kitátott szájával üldözte a falatokat, vagy bánatosan nézte hogyan löttyen ismételten vissza a tányérba a kimert étel. A nőszemély meg közben dörgölődött, hahotázott, kacagott, nagy hangon mesélt, és abba nem hagyta volna a szomszédzaklató tevékenységét.

Benő ráunt, aztán odabökte a szószátyár asszonyának;

- **No, hááát haggyék má' bíkin! Há' hogyánn egyek?! Nee mafláskudjik mááán. Mit záklát itt íngem?! Nee tápogássun mááán...** - az meg nemhogy abbahagyta volna, hanem még közelebb húzódott, és onnantól a felé eső férficombot kezdte csapkodni, markolászni.

Egyre feljebb haladva a töve felé.

Na ettől aztán Kence Benő szemöldöke az égnek szaladt, mert hát ő sem volt fából. Aztán mikor már nem bírta tovább az újfajta macerát, fogta a maradék ételét, és faképnél hagyta a parfümtől bűzölgő, rágerjedt nőszemélyt.

Mire az vérig sértve a visszutasítástól utána kiáltott;

- **Büdös parasztja! Mocskos proli...**

Benő megtorpant, szúrós tekintettel visszaneézett, s erősen elgondolkodott azon, hogy menten hókon vágja a cicomás városi tehenet, de aztán letett róla...

Mit szólnának az idegen országbeliek, hogy micsoda népségek is ők. Megverjen egy nőt?! Pont itt?! A nyereményúton... A tengerparti nyaralásán?!

A másik asztalnál végre be tudta fejezni az evést. Természetesen előbb illedelmesen megkérdezte az ott ebédelőktől, hogy odaülhet-e?

A nászutas párocska ugyan teljes odaadással merült el egymásban - lelkesen gyönyörködve a másik szemében -, de egy másodpercnyi időre kihabarodva a szerelmes pillantásból, kórusban zengte;

- **Igeeen. Persze, persze, üljön csak le, jó étvágyat kívánunk...**

Mikor egy óra múlva Lajos - a beteg szobatárs - afelől érdeklődött, hogy milyen volt a kaja és vannak-e jó csajok, ő diszkréten csak annyit mondott, hogy finom az étel...

De a gyomra másképpen vélekedett. A szokatlan ételektől olyan hasmarsot kapott, hogy Lajos - látva a rohangálást és hallva a rottyogtatást -, majdnem felgyógyult a sok röhögéstől.

*

Banya sehol sem találta a helyét. Egyre csak azon járt az esze, hogy ezt a Benőt még megeszi valami cápa!

Látta azokban a könyvekben - amit a múltkor kapott -, hogy micsoda egy fertelem is az...

Nagyokat sóhajtott, közben rágt a almáját vagy a körmét, miközben azt a tévét bámulta, amit Benő vett neki mielőtt elutazott.

Éppen egy bugyuta vetélkedőt csodált.

A játékvezető - a saját poénjain nagyokat mulatva - az izzadó játékosokat nyaggatta.

A lehetetlennél lehetetlenebb kérdéseivel...

A bamba, megilletődött áldozatok idétlenül feszengve próbáltak válaszolgatni.

Nem sok sikerrel.

Ha a kinyögött felelet már egy kicsit is hasonlított a megfejtésre, a csiricsaré manusz a mikrofonnal gesztikulálva, azonnal örömrivalgásban tört ki. Cetlijéről gyorsan kiigazgatta az elhangzottakat, aztán közölte a megnyert pontszámot.

Közben tovább viccelődött.

Mindezt tudálékos, 'professzor-hanglejtésfélével' tette. Mintha valami tudós lenne, aki éppen beszabadult az óvodába, atommaghasadást tanítani a jövő, kis bugyuta nemzedékének.

Pedig valójában a tudása határai a papírdarab területére korlátozódtak.

Banya ebből mit sem vett észre, sőt! Ámult, hogy milyen okos emberek vannak a világon. Eközben az is átvillant az agyán, hogy szerinte itt Benő is megállná a helyét!

Aztán megint cápák kezdtek el úszkálni az agyában. Persze Benőt kergetve.

*

A diszkóban harsogott a zene. Fülrepesztően. Esetünkben a 'diszkó' azért egy kicsit erős kifejezésnek számít. A kavalkád inkább egy letűnt slágerparádéra hasonlított, ahol éppen azokat a repedezett, törött, kiselejtezett bakelitlemezeket játsszák le, amiket utána már egyszer s mindenkorra kidobnak. A kukába.

A bár félhomályában bénán, esetlenül vonaglottak a sután enyelgő testek.

A nyaralók táncoltak.

Néhányan az éjszakai fürdőzéssel is megpróbálkoztak, de a kezdeményezés csak feltűrt nadrágszárban való, tengerben gázolgatássá enyésztett.

Az előszezon hideg tengervíz miatt.

Benő teste szintén vonaglott. Két emelettel feljebb.

Egy mennyezetig csempézett, szűk helyiségben. Amelynek ajtaján, egy Lajos által odafirkált 'Benőke puccos, telepottyantott retyója' felírat hirdette jelenlegi, fennkölt funkcióját.

Kence Benő bent - az egyetlen ülőalkalmatosság tetején trónolva - éppen nyögött. Megint. Mint eddig...

Ugyanis dél óta, egyfolytában ment a hasa.

*

A szálloda egyik alkalmazottja egy női alsóneműt fejtegetett le egy hölgyvendégről.

A szobapincér szenvedélyesen végigcsókolta partnerét.

A félhomályban a két felhevült test egyre követelődzőbbben simult össze.

Siettek.

Nehogy felébredjen az ágyon ittasan elterült, éktelenül horkoló férj...

A pincérnek nagyon tetszett a szituáció. Már is azon járt az esze, mit szólnak majd a haverok, ha ezt holnap elmeséli az esti sörpartin!

*

Banya elhűlve nézte a filmben meztelenül hempergő főszereplőket. A tátott szája előtt - a remegő kezében - lévő kóla már percek óta hiába várta, hogy végre megigyak.

Aztán mégiscsak kiürült a pohár. Banya szédelgett a látottaktól. Gyorsan kikapcsolta a tévét, felkapta a hálóingét és elment aludni.

Közben magában folyamatosan a világ erkölcstelenségéről zsémbelt.

*

Benő másnap, késő délután, anyaszült meztelenül, leégett, vöröslő bőrrel állt a szoba közepén. Erre a mutatványra az egyetlen ép bőrfelületét használta.

A talpát.

Közben esetlenül tejföllel kengette magát. Míg szenvedő arccal nézte, hogy a látványtól Lajos hogyan kap röhögő-görcsöt.

Nem haragudott rá. Hiszen jó gyerek ez, csak kissé röhögős. A tejföl is segített, amit javasolt...

Lajos, amikor meglátta visszajönni a délelőtti napozásból, rögtön hozatott fel neki egy egész kartonnal a konyhából.

Rendes volt hozzá.

Egy kicsit sokat beszél. Vagyis... Nagyon sokat... Talán dilis?! Kit érdekel! A tejföl az hűti, a többi meg le van...

- Áuuu! - üvöltött fel, ki tudja már hányadszor.

Miközben ekképpen szenvedve körbe-körbe járkált, azon gondolkozott, vajon miért is mennek az emberek nyaralni?

*

Banya másnap délelőtt mégiscsak megnézte a tévében a délelőtti ismétlést.

Elejétől, a végéig.

*

Benő miután felszállt az előző turnust hazaszállító buszra, a határig menet azokat a csillagokat számolta, amit a verejték sója és a leégett bőre közti kölcsönhatás által megélt gyönyöröktől látott.

Az elsuhanó táj helyett...

A buszsofőrrel induláskor megbeszélte, hogy az első hazai szálloda előtt majd szóljon neki, mert ő ott bizony kiszáll.

Míg a pokolban - egy üstben főve érezte magát -, a kínok kínját élte át.

Néha, hogy elterelje figyelmét a fájdalomról, visszagondolt az elindulására...

A kényszeredetten vigyorgó tolmács és az ottani idegenvezetője eleinte nem akarták hazaengedni. De ő hajthatatlan volt. Végül engedtek. Megegyeztek abban, hogy hazamehet - az éppen induló - előző turnussal...

A csoportja búcsúztatta. Még Lajos is lejött. Mindenki ott hadonászott, integetett a busz mellett.

Kivéve egy csiricsaré nőcit, aki éppen azon igyekezett, hogyan kellene a mellette álló, elképedt arckifejezésű férfi fenekét teljesen szétmarcangolni...

*

A recepciós az orrát piszkálta. Amikor sikerült egy nagyobb darabot kibányásznia, két ujjá közt gyakorlottan összegyúrta, majd megcélozta vele az - előtérben neki háttal ülő - idősödő külföldi vendég kopaszodó fejét. Szemét összeszorítva célzott.

Ügyes pöcköléssel igyekezett eltalálni a tompán fénylő bőrfelületet. Mellé...

Nem adta fel. Eddig már kétszer sikerült.

Megint a bánya felé mozdult az ujjá, de hirtelen irányt váltott.

Meglátta a közelgő, leendő vendéget.

A kint lassító, majd nagy szusszanással megálló autóbuszról egy vörösre égett arcú, rondaöltönyös, madzagnyakkendős utas szállt le.

Egyenesen a szálloda bejárata felé tartott. Hátraintett az induló busznak.

Kezében egy nagy, ócska bőröndöt himbált.

Nagyon furcsán járt. Úgy ment, mintha egy vékony jégtáblán kelne át, ami ráadásul alá is lenne aknázva.

Az ujjak még egy gyorsat pöcköltek. Közben a száj egy kínos, erőltetett mosolyra húzódott, körülbelül olyanra, mint amit Frankenstein produkálhatott, amikor először nézett tükörbe.

- **Hazai vendég... Pfúúúj...** - gondolta undorodva a recepciós.

Kellettlenül fintorogva előhalászta a bevételi pénztárbizonylatot.

Mert ugye, 'ennek' előre kell fizetnie.

*

Kence Benő és az óriási csótány farkasszemet nézett egymással.

Két teljes perce.

Az ágy közepén terpeszkedő, csápjait az égnek emelő feketeség, úgy állt ott a harcias pózában, mint valamikor Hannibál állhatott a serege élén.

Látszott rajta, tudja, hogy ő volt itt hamarabb.

Benő látván az elszántság eme kőszikláját, megadóan a másik ágy felé indult. A csápok követték minden mozdulatát.

Az egyetlen székre meg sem kockáztatta a leülést. Még a gondolat is távol állt tőle. Talán a benne szorgalmasan vájkáló szúcsaládot még megtartja. De

őt?! A rozzant ülőalkalmatosságra azért végül mégiscsak rákerült a zakó. Izgult, nehogy összerogyjon a ráterült hatalmas súlytól.

Még a végén kifizettetik vele.

Persze az új szék árát!

Kibírta. A bőröndöt már inkább a megvetett ágyra biggyesztette. A két ágy baloldalon, az ajtó és az erkély között, a fal mellé volt beszuszakolva. Közöttük egy jó fél méteres hézag tátongott, így Benő azt gondolta, a fekete koma ide csak nem jön át.

A szekrényhez indult. Rácsodálkozott a biztonsági zárra, ami nem volt egyéb, mint egy rozsdás, begörcbített szög. Kinyitotta. Bekukkantott.

Úgy döntött, mégsem pakol ki.

Utána megnézte a csapot. A hidegvíz...az folyt. Folyamatosan. Vékony sugárban, elzárhatatlanul.

A fénykorában fehér, most viszont sárgás színű mosdókagylóban, a korrodált lefolyóig a víz egy sötétbarna, gusztustalan csíkot jelölt ki magának állandó útvonalul. A szakadt, tapadósra koszolódott zuhanyfüggöny mögött, egy zuhanyrózsa-mentes, vastagon vízköves cső vigyorgott le rá.

Mintegy felkínálva a lepedékes csővégét számára.

A fülke oldalfalának sűrűn hiányzó csempéi helyén a málló vakolásból pergő homok az annak idején kilopott cementről árulkodott.

Benő most lepillantott. Egy vörös képű ember nézett vissza rá! Ő.

Egy szürke, búbájos tavacskából. Amely létezését a réges-rég eldugult lefolyónak köszönhetette. Még egy ideig gyönyörködött a tükörképében, aztán úgy döntött, hogy inkább kihagyja a fürdést.

A mai ebéddel együtt.

Ezek alapján el tudta képzelni, milyen lehet a konyha.

Fásultan rogyott le az ágy szélére. Úgy érezte, nehéz lesz ez a pár nap. Azon gondolkodott, hogy mégiscsak haza kellett volna mennie?! De nem, mégsem. Mit szólt volna Banya, ha meglátja így? Vörösen. Ja... és a tunyafalvi népség... Majd itt kipihenteti a tönkrement bőrét.

Elővette a bizonylatot, amit az előbb lent kapott.

Sehogyan sem értette, hogy a külföldi szállodában miért volt olcsóbb a sokkal jobb szoba?!

A "Tündérrózsa a hamvas szíromhoz" nevű szálloda szakácsa éppen azon ügyködött, hogyan tudja kiszedni az összeborogatott pörköltmaradékból a barna, kérgesre száradt nokedlit, és a - tegnap már egyszer összerágott - burgonyadarabkákat.

Ami szinte már megkövesedett...

Mindezt a célból tette, hogy a mai gulyásleves sikerrel összejöjjön az ily módon megtisztított maradékokból.

Azokból, amit az előbb lopott vissza a kutyatáliból.

Elnézte az oszladozó savanyú-uborka maradványokat. Úgy döntött, azokat is benne hagyja. Majd szól Jancsinak - a főpincérnek -, hogy ma "csikós módra" lesz a gulyás.

Közben ránézett a hatalmas, ütött-kopott edényben rotyogó krumplira.

Hű, ezt meg el ne felejtse már! Le kell számlázni a Főnök sógorának!

Gondolkodott. Mennyit is hozott?! Ja, megvan! Hús kilót. Gyorsan felírta egy cetlire: egy mázsa krumplit kifizetni Pistinek, számla százhusz kilóról, plusz áfa.

Megfordult a másik tűzhely felé. Észrevett egy hosszú, fekete hajszálat az ott melegedő húslevesben. Majd még egyet. A keze ügyében lévő ócska fakanállal kihalászta mindkettőt. Most meg egy legyet látott meg. Már döglötten úszkált a zavaros lében.

Legyintett. Majd szétfő, gondolta flegmán. A hűtőből előhalászott harcsapörkölt fölött egy ideig gyanakodva szaglászott.

Tétovázott.

Aztán határozott mozdulattal feltette azt is a tűzhelyre. Ott kevergette egy ideig, miközben néha nagyokat öklendezett. Amikor már rotyogott, óvatosan megközelítette az edényt, úgy, hogy az orra a feltörő gőzfelhőbe ne érjen bele. Elfordított fejjel, egy jó maréknyi, őrlött feketeborsot szórt bele. Egy parányit még töprengett, majd óvatosan, aprókat szippantva a gőzből, belelökött még egygyel.

A cetlire gyorsan odakanyarintotta: szólni Jancsinak, harcsapörkölt "gonosz halász módra"...

Aztán kiment a raktárba, nehogy elfelejtse hazacsenni a két rúd szalámit, és a terjedelmes, kerek sajtot.

Miközben ezeket nagybuzgón a táskájába gyömöszölte, azon mélázott, hogy talán jobb lenne, ha holnap reggel a 'nagy hátizsákkal' jönne be a melóba.

Mert abban könnyebb lesz hazalopni a húszkilós füstöltsonkát...

*

Benő tudta, hogy mi a módi! Hiszen most a külföldi szállodában igencsak kiokosodott e téren.

Kitette a cipőjét az ajtó elé.

Míg a szakadozott, töredezett linóleumon járkált, nem értette, hogy hol is hagyhatta el a papucsát?! Aztán mégis eszébe jutott.

Lajosnak otthagya... Szegényke... Otthon felejtette az övét. A tengerpartra meg kell, mert forró a part homokja... Na! El lesz ő így is... - nyugodott bele hirtelen a megváltozhatatlan ténybe...

Fogta magát, és lepihent az ágyra. Egy ideig nézte a mozdulatlanul rámeredő csótányt, aztán elszunnyadt.

A tanyáról álmodott.

*

A folyosón felmosó takarítónő azt gondolta: Nahát, egy ilyen jó cipőt kidobni!?

Aztán fogta a lábbelit, és levitte a kuka mellé. Készakarva tette mellé és nem bele, mert jó lesz valami kukásnak, csak nem dobja bele.

És valóban...

Úgy egy félóra múlva, egy óvatos kéz nyúlt a kiselejtezettnek vélt lábbelikért.

Tíz perc múlva egy középkorú férfi az irodájában boldogan próbálgatta a frissen szerzett cipőket. Közben az orra alatt motyogott. A rohadék, szemétláda, mocskos, újjgazdag, tetű és genya vendégek felmenő rokonait becsmérelte. Kicsit kifényesítette a fekete lakkcipőt, s nem törődve azzal, hogy törí a lábát, büszkén kilépett az ajtaján.

A frissen szerzett kincsekkel a lábán elindult a lépcső felé. De hirtelen visszafordult, az asztalon bennfelejtett kitűzőért.

Meglett az is.

Nagyon jókedvűen, füttyörészve lépdelt a lépcsőn. Rajta a potyacipővel és a ferdén feltűzött kártyával.

Amin az aranyozott, cikornyás felirat fennen hirdette róla, hogy itt ő a szálloda igazgatója...

*

A szálloda - negyvenkét és fél kilós - biztonsági őre tökrészen, tántorogva indult az 'őrzött vendégparkolónak' kinevezett hátsódudvar felé.

Míg haladt, magában egyre a volt kollegákat, meg azt a szemét kapitányt átkozta. Azt a rohadékot, mert kirúgta abból a jó kis 'pihis' állásából. A fene a fakabát pofáját, hát melyik járőr nem dob be egy-két felest?!

Még...hogyan iszákos?! Ő?!

Na...és...ha...iiigen?! Nem az a lényeg! Rohadt szemetje!! Mocskos tetűje!!!

Le tud ő lőni...hukk...részen is bárkit...hukk...

A szálloda oldalajtóján kilépve megtántorodott. Ezalatt az ide-oda lengő, nyitott zubbonya alól kiejtette a lezseren övébe tűzött, megtöltött pisztolyát.

A fegyver nagyot koppanva esett le. A töredezett szélű járda közepére. Ekkor az egyik kezével az ajtófélfába kapaszkodva, jobbra-balra inogva, imbolyogva igyekezett lehajolni érte, de sehogyan sem sikerült felvennie.

*

A parkolóba érkező autó mellett szülei mögött ácsorogva, kezében egy macit lóbálva egy szöszi kislány topogott. Fejecskéjét forgatva várta, hogy derékig a csomagtartóban matató mamájával, papájával, végre elinduljanak a szálloda felé.

A gyönyörű, hatalmas, kék szemek megakadtak a küszködő őr látványán.

A kislány a macit eleresztve, piciny talpacskáit serényen kapkodva odaszaladt segíteni a beteg bácsinak. Felemelte a neki igencsak nehéz löfegyvert. A csövénél fogva. Azután az őr keze felé nyújtva annak markolatát, remegő kezecskével, ragyogó arcocskával azt gagyogta;

- **Tették báti...**

Az őr esetlenül ugyan, de elvette. Csakhogy ettől a mozdulattól az egyensúlyát végleg elvesztve, hanyatt bezuhant az ajtón. Estében még a kilincs után kapott, amiből az lett, hogy az ajtó becsapódott, és ő egy kicsit lágyabban fogott talajt.

A kislány dermedten állt.

Az orra előtt bevágódott, rettenetesen nagy zajt csapó, vasajtóra meredve.

Aztán hamarjában sarkon perdült. Visszarohant a kocsihoz.

Az átéltek hatásától elnémulva, görcsös kézzel, minden porcikájában remegve kapaszkodott bele az anyja szoknyájába. Az arrébb lökte. Türelmetlen hangon utasította rendre, hogy bírja már ki, mindjárt megérkeznek, és főleg ne rángassa rajta az új szoknyáját!

A kislány engedelmesen hátrébblépett.

Lehajolt a maciért. Azt magához szorítva, az ajtó felé pislogva, elkezdte szopni az ujjacskáját.

Nagyon félt...

*

A takarítónők püsszegve, hallgatózva ácsorogtak a folyosón, miközben egymást taszigálva próbáltak belesni a 35-ös szoba kis ajtórepedésén.

Sikertelenül.

Már negyedórája betöltötték a folyosót a szobából kiszűrődő, vad szeretkezést kísérő nyögések és az ehhez társuló hangok.

A serényen söprögető, sebesen törölgető vénasszonyok nem tágitottak a szoba környékéről. Csak sikáltak, mostak. Egyhelyben.

Közben röhécselve elemezték a hangokat.

Utóbb, amikor a szobaajtó kinyílt, megdöbbenve bámultak a távozó két férfi után. Azok udvariasan, külföldi nyelven köszöntek, és tapasztalt, jó vendég módjára, tárva-nyitva hagyták az ajtót maguk mögött.

A takarításhoz.

A takarítónők, miután a távozók végre eltűntek a lépcsőfordulóban, egymást megelőzve rohantak a nyitott szobához. Óvatosan besettenkedtek.

De ott nem volt senki, semmi. Nő végképp nem... Csak pár frissen használt óvszer a szemetesben.

Ekkor harsány hangzavar támadt. Rájöttek a titok nyitjára. Éles visítozás, elborzadt heherészés kísérte az elhűlő felkiáltásokat.

Egyesek ájuldoztak.

*

A recepciós megvető tekintettel nézett a távolodó külföldiek után. Fintorogva visszatette a 35-ös kulcsot.

Utálta a homokosokat! Persze a vendégeket is...

A vendég-köcsögöket, azokat meg főleg ki nem állhatta...

*

Benő felhúzta a sportcipőt. Elindult megkeresni az ajtó elől eltűnt lábbelit.

Miután lent az előtérben az éppen arra járó, nagyot köszönő, a kitűzőjén szállodaigazgatónak titulált pasi lábain meglátta a lakkcipőit, szó nélkül felment a szobájába, percek alatt összecsomagolt, búcsút intett a csótálynak és elindult haza.

Ez már neki sok volt...

*

Banya öröme határtalan volt. A kacsasült ripsz-ropsz már ott is gőzölgött a megtört, megfáradt, vörös színben pompázó Benő előtt. Aki elhatározta, ő ugyan sose nyaral többet életében!

Még akkor se, ha fizetnek érte...

Aztán, amíg tömte a kellemes falatokat, töviről hegyire elmesélt mindent Banyának, aki elhűlve hallgatta a történeteket.

Benő habzsolt. Lakmározás közben átvillant rajta, vajon ő vagy a kacska van jobban megsülve?!

Két hét múlva érkezett egy kis csomag. Egy pár papucs. Benőé. Lajos küldte.

A mellékelte levélben megköszönte a csoszogót és üdvözölt mindenkit a tanyán.

Benő szinte már várta, hogy a cetli elröhögi magát. Ámde az...némán hallgatott. Nem is gondolta volna, hogy a rövid idő alatt így megkedveli a lökött szobatársát.

Benőnek hirtelen hiányérzete támadt.

Rossz lett a kedve. Aztán támadt egy mentőötlete. Arra gondolt, hogy majd meghívja Lajost egyszer ide a tanyára...

Visszatért a jó kedélye. Mondta is rögvest Banyának a meghívást, aki örömmel bólogatott az ötletre.

Benő örömeiben kirohant az istállóba. Felpattant Paci hátára.

Míg lovagolt, úgy érezte, ő most igazán boldog.

HETEDIK FEJEZET *A harangozó kötelességteljesítés során elszakít egy kötelet, Boríz Borisz gumiról papol, s amíg a kocsmában békülgetnek, addig merész álmok próbálnak megvalósulni, közben egy újságíró és egy feltaláló egymás horgára akad...*

*

A bevándorolt papra, Boríz Boriszra, úgy néztek a bénatunyafalvai hívők, mintha nem is ő állna előttük a szószéken, hanem egyenest valamelyik szent szállt volna le közibük személyesen.

Vagy talán inkább ördög.

Az előző percekben kimondott pár mondat hatott ily drámailag az egybegyűltekre. Miszerint, ma a kotongumi használatáról lesz szó a misén, az óvszerről fog beszélni.

Az első sorban többen elájultak.

*

Veronka a majdnem kétszáz kilós harangozóleány terebélyes ülepét tapogatva nézett fel a magasba. A feje fölött libegő, még egyet-kettőt megkonduló harangra. Annak is az alsó felére, amiről még az előbb az a kötél lógott, ami most mellette a porban hevert.

Jó szokásához híven úgy, mint máskor, ma is felrángattatta magát, himbálódzott egy kicsit.

A nagyharangon.

A kötélbe csimpaszkodva. Így szerevezve magának némi örömet. A kötél rángatása, és a szinte elviselhetetlen zaj elszenvedése közben. Persze a karjai nem nagyon bírták. Majdnem leszakadtak, de mégsem hagyta volna ki azt a pár pillanatot, amíg a lendületbe hozott harang súlya a levegőbe megemelte.

Repült! Olyankor ő pillangó lett. Ezeket a perceket a világon semmire sem cserélte volna el...

De jajj! Már megint micsoda kalamajkába került! Mit szól majd Boríz Borisz? - gondolta, amíg feltápászkodott a földről. Vagyis csak tápászkodott volna, ugyanis sehogyan sem sikerült talpra vergődnie. A hatalmas súlyától...

Ott jajveszékelt a porban. A földön. A harang alatt... Aztán elkezdett óbégatni. Boríz Borisz nevét kántálta. Mivel ő a sok harangozástól már eléggé

siket lett, így meglehetősen hangosra sikeredett az ismételtetés.

Fújta, csak fújta egymás után, meg nem szűnő hévvel;

- Boríz Borisz! Boríz Borisz! Boríz Borisz! Boríz Borisz! Boríz Borisz! Boríz Borisz! Boríz báááácsííí, gyűjjük mán...

*

Boríz Borisznak nyelvi nehézségei voltak. Ennek a ténynek most teljes tudatára ébredt. Rájött, hogy összekeverte a két füzetlapot.

Plébánosi teendői mellett egy aktivista mozgalom tagja volt. A közeli kisvárosban. A 'Húzzunk óvszert mindenre, mi kedves és szép e világon minékünk' AIDS-ellenes klubnak volt az egyik lelkes önkéntese, már több éve. Még hozzá a szóvivője. Ahová ma egy újságírórt vártak a fővárosból. Arra készült annyira előző este. A beszédére... Meg persze a ma reggeli misére is akkor írta a szöveget... Egyszerre.

Jó...kis pincehideg óbor mellett.

Mivel abból - az igencsak öblös torkán - egy kissé több ment le, mint kellett volna, így eshetett meg, hogy reggelre összekeveredett a két jegyzet, és így nem az idevalót, hanem a másikat hozta be.

Azt kezdte el olvasni.

Kóvályogva a másnaposságtól... Ugye, mire észbekapott, már elhangzott egy pár ide nem illő szavacska.

Ó! Beszélni ő nagyon is tudott! A nyelvi nehézsége inkább abból adódott, hogy amikor olvasnia kellett, kis késéssel fogta fel a szavak értelmét.

Ugyan jól olvasott bármilyen szöveget, de megérteni már egy kissé lassabban sikerült. Ez a kis szinkronhiba most úgy tűnt, végzetes kellemetlenségbe sodorta.

Amikor már elhangzottak a szavak, nem volt visszaút. Míg nézte, hogyan mossa fel a sekrestyés az ájult hívőket, azon gondolkozott, hogyan is vághatná ki magát szorult helyzetéből?!

Míg ő ezen töprengett, a templomtöltelékek dermedten meresztették a szemüket...

Órá, mert egymás felé alig-alig mertek pillantani. Szinte mindannyian abba a hitbe ringatták magukat, hogy valamit biztos elértettek. Az időközben - lassanként - magukhoz térők felé pislogtak.

Ettől kétségeik támadtak. Vajon azok mitől ájultak el!?

Akkor mégiscsak jól hallották?!

Kavics édesanyja is ijedten hunyorgott körbe. Pedig ő nem hallhatta a jóvátehetetlen ígéket. Mert éppen a végzetes szavak elhangzásakor kezdett el tüsszögni.

Na nem azért mintha tudta volna, hogy azok a szavak most következnek, hanem a tegnapi paszulyleves meglehetősen bűdös, meglehetősen hangos, meglehetősen szégyellnivaló utóhatását próbálta így palástolni.

Az irtózatos szellentéseit. Egy szó, mint száz, körülnézve arra a következtetésre jutott, hogy többen elájultak az általa keltett bűztől. Megszeppenve forgatta a fejét, s mivel senki sem nézett vissza rá, inába szállt a maradék bátorsága, és gyorsan ő is a papot kezdte el bámulni.

Közben azon aggódott, hogy mi lesz most!? Ugyanakkor egyfolytában csak az járt a fejében, hogy vajon hogyan maradhattak talpon a többiek, őt magát is beleértve?!

Őket ugyan miért nem terítette le a fertelmes alfarhang-sorozat!?

Ezalatt Boríz Borisz - aki egyébiránt a régi életében sosem volt pap, csak a letelepedéshez ilyenfajta hamis papírokat tudott éppen keríteni -, meghallotta a nevét acsarkodó Veronkát.

Valószínűleg azért figyelt fel mindenkinél hamarabb az őt szólító hangra, mert gyerekkorában mindenki csak Kisboriszborisznak szólította a szülőfalujában. Így hát nem csoda, ha ráállt a füle a régen annyit hallott névduplázódásra. Amit nagyapja tiszteletére aggattak rá. Aki magát egyébként a visszhang feltalálójának tartotta.

Ekkor támadt a mentőötlete...

*

Nyakas Pitya és Muszi Antal - lezserül a falnak dőlve -, Bunyós Ricsivel beszélgetett. A kocsmá előtt.

Ricsi irdatlan fejét leszegve, száját keskenyre szorítva, szemeit résnyire összehúzáva hallgatta őket. Miközben néha belekortyolt a jobb kezében lévő söröskorsójába.

Bentről a szutykos ablakon át, árgus szemekkel figyelte őket Gitye Gyula. Bunkó Jankó fiával, Bunkó Öcsivel. Közben kutyát sört iszogattak.

Götye a helyén, a pultnál ácsorgott Kontár Alajossal, akivel éppen egy műszaki kérdésen egyezett. Mégpedig azon, hogy a korallt lehet, vagy nem lehet hegeszteni a tengervízben, s ha igen, akkor milyen fajta búvárruha kell ehhez?!

A Tunyafalvi dülöngélő ajtajából Macera Balázs is éberén figyelte a békülőket.

Badi Bandi odabenn, a szokásos helyén ücsörgött a Muszi gyerekekkel. Langymeleg kólájukat kortyolgatták. Vasárnap volt, így ma nem dolgoztak. Ráérték itt kikapcsolódni.

Csencsel Elemér éppen egy 'Balkán Gyöngye' típusú, hordozható kistévééről áradozott Kavicsnak...

- Szerinted á fekite az szííín?

- Jááá, az - válaszolta Kavics.

- Nááá is a fehér az szíííín?

- Áhaa... - nyögte Kavics.

- Nááá látud! Akko' figyusz pájtikám! Minden rendbe' van! Mer' éz itten így fullszupi szííííínestívi kiskumám! Fekete, námeg fehér. Ezt á kít színt tuggya...éz ulyan takaríkosabb fájtá. Nem pocsíkuljá á tübbi szíííínt, szímkímélő tííípus! Írted?! Nááá! Figyuszkájja mán pájtikám! Éz mán minggyá Júnioóó!! Nim ám víííídek, az á dögmeleg Alffííííírka, vágy jíghídeg Ántalkeksz. Júnnnioóó! Írteeeeeed pájtííííí?! Cetrum. Ááááá, á rumról juteszembemán! Fizu mán egy kürt míííí itten szakírtek níked komika. Köszike. Fúúúúúllszupi pájtikááám!! Írted mán?! Pajti. E mán, ézigéééén!

Hadarta Csencsel a végig bólogató Kavicsnak, aki aztán mégiscsak elbizonytalanodott. Mondta is, hogy már van otthon tévéjük, kicsit régi ugyan, de az is színes, csak olyan sokszínűbbféle... Ámde hiába erősködött, mert Csencsel tovább hajtogatta a magáét, és felragyogó képpel, diadalittasan hozzáfűzte, akkor jó, mert így megduplázódhat a háztáji 'mídiakommunikációs paraméter állományuk'...

Addig-addig, hogy a leendő vevő lassan, de biztosan beadta a derekát. Kavics nem tudott ellenállni. Gondolataiban ott cikáztak azok a szép kifejezések... Mídiakommunizmus, paraméter, ráadásul egy egész állomány...

Megtetszett neki a dolog.

Indult is ki az árnyékszékre, hogy kivegye a gumicsizmájából a kapcájába rejtett dugipénzt. A leendő vételárat.

Fakó Gazsi és Kolompár Aladár a hátsó, sötét sarokban - csak úgy, mint általában - nagy hévvel sakkozott. Kolompár a tábla mellől rá-rásunyított Macera Balázsra, de az most nem vele törődött.

Ricsit leste.

- **Sákk** - jelentette be Kolompár.

- **Égy júfenít sé sákk** - válaszolta Fakó.

Hirtelen átrakott pár bábót a táblán, megváltoztatva a számára előnytelen állást, előnyösre. Eközben harciasan az ámuló Aladárra meredt.

- **Há' micsinásss...má' dik az anyád** - hadarta erre a felháborodott Kolompár.

- **Nááá... Ném anyázzá má' teee ruma gádddzsó....me' ázt míiíg válámi bájud tállál ésni... Kijébb dzsálintum á béledet bülüleed... Kázmóré kárr...hugy á sú enni ki á nyámvádt szívédeeeet... Sákk á fráncot!!!** - ágált vadul Fakó, miközben fejét sunyin félrefordítva, a nála jóval kisebb, csenevész emberre sandított, s a közeli rendőrrel mit sem törődve, máris balkezével a zsebe felé nyúlált. A bicskája felé.

- **Jájjj... Ázzz anyáám bámbá úrrristegít, háááát ném élníztem... Hááááát...ván ilyen, vín öreg vágyuk, májdním vák is, sok á purgyé is, nágy á tehír, nágy a streccshátáás...** - szabadkozott, s békélt meg hirtelen amaz, s máris folytatták az új állás szerint a játékot, mintha mi sem történt volna.

Ricsi nemigen díjazta, ha hátulról szétzúznak a fején egy korsót. Ez ugyan már régen volt, de aligha szokta megtorlatlanul hagyni a dolgokat. Götyének - egy-két éve, egy adandó alkalommal - már lekent egy párat. De ezekkel itt még függőben volt. Eddig nem jött ki a lépés. A régi balhé miatt orrolt, megtorlást akart.

Most viszont csakis a barátja miatt jött békülni. Tisztázni azt a régi függőügyet. Badi Bandi kedvéért, akinek Muszi Antal fia időközben a kollegája lett. Együtt sofőrösködtek Santa Butykónál. Kis Muszi egy alkalommal megkérte Badit, hogy beszéljen már azzal a Ricsivel, mert nagyon félti az apját az egykor félbe

maradt verekedés miatt. Ha tudja, békítse már ki őket valahogyan...

Így aztán Badi közbenjárt Ricsinél.

Jólesett Ricsinek, hogy tőle így tartanak, hogy ennyire féltenek tőle valakit. Badira mindig is hallgatott, úgyhogy - némi unszolás után - állt elébe a dolognak. Üzent a két embernek. Azok viszont úgy vélték, hogy béketalálkozó ide, béketalálkozó oda, mégiscsak szólnak Macerának.

Az bólogatott és azt mondta, hogy jól tették. Jobb, ha ő is kéznél van egy ilyen kényes ügynél. Így aztán ugyan csak civilben, de megjelent ma reggel.

Ricsi Nyakas győzködését hallgatta.

Arról, hogy a gombokról nem tehetnek, mert hát azok...hááát idétlenül elpattogtak. Amúgy meg az történt, hogy azért ment neki a Muszi Antal, mert azt találta neki mondani, hogy szarszippantós lesz a fia. Hát... Mert annak tanult. Ami igaz is.

Hát... Ugye az is lett!

Amikor Nyakas odáig ért a magyarázatban, hogy szarszippantós, Muszi Antal feje elkezdett színesedni.

A halványpiros borrózsák lassan sötétlilára váltottak.

Ricsi megértően bólogatott a magyarázatra.

- **Áhá, értim, áhán, mán értim...**

Nyakas ezt látva még jobban belendült. Fellélegezve, megkönnyebbülve folytatta, hogy a szarszippantó ugye, az csak szarszippantó... Igaz van abban pisi és miegymás is, de hááát...a szar a lényeg ugye! És aki szarszippantós, az szarszippantós. Na ugye!

Ez volt az a pillanat, amikor Muszi Antal besokallt. Hát ő tisztes szándékkal idejön kibékülni, s ennyi év után, ez a tetű...meg már megint a családjába kötött. Ahh! Még...hogy...ne már...hogy a fia szarszippantós?! A fityfenét. Tar-tály-ka-mi-on sofőr!!! Úgy ám. Ő csak egy traktorosig vitte, de a fia, az tanult ember lett.

Karriert csinált.

Mert ugye tar-tály-ka-mi-on sofőr lett. Ez meg leszarszippantózza... Úgy, mint a múltkor. Nem lehet ezt megtanulni?! Hogy nem lehet ezt szép szóval megérteni...és már vágta is úgy szájon a családját imígyen ócsároló barátját, hogy csak úgy zúgott...

Ricsi látva, hogy mi történik, gyorsan hátrábblépett. Úgy gondolta, ehhez neki már semmi köze. Átfutott rajta, hogy ezek olyan sötétek, mint az anyaföld mélye.

Részéről lezártnak tekintette az ügyet.

De nem úgy a két cimbora! Azok a saját álláspontjukat egymás arcába ordibálva, már egymást tépték, hempergették a sáros árokparton.

Az odaszaladó Macera, meg a kirohanó barátok, hiába próbálták szétszedni a két marakodót.

Azok úgy egymásba kapaszkodtak, mint bogáncs a puli szőrébe.

Taknyavári Mihály nagyon megörült.

Most úgy néz ki, megúsza a berendezés! Kint zajlik a bunyó...

Birnyák Kata kilesett, megvonta a vállát, s máris az asztalok között cikázott, hogy a bentről bámulóknak friss italt vigyen. Ez persze nem is volt olyan egyszerű. Az egyre szélesedő hátsófertálya miatt. De ő nem törődött ezzel. Egy nem túl tiszta ronggyal csapkodta az asztalterítőkről a hamutartókból kihullott hamut. Közben a mindenféle otthagyt piszlicsaré hulladékokat szedegette. Mialatt azt nyafogta, hogy ezek itt már megint nem tudják, hogy hol tartanak! Megint szétverik a berendezést... Micsoda kár lesz ez neki!

A vén kocsmáros csitítgatta;

- Hággyád má' Kátám, hagyd má' ná... - s intett neki menjenek hátra a raktárba. Kata a dagadt tomporát riszálva megindult. Az állát büszkén felvetette, kihívóan körülnézett, majd bepördült Taknyavári után, hogy ügyes kezeivel kielégítse az idős kocsmárosra rátört férfiúi vágyait. Ezt mióta elvált egyre sűrűbben megtette. Sőt! Talán már túl sűrűn is... Merthogy ettől úgy kezdett viselkedni, mintha a kocsmá is az övé lenne.

Ezalatt Ricsi odaért Bandihoz. Az asztalhoz leülve megjegyezte;

- Há' ba'meg, ezek osztán jú nágy seggfejek!

Ez a szintén ott ülő, nyeszlett Muszi gyerekek nem nagyon tetszhetett, mert halálsápadtan ugyan, de lekevert egy pofont az apjáról ily lesújtó véleményű Ricsinek.

*

A szélkerék már majdnem kész lett. Benő még egyszer átnézte a tervrajzot. Aztán meghúzott egy hosszú madzagot. Ez kirántotta azt a kis kallantyút, ami eddig a kerék forgását tartotta vissza.

Az lassan megindult az enyhe szélben.

Ki időn belül a zöld lámpácska, ami az áram termelődést jelezte, elkezdett villogni. Ahogy felgyorsult a lapátok mozgása, egyszerre csak folyamatosan világítani kezdett.

Benő nagyot kurjantott örömeiben.

- **Hohóóó! Ázannyát!** - kiáltotta.

Felpattant az ott heverő kerékpárjára. Sebesen nekilódult.

A Tunyafalvi dülöngélőbe készült, előkeríteni a mára ideszegődött segítségeket. Götyét és Kontár Alajost a százmestert.

Igen. Százmester.

Kontár azt állította magáról, hogy ő nem ezermester, csak százmester. Neki ennyi is elég. Sokan azon véleményen voltak, hogy a százból nyugodtan elhagyhatja az egyest, meg az egyik nullát. Úgy aztán a maradék árva nullácska az már jól tükrözné a szakmák számát, amiben őt mesternek lehet tekinteni.

Ennek ellenére Benő felfogadta. Más híresztelők szerint - állítólag -, felügyelet mellett kiváló munkaerő. Azt rebesgették, a titok nyitja, hogy nem szabad egyedül hagyni semmilyen szerszámmal huzamosabb ideig.

Kence Benő, míg a kocsma felé tekert, ráébredt arra, hogy életében első ízben fog belépni a Tunyafalvi dülöngélő küszöbén. Ez valóban így is volt, de csak akkor, ha leszámítjuk az egyszeri ottlétét, a csecsemősorsolást.

Ámde arról ő mit sem tudott...

*

A városi újságíró úgy döntött, megnézi a papot prédikálás közben is. Kimegy abba a hülye nevű faluba hozzá. Ellátogat a misére is, mielőtt az aktivista beszédet meghallgatja az AIDS-ellenes egyesület székházában. Érdekesebb lesz a sztori, ha erről is ír a cikkében. Meghökkenőnek találta, hogy egy lelkész ilyen mozgalomban részt vesz. Hátha kiderül valami lappangó titok...

Míg erről elmélkedett meg is érkezett.

Bénatunyafalva egyetlen temploma mellett kis, meghitt parkocska díszelgett. Terjedelmes gesztenyefák övezték. A egyik nagyobb fa árnyékába behúzódva megállt az autójával. Feltekerte a kocs ablakát.

Kiszállt. Bezárta az ajtót.

Gondosan körülnézett, és nyakában az elmaradhatatlan fényképezőgéppel belépett a templomba.

*

Boríz Borisz megkönnyebbülve nézett szét. Már is nyeregben érezte magát. Tudta, hogy az ötlete be fog válni. Egy hatalmasat kiáltott.

- **Mert mít mund az írrrrásss?!** - és kezeit az égnek emelve, most még hangosabban újból felkiáltott;

- **Mert mít mund az Úrrrrr!!** - ekkor már a hívők is meghallották a templomban visszhangzó nevet.

- **Boríz Borisz! Boríz Borisz... Risz... Risz... Risz...**

Többen felsikoltottak az újabb trauma hatására. Volt, aki visszaájult.

Kavics anyja megkönnyebbült, hogy nem róla van szó. Az imént belépett idegen a zsebe felé kapkodott, majd egy picit diktafont előrántva elkezdett a gombokon babrálni, s döbbenetesen kapkodta a fejét jobbra-balra. A hangforrást kutatta.

Azt ugyan kereshette!

Boríz Borisz viszont pontosan tudta, hogy honnan jön a hang. Ha máshoz nem, de a visszhanghoz értett. Hiszen eleget nyaggatta a buggyant nagyapja a hülye elméleteivel a visszhangterjedés tulajdonságairól.

Ráadásul azzal is tisztában volt, hogy ki és miért kiabál. Ugyanis Veronka már a negyedik kötelet szakította le ebben a hónapban.

Olyankor lehuppan és kiabál.

Neki kell felcincálnia, mert az olyan dagadt, hogy egyedül képtelen talpra állni. Ezt a jelenséget használta fel a szorult helyzetéből való kikászálódásra.

Magabiztosan, felemelt kézzel azt kiáltotta;

- **Itt vágyok Urám! Ha hállasz, szólítsal meg újbóóóóó!**

- **Boríz Borisz! Boríz Borisz! Risz... Risz... Risz...**
-hallatszott ismét.

Egy ideig még ismétlődött a hang, de egyszer csak elhallgatott, és mintha horkolás hallatszott volna. Ámde az olyan halk volt, hogy igazán nem volt azonosítható.

Boríz Borisz rájött, hogy Vera elaludt.

A hívők ekkor tértek magukhoz az első ámulatból. Jobban mondva a másodikból...

Sikoltozni, kiabálni kezdtek. Többen térdre vetették magukat. Volt, aki fennhangon imádkozott. Volt, aki kihasználva a kavarodást, a hangzavarban nagyokat szellentett. Volt olyan is, aki kikapcsolta a kis magnóját, csendesen becsukta maga után az ajtót, és elindult - a galád csalást felderíteni - a templom hátulsó része felé.

Megkeresni a hang gazdáját...

Boríz Borisz immár acélos, határozott, érces hangon megszólalt.

- Most pedig kedveske híveimék, mindjárt elhelyezkedés lesz helyeteken... Egy órán belül ide visszatérek, én olvasni fel, amit Urunk lelkemhez, tollamnak eldiktalni - és hátravonult, hogy gyorsan megírja a szövegét.

Míg kint volt, addig a gyülekezet csendben sutyorgott. A csodáról. Később türelmesen lapozgatták imakönyveiket.

Boríz Borisz elengedte a fantáziáját és papírra vetette az új miseszöveget...

'...Ohhh! Urunk! Ohhh! Hívek! Ma el fogjuk énekelni a kedvenc zsoltáros énekünket. Utána pedig arról az égi óvszerről beszélek nektek, amit a mi Urunk éppen nem használt annak idején, mert ha használt volna, Jézus nem szállhatott volna le közénk, és példázatul nem hagyta volna eme földi eljövetelet, hogy Ti okuljatok belőle! Már régidők óta bizonyítást nyert vala, hogy születés történik, ha az óvszert nem használjátok vala. Eme égi bizonyosság elegendő megerősítést nyert, mivel az Úr, írásban ugyan nem, mert a bibliából ezt eltitkosította! De ma reggel a saját fülembe téve felszentelt ígéit, külön csak nekem...mozgalmas szavaival járult eme magasztos égi titok feloldásához. Hatálytalanítva az eddigi misztériumot!! S mivel látván izgága hozzáállásokat, hallatta égi hangját... A hangot, mi a szent rejtelem mennyei pecsétje! Éssss! Csak szent szavai arkangyalpallos erejű csendülteivel oldhatóak! Eme hitvány, halandókkal benépesült sárgolyón leledzőknek, amit Ő

nagyon is szeret, és ezért, mint hallottátok, a titkot most reám, szegény egyszerű szolgájára bízta. Engem szólított. A nevemen! Bizony vala! És én teljesítem feladatomban! Bizony! Nekilátok felvilágosító ténykedésemhez, hogy kedves híveim, Tinéktek felhívjam lasponya fejetekből áradó figyelmeteket arra, hogy ne merjétek magatokat az Úrhoz mérni, és bizony! Vala! Nektek is óvszert kell használnotok - a nemzőcselekedeteitek alkalmával... Mert ugye, azt mondja az Úr, hogy szaporodjatok! Sokasodjatok! Nem pedig azt, hogy ész nélkül, esztelenül, mértéktelenül szaporodjatok, korlátlanul sokasodjatok!! Hogy merészelitek ezeket a szentszavakat nem a teljes értelmükben érteni! Elferdítetten! Hogy merészelitek kis, hitvány, félmaroknyi agyatokkal a Biblia szavait megkérdőjelezni! És végül! Neeeeeeeeem ajánlooom, hogy az Úr hangját meg ne merészeljétek hallani! Aki ugyebár az én nevemet kiáltá! Mert Ő minden nemző alkalomkor a kis Jézus előtt és után, bizony minden más alkalmakkor! Szent, mennyei óvszert használt. Az áldott gumit. Az égi kaucsukot. A paradicsomi védőfelszerelést. A szent kotont! Hiszen csak nem képzelitek, hogy nektek gyarló földi halandóknak többször szabadna aktusra kelnetek, mint nekik?! Hogy ők sose vágyakoznának?! Nekik csak egy alkalom járna?! Aztán meg, hipp-hopp egy Jézuska?! Igazság ez?! Neeeeem... Míg Ti, ha kell, ha nem, ördögien szaporázzátok ezzel szemben??!! Elmondom a valót... Az égiek, kik fölöttünk állnak, néha lejőnek, vagyis inkább sűrűn... Nekik bizony nagyobb étvágyuk is vala. Ugye azt tudjátok, hogy eddig egy Jézus jött el közénk. Ez is azt bizonyítja, hogy minden egyéb ebbeli aktusoknál és szent égi nemzőcselekedetnél, fennkölt huncutkodásnál, égi, legeslegszentebb egyesülésekkor, a legszentebb szentóvszer használatba lett véve! Mert, ha nem így lenne... Állandóan kis Jézuskák potyognának az égből...'

Boríz Borisz mikor idáig ért, kezébe vette a papírt, átolvasta, itt-ott belejavított, majd visszament. Lassan, kimérten, egyenként végignézett a megszeppent, elnémult híveken. Kegyesen intett kezével, hogy álljanak fel.

Aztán harsogva, üvöltve előadta beszédét.

Amikor a mise végére ért, elégedetten szemlélte a sóbálvánnyá váló gyülekezetet. Azután még órákig tartóan a gumi használatára okította a híveket. A

szemléltetés eszközeit is bevetve, amit a sorokból előintett jobb kiállítású hívők segedelmével valósított meg.

Mire végzett és mindenki hazament, már annyira beleélte magát az általa kreált, új egyházi elméletbe, hogy azon gondolkodott, erre a gumi dologra eddig vajon miért nem jött rá?!

Aztán arra a végkövetkeztetésre jutott, hogy biztosan azért nem tudott eddig erről, mert ő nem igazi pap, azoknak már kétségtelen, hogy így tanítják...

*

Benő látta a sárban hempergő embereket a kocsmá előtt. A civil ruhás rendőr meg még jó páran éppen akkor szedegették széjjel őket, amikor letámasztotta a kerékpárját a Tunyafalvi dülöngélő oldalához.

Amikor belépett, megpillantotta a két iszogató segédjét. Intett nekik, de azok nem vették észre.

Mindketten a kocsmá belseje felé meresztették a szemüket. Erre Benő is odanézett.

S hallja ám, hogy többen is suttognak valamit...

- **Úrristén, há iz migöliíí!**

- **Pofun csáptá á Ricsííít!**

- **Szegíny párá, énnék víge.**

- **Átyaíg!**

S látja ám, hogy a ménkű behemót alak vörösre lobbant fejjel, a nyeszlett, vékonyka Muszi gyereket a grabancánál fogva kiemeli a székéből.

Lassan, fel, míg a felboroló székből kigabalyodó, erőtllenül kalimpáló lábak már nem érik a talajt.

Látja ám, hogy a másik kéz most ökölbe szorul, és lecsapni készülön emelkedik felfelé, az apró fej magasságába.

Benő ott termett, mint a villám...

Amúgy béketűrő ember volt. De azt sose állhatta, ha a gyengébbet bántják. És bizony Kis Muszi talán negyede is alig volt a bivalyerejű ellenfelének.

Benő elkapta Ricsi csuklóját.

Erősen a szemei közé nézve azt mondta;

- **Nono, komám! Keress magadhoz illőbbet!**

Ricsi egy pillanatig csak bámult rá, az első meglepődésében elfelejtve az ütést, de Muszit azt nem engedte.

A Tunyafalvi dülöngélőben akkor már olyan csend volt, hogyha egy bolha tüsszent, még azt is meghallották volna. S mivel a kinti civakodásnak immár vége volt, az eddigi beszűrődő csatazajok is megszűntek. Így már azok sem nyomták volna el az elképzelt kis feketeség feltételezett krákogását.

Tapintható némaság uralta a feszült légkört. Senki nem mozdult...

Ricsi látásból ismerte Benőt. Emlékezett rá. Egyszer valakinél segített egy aratáskor és ott összekerültek egy nagy szekér megrakásakor. Együtt zsákoltak pár órányit. Akkor felfigyelt rá, hogy a nem túl magas ember milyen könnyedén viselte a megerőltető munkát. Eddig - ezen az egy találkozáson kívül - még nem volt semmilyen más dolguk egymással.

Lassan, terjengős hangon, atyáskodva megszólalt.

- Ne, te ne, nim a te dógud éz háver... Húzzá' innént, mer ázt' szítkáplák tígedet is...

De Benő ahelyett, hogy szót fogadott volna, elkezdte szorítani a csuklót. Azt, ami a lábával folyamatosan kapálódzó Kis Muszit egész idő alatt, rezzenéstelenül a levegőben tartotta.

Ricsi ekkor megérezte az egyre fokozódó fájdalmat. Meglepetésében ahelyett, hogy a másik kezével ütött volna, csak ránézett bambán a kezét satuként szorító marokra. Na igen, csakhogyz azt a satut valaki igencsak tekergethette, mert minden pillanatban csak szorult, egyre szorult.

Ricsi egy dolgot tisztelt az életben. A nyers fizikai erőt. Badi Bandival is csak azért barátkozott, mert annak majd szét vetette a pólóját a sok izom. Amúgy egy igen mulya gyerek. De az ereje, az igen! Mondjuk, azért még így, a nagy felfújt izmaival sem volt erősebb őnála. Bunyós Ricsinél. Akinek évek óta nem akadt ellenfele...

Ámde nem volt ő hülyegyerek!

Érezte, hogy a kéz, ami elkapta, legalább kétszer erősebb az övéénél. Nem értette, hogyan szorulhat ekkora erő ebbe a nálánál jóval kisebb emberbe. S miközben belesunyított a két mozdulatlan szembe, azt is felmérte, hogy Benő valószínűleg gyorsabb is lehet nála. Ő eddig az erejével, mintsem az ügyességével kerekedett felül ellenfelein. Úgyhogy nem érezte a szokásos fölényt.

Azonkívül valami örült elszántság-félét is meglátott csillogni a szemek mélyén! Valami halálos

eltökéltséget. Úgy döntött, hogy inkább cselez. Visszavonul. Persze nem végérvényesen...

Csak látszatra. Aztán meg...

Szép lassan leengedte a holtta vált Muszit. A remegő lábakra. Lassan kinyitotta az ujjait, s foghegyről odabökte Benőnek;

- Nnáá, júl ván, de a kápott pofunom attú' míg níncsén rindben!

Benő ahogy elengedte Ricsi csuklóját, ugyanabból a mozdulatból, visszakézből úgy pofon teremtette Kis Muszit, hogy az székestől, mindenestől vagy három méternyit szánkázott hátrafelé, s egyidejűleg odavetette neki;

- Muszi fiám, té még ni pofozkudj, há ném bírod!

Ricsi zsibbadt kezét masszírozva most szembefordult Benővel és sunyin megszólalt;

- Há' ígyen á pofun, áz mán kiigázudott, de ti csák belím kekeckedté... Ázza' míg..mííi légyen!?
Asszem..tálán monggyuk, kíjebb kíne ménnünk égy kíssé
- mondta fenyegetően, miközben arra gondolt, hogy Benőt előreengedi, aztán hátulról meg leüti egy székkal...

Ámde a mi Benőnkét sem ejtették a fejére. Megsejtette a hátsószándékot. Meg aztán nem akart ő senkivel haragot. Csak nem állja, ha a kisebbet bántják. Nem verekedni jött ő ide!

Most megint elült az előbbi történetekre felerősödött moraj. A kocsmában ismét tapinthatóvá vált a dermedt feszültség.

Benő rávigyorgott Ricsire, majd megtörte a csendet;

- Döntsük él az ügyet kíznyomással, mááár...há ki mérsz eggyátalába vílem állani - mondta, és huncut hunyorgással körbepillantott a szájtátva ámuló kocsmatölteléseken.

Bunyós Ricsi ezzel már nemigen tudott mit kezdeni. Szemtől szembe nem akart kiállni verekedni, a csel ugrott, most meg szégyenbe marad, ha meghátrál.

Úgyhogy kellenetlenül ugyan, de leült Benővel szemben.

A kintiek már rég elszéledtek a Macera iroda felé. Emiatt a bent lejátszódott eseményekből semmit sem észleltek. De a bentiek igen. Egy emberként mozdultak meg. Odagyűltek köréjük karéjban.

Kence Benő nem volt nagy ember, de az ereje, na az már igen. Olyan fertelmes testi erővel bírt, hogy az olykor már kellemetlen volt számára. Meghiszem azt! Például egyszer régebben, mérgében kissé meglegyintette az egyik birkát. Erre eltörött a szerencsétlen pára gerince. Azonnal le kellett vágniuk. Banyának azt mondta, hogy véletlenül ráesett a kocsirúd.

Onnantól kezdve nagyon vigyázott.

Titkolta, leplezte erejét. Kíváncsiságból ugyan próbálgatta, de csak egyedül. Olvasott egy-két idevágó történetet, aztán méregette, hogy ő vajon helytállna-e? Például a malomkövet azt ő is fel tudja tartani. Egy kézzel...

Úgyhogy nem tellett abba két pillanat sem, levágta a Ricsi kezét az asztalra, hogy csak úgy nyekkent. Az csak nézett rá, mint borjú az új hentesre. Mint aki nem hisz a tulajdon szemének, aztán azt mondta, hogy nem készült fel, még egyszer álljanak neki.

Aztán amikor már harmadjára is odacsapódott a karja, végleg feladta. Felállt...

Kezét kézfogásra nyújtotta. S míg Benő karját elismerően rázogatta, azt hajtogatta;

- Té ázt' embür vágy pájtás! E' mán ném sémmi! Hűnnye! Júkomám! Ázánnya! Ti vágy á király! Áz áldúját... Hát láttátuk ézt! Ez égy bivály... Ném sémmi! Té vágy itten a Jáni... Égykomámm, ín csák jélénthetek mélletted, há...hun búkátál éddíg?! Biká égy mánusz vágy, ánnyi szént. Pájtás!! Erré íszúnkkk!

A királlyá minősített pájtás pár perc múlva - a két segéddel a nyomában -, már a Zsémbes tanya felé tekert.

Bizony a kocsmában sokáig beszéltek az esetet. Néha ferdítve a történteken. Ámde azt mindig ugyanúgy említették, hogy az a pofon, amit Kis Muszi kapott, az csak azért csattant el, nehogy Ricsi később behajthassa sérelmét az el nem intézett ügyre hivatkozva.

Tudta ezt Kis Muszi is, na meg azt is, hogyha Benő nem lép közbe, nemigen ússza meg kórház nélkül.

Tudatára ébredt, hogy akitől a pofont kapta, annak tartozik hálával.

*

A derékig csupasz, cingár postáskisasszony belülről ráreteszelte az ajtót. Kacéran visszafordult a konyhabelső felé. Tenyérorrú Zsiga ágaskodó 'micsodáját' szemlélte. Tetszett neki. Aztán odament, lerángatta róla a térdig letolt nadrágot.

Zsiga közben az aprócska melleket cirógatta. Aztán a lány fülébe súgta a kívánságát.

Mire annak felszaladt a szemöldöke, de máris indult a kamrába.

A zsírosbödönért.

*

Az újságíró lefényképezte az ülve alvó, dagadt nőszemélyt. Verát. Sejtése szerint ő lehetett a keresett hang tulajdonosa. Később visszament a templomba. Megbújt egy homályos sarokban. A mise alatt ámulva jegyzetelt. Fényképezni is akart, de a gép pont most hagyta cserben.

Álmában sem mert ilyen jó sztorira gondolni.

Lelki szemei előtt már látta is a nagybetűs főcímekeket a holnapi lapokban...

'...A CSUHÁS PERVERZ...AZ ÁLRUHÁS ÖRDÖG...A SUNNYOGÓ GUMIHÍVŐK...'

A mise vége előtt egy-két perccel óvatosan kisurrant. S mire kitódult a zajongó, izgatott tömeg, már nyoma sem volt.

Se neki, se a kocsijának.

*

Benő, Kontár Alajos és Götye, éppen a szélkerék rajza fölé hajoltak, amikor az út szélén az idegen autó lelassított. A lehúzott kocsiablakból egy ápolatlan, borostás arc bámult ki az ötméternyi látványosságra. A lassan forgó szélkerékre.

A riporter feje megnyúlt. Elég sok ideje maradt az AIDS-ellenes buliig. Rágyújtott.

Pár perc múlva Benő és Götye fellódult a kerékpárra, Alajos lelkére kötve, hogy ne nyúljon semmihez, amíg meg nem jönnek a merevítő kötelekkel.

Ugyanis még csak ideiglenesen volt rögzítve a szélkerék. Állni, ugyan állt, de egy szélvihar, vagy egyéb külső behatás azért megingathatta volna. A még hiányzó pár darab drótköteleket mára ígérték Benőnek,

de eddig nem hozták ki. Ezt mentek megsürgetni. Még estig be akarták fejezni.

Ehhez a művelethez kellett a két segéd Benőnek.

Aztán amikor a biciklisek ügyet sem vetve az út szélén cigiző alakra kifordultak az útra és eltűntek a kanyarban, a százmester nem bírta ki, csak elővette a rajzot.

Utána a leírást. Megdöbbenten látta, hogy a szerkezet - Benő módosításai alapján -, kétszer annyi áramot is képes termelni, mint bármelyik eddigi szélkerék, amit ő látott.

Ez valóban igaz volt. Jól látta...

Egyébként Alajos elméleti felkészültségével általában nem volt különösebb baj. Viszont annál több probléma volt a két suta kezével. Azok állandóan kellemetlenséget okoztak neki. A legfőbb gond azzal volt, hogy mindig mindent át akart variálni. Nemigen tudta megállni, hogy ne piszkálja meg azt, ami a közelébe került. Ha jó volt, ha nem...

Ebből általában vagy az lett, hogy hívni kellett valakit, hogy javítsa már meg az elrontott kettyerét, vagy az, hogy a bizonyos szerkentű végleg tönkrement.

Kontár Alajost elöntötte a sárga irigység.

Rájött, hogy egy valódi találmányt tart a kezében. Örjöngeni kezdett magában... Hogy ez a senkiházi Benő, ez a senki gyereke, ez a mocskos zabigyerek!? Ez?! Előle viszi el a babérokat!? Ő bármikor kitalál ettől jobbat!! Csak nincs ideje a sok szaktevékenység miatt...

Hűséges ácsceruzáját lekapta a füle mögül.

Azontúl valamelyik zsebéből előszedett egy radírt. Aztán a szép vékony vonalából kidörzsölt egy párat, majd a vastaghegyű, ormóttan rajzeszközzel dühösen módosítgatni kezdte a szélkerék műszaki rajzát.

Ekkor ért a háta mögé az újságíró.

Egy ideig csendesen figyelte az egyre sűrűsödő vonalakat húzogató, magabiztos kezeket, aztán színlelt alázattal ráköszönt a gazdájukra;

- **Jó nappot Mesterrr Úrrrrr!**

Kontár Alajos felnézett a rajzból - amibe addigra már teljesen belezavarodott -, és visszaköszönt;

- **Há' ázt, jút hááát!** - s közben dagadó mellel, egyre csak az elhangzott "mester" szót ismételte magában.

Simogatta az irigy-sárga máját ez a rang. Amire mindig is vágyott. Ezért aztán úgy mosolygott az idegenre, mint ronda mennyasszony a szép vőlegényre a nászágyn.

Az újságíró folytatta;

- **Látom, itt aztán nincsenek híján a szakértelemnek. Még...egy ilyen csuda komplikált szerkezetet felállítani! Itt a világvégén... Ez bizony teljesítmény. Nekem elhiheti. Láttam én már egy-két dolgot a világon, hisz' újságíró lennék...** - búgta negédes, behízelt hangon.

Elégedetten látta, hogy bejött a legátlátszóbb trükkje, a dicséret.

Kontár Alajos nem tudott hová lenni a gyönyörtől. Újságíróóóóóóóóóóó!!! Egy igazi riporter!

Miután illetéknéppen módosította a rajzot, immár teljesen a magáénak érezte az egész kereket, és magában tovább dohogott...

Különben meg ő a falu százmestere, illet csak neki van joga csinálni a környéken!

Ámde, hogy az idegen - aki biztosan érthet a műszaki dolgokhoz - nehogy rájöjjön, hogy az új rajz csak egy idétlen irka-firka, s nem ér fabatkát sem, gyorsan összehajtogatta és zsebre vágta.

Hanem, hogy a látszat mégis fennmaradjon, most meg a leírást kezdte el rádiózni, közben mindenféle általa kreált szakszavakkal pótolva a megüresedett helyeket.

Az újságíró most valóban meglepődött.

Nem tartotta magát nagy műszaki embernek, még egy picit sem konyított az ebbéli dolgokhoz. Így egyre növekvő tisztelettel leste a mestert. Már komolyan ámulva nézte a számára ismeretlen szakkifejezéseket, amit az olyan nagy szorgalommal írogatott.

Egy lebélyegzett, hitelesített szakleírásra! Ez a munkaruhás alak, itt a préri közepén?! Na, ez biztos érti a dolgát, ha módosítani tud egy ilyen komoly okiratot - futott végig az agyán. Elismeréssel méregette az elfoglalt mestert.

Közben félszemmel a szélkereket kezdte stírolni. Gyanakodni kezdett. Itt valami nagy titok lehet a háttérben... Ez a kerék...biztos, hogy nem egy átlagos szélkerék... És máris áldotta a szimatát, hogy kiszúrta az újabb sztorit.

Vagy nem is sztori??! Több attól?! Lehet, hogy több is rejlik ebben?! A nagy lehetőség?!

Fokozódó érdeklődéssel figyelte tovább Kontár Alajost, aki ebből a nagy figyelemből valamit megérezhetett, mert nyakra-főre ontotta magából, a fantáziája által szült 'fenomenális' szakszavakat.

Körmölt, mint egy güzü.

'Kraucináló közszelvény, lebegtető hintantyú, kalmaniális nyakszeglet, diffúziós légnyekkenecs, gurminatív ellenvillantó, himbillaklaffogó, metriális interkattancs, oldalrádiuszplakentás, körmuttancs, excentrális triplabugyormenet, kruszinszeg, centrikus megzekkenttő, primér fáziskelesnye, abszintáns gordiuszoló, metrikus girbehurca, ellendiffúziós kanyarfurdancs, harántbiggyencs duplázó, oválhanyattmenetvágó, lupilláris ellenkaszmantyú, félgömbölyű sarokfirhangoló, kitelliáris puszmatty, tekertatív ellenherkendíroló, marokhimbakuttancs, lebbencionális difúgázó, hátsó előkoppancs, kalináris tekervéc, alsó ferginca, középgirmányoló, szintetikus légtolattyú, pneomatív közbizzentelő, perisztatikus hengerentyű, flokális kütyüncia, élhoronypöccintő, kütyüzizzencs, alprimérfricskáló, légtérabszorvans, frekvenciális dülgettyű, adhéziós komplikátum, élhoronysarkító, dülöngvécelő, ellen-ütvebuggyantó, abcúg sumpenzli, hiperkecmecelő, kracsni alzizzentő, körhiperizelő, srégfokoló, szegmensbebiggyentő, szöszmösnavigizáló, alfelvégreccsentelő, közkubikoló, humbuk-doromba, hőléglyukacsoló, krasszintetikus libbentő, körszeglet mocorgató, előtoló köznyöggentyű, görlebbentelő, lyukszeglet kipisszentő, derékszög biggyencs, transzformális kütyülohasztó, metrikushasztó, tripláris szélbillegetető, spirális nyükünyeduplázó, tolattyúflancoló, truttyhüvösítő, nyomóabszervans, trinacionális léglobbantó, alsó koszinusztalanító, szigmafokoló, félkördurrancs, elektróda-prüTTYentő, centimetrikális pontlökettyű, függőleges vaskukkanecs, krómozott légnyöggentyű nyomattyú, kalamajkafogó, szigmagörbentyű, gumírozott szellőkókasztó...'

Csak írta, csak írta, sorban azt ami az eszébe jutott. Szaporodtak a sorok. Gyűlt a sok sületlenség a ronggyá dörzsölt papíron. Addig-addig, hogy egyszerre csak azt vette észre, hogy már a saját szavait rádirozza, mert elfogytak a régiek.

A riporter Kontár Alajos közel negyedórás ténykedését arra használta fel, hogy a zsebéből előhalászott, megkezdett szendvicsét majszolva,

haditervet kovácsoljon. Arra nézve, hogyan is tudhatna meg többet a különleges kerékről?!

Sőt! Eljátszott a gondolattal... Valahogy meg kellene szerezni azt a rajzot és leírást! Tudott valakit, aki sok pénzt fizetne értük, ha kiderülne, hogy valami nem mindennapi technikai újítás nyomára bukkant. Mivel az illető egy kemény alvilági figura volt, maffiózó, olyan aki előbb lő, csak aztán kérdez, ezért csak biztosra mehet, szóba se jöhet valami stikli vagy blöff.

Visszaballagott a kocsihoz.

A tükörből vigyorogva figyelte Kontár zavarát, aki természetesen azt hitte, hogy szó nélkül faképnél hagyták. Elővette az elromlott fényképezőgépet. Egy autópálya-matricát ügyesen ráragasztott a hátsó rendszám első részére. Eltakarva egy-két betűt. Közben úgy helyezkedett, hogy a mester azt hihette, a csomagtartóban matát.

Kontár, amikor meglátta, hogy az újságíró nem ment el és visszafelé tart, leplezve zavarát a kifeszített sodronyokon kezdett el babrálni. Egy hatalmas franciakulccsal tekergette, csavargatta a drótkötelek végét. Pont ott, ahol csatlakoztak a pályához.

Ekkor meglátta, hogy mit hoz a kezében a pasas.

Egy valódi fényképezőgépet!

A sikertől már előre szédelegve, odaképzelte magát egy újság címlapjára, mint északbajn feltalálót. Ezen felbuzdulva gyorsan beleköpött a tenyerébe és gyér haját hátrakente a sűrű, bűdös nyállal.

A szépítkezés eme módja nem kerülte el a közeledő riporter figyelmét. Öreg róka volt a szakmában. Komótosan lépdelt, azután mintha a távolságot és a fényhatásokat próbálgatta volna, néha a nézőkébe kapta a szélkereket, meg egyszer kétszer Kontárt is.

- **Ázt á kurrrva úrrristegit...** - mormogta Kontár -
E mán ingem nízeget!

De őt sem ma ejtették a fejére... Úgy tett, mintha semmit sem vett volna észre az egészről. Tudálékos arccal, egy pajszerrel a kezében tovább babrálta a feszítő sodronyok csavarjait.

A riporter, aki úgy érezte elég a bevetésből, halkán megszólalt;

- **Mester...**

A megszólított úgy megugrott, mint akit a villám vágott meg, nem tudván tovább leplezni elfojtott érdeklődését. Máris ott termett a magát majdnem elröhögő újságíró előtt.

- **Tessik szerkesztű úrrr!**

Aztán gyorsan összeszedve magát, komoly arckifejezéssel hozzátette;

- **Nooo dé, csak röviden ámmm! Nooo. Mer' oszt suk á dúgom..**

Amaz erre megkérdezte, lenne-e kifogása ellene, ha a szélkerékkel a háttérben lefotózná? Mert pár újságba leközölné, bár nem tudja garantálni, hogy mindegyiknél a főoldalra kerül. De megígéri, hogy azért minden befolyását latba veti majd.. Blabla, blabla... Tekintettel arra, hogy a Mester milyen készséges... Blabla, blabla... Bizony látszik, hogy annyi a dolga, hogy ki sem látszik belőle.

Kontár Alajos közölte, hogy nem probléma az a címloldal dolog. Jó neki beljebb is. Aztán beállt a szélkerék elé, s felvette a legszebb arckifejezését. Ami nagyjából olyan lehetett, mint amikor az öszvér rájön, hogy ló is van az ősei között.

A firkász - az elromlott géppel - szorgalmasan kattogtatott. Hol ide, hol oda cincálva Kontárt. Addig-addig, amíg már az is unni kezdte. Szólt, hogy köszöni, mert ennyi újságba már csak elég lesz.

Akkor az újságíró megdermedt, a homlokára csapott, és elkezdte magát szidni, hogy ő milyen hülye. Kontár Alajos ijedten kérdezgette, hogy mi a baj riporter úr? Az meg mondta, hogy mégsem jó az egész, mert nincs hozzá leírás. Riport. Cikk. A Mester úr meg... Ugye... Túl elfoglalt, úgyhogy elnézést a zavarásért, ő már itt sincs, majd keres másik sztorit, pedig ez ugye milyen jó lett volna.

Erre Alajos rákezdte, hogy jaj... Hát nem hagyja ő cserben a riporter urat, csak készítsék el nyugodtan azt a riportot, úgyis elfáradt már a nagy szakmai koncentrációban.

De az csak kérette magát, hogy különben is csak akkor megy a dolog, ha valami különleges tulajdonsága is van a keréknek.

Kontár azonnal rávágta;

- **Hááá, hugy á feníbe né vóna!** - és a karjánál fogva húzta vissza a riportert, aki már úgy tett, mintha indulna.

Annak felcsillant a szeme és megadóan azt mondta;

- **Hát, ha már így erőlteti, legyen** - motyogta, és előkotort egy kis noteszt, meg egy tollat, azután várakozón nézett.

Kontár Alajosnak most esett le a tantusz. Hát most meg mit mondjon? Hűűű! Most légy okos Alajcsi! - gondolta. Kicsit szöszmötölt a közben elővett rajzzal meg leírással, amire úgy nézett az újságíró, mint éhező a pirosra sült malacpecsenyére, azután krákogott egyet-kettőt és rákezde mondani.

Most az újságírón volt a körmölés sora...

'...Hogy, ez itten kérem szépen, nem akármilyen szélkerék! Ez mindamellest, hogy kering az ájerben, egyen- és váltóáramot, sőt a kettő keverékét is képes előállítani! Mégpedig úgy, hogy az itt ugye nagy mennyiségben fellelhető istállótrágyából, meg kristályosra savósított aludttejből, meg lószellentésből redukált ionszélből, és anyakecske rágta szalmaporból, egy titkos, eme papírokon részletesen lejegyzett folyamat véghezvitelével; rekkentyű-indukciós kohendálást redukál. Nem is egyszer. Hanem félóránként. Sőt!! Gyakorta. Mi több, a talajhőmérséklet négyzetgyökének relatív osztójának visszahányadával megemelt köbgyökösödésének visszaszorzott mennyiségével fordítottan arányos, négy és félszeres egyenes arányával megemelt, részkoszínuszát számítva, talán még akár ezerszer is percenként. Sőt, inkább számtalanszor. Egy földalatti atommag-nyomástartály, és egy neutron-átalakító rácsatlakoztatásával akár milliószor is pillanatonként! Így képes folyékony, közepes minőségű, az uniós szabványnak is beváló, kiváló, jó nyersolajat előállítani! Ez az! Bizony. Olajat. Az viszont igaz, hogy még két növényi, és egy állati részkomponens megfelelő arányú hozzávegyítésével... Izé...izé...'

Itt abbamaradt az írás, mert Kontár megakadt.

- **De há ugyi ná, ez mind le lenne idé írva szákszávákkál** - nyögte zavarában, és a zsebét csapkodta.

Rásandított az eddig fürgén jegyzetelő kezekre, és már éppen újból bele akart lendülni, amikor a riporter közölte vele, hogy szerinte ez egy-két rádiócsatornát is érdekelhet, hajlandó-e magnóra mondani a továbbiakat?

Kontár már annyira beleélte magát a szerepébe, hogy ő is elhitte, amit mondott. Máris indult is a

kocsihoz a firkász után, aki odacsalogatta, hogy ott kellene magnóra mondani, mert sajnos kimerült az elem a diktafonban, és a szivargyújtóba csatlakoztatná a készüléket.

Már ott is voltak. Amaz beült a kocsiba.

Mondta, hogy beindítja a motort, nehogy lemerüljön az akksi. Kontár bólogatott, felvidult arccal harsogva, hogy igen, ezt ő is tudja...

Amaz megkérte, hogy álljon kívülről a lehúzott ablak mellé, mert ott jobb az akusztika.

Alajos odaállt.

A riporter odatartotta a pici magnót, közben túráztatta a motort, merthogy ugye az jobb az akkumulátornak. Aztán meg azt mondta, hogy belenézne egy pillanatra a rajzba, na meg a leírásba...

Erre Kontár elővette mindkettőt, és szívélyesen beadta az ablakon.

Abban a pillanatban a kocsi a képébe port fröcskölve, csikorgó kerekekkel elszáguldott!

Kontár Alajos a meglepődéstől eltátott szájjal, hol az üres kezére, hol az egyre távolodó autó után nézett. Addig, mígnem egy hirtelen feldübörgő, elképesztő morajra rémülten hátrakapta a fejét.

A száját már be sem csukva szemlélte, amint az általa szétbuherált merevítők miatt, a szélkerék óriási robajlással összeborul, és darabjaira törik. A markában szorongatott pajszer ekkor csúszott ki a kezéből. A bütykére esett szerszám által okozott fájdalomtól már fel sem kiáltott... Lerogyott az árok szélére. Még mindig eltátott szájjal.

Oda, ahol a két óra múlva megérkező Benő és Götye rátalált.

*

A baleseti sebészeten - a műtőasztalon fekvő beteg fölé hajolva -, három főorvos éppen arról vitázott, hogy kié is legyen a páciens? Ki legyen az, aki rendbe hozza az ábrázatát ennek az újságírócskának?

Mert hát ugye mindenkinek jól jön a kapcsolat az írott sajtóval. Aztán végül kisorsolták.

A nyertes doki gondosan visszavararta a riporter késsel lenyesett orrát.

*

A tejeskávéjét kortyolgató Maci a sarokban ülő nőt leste. Tetszett neki. A hölgyike merészen visszaneézett. Szemezni kezdtek.

Közben elmélázott.

Tegnap ugyanennél az asztalnál ült, miközben Penge egy ügyes mozdulattal lenyisszantotta az orrát annak a szemét alaknak, aki Főnököt valami találmánnyal át akarta verni. Valami áramfejlesztő baromsággal. Valami 'szélkerékfenével'...

Majdnem bedőltek neki, de aztán megmutatták valami mérnöknek vagy minek, aki majdnem megveszett a röhögéstől, persze csak addig, amíg Penge el nem magyarázta, hogy most nem a Vidámparkban van.

Aztán a riporterbarmot elővették egy kicsit. Aztán megszabadították egy parányit az orrától. Még örülhet, hogy ennyivel megúsza! Balfácán! Pont Vasmancs Jocót - a nyugati városrész rettegett urát, a Főnököt -, akarja ez a seggfej ripacs átverni?!

Örülhet, hogy nem tepsizték le.

Míg ezen elmélkedett, megjött a nő krapekja. Maci úgy döntött, neki kell az a buksza, és elindult, hogy lecsapja a pasast.

NYOLCADIK FEJEZET *A faluba idegen érkezik, a postáskisasszony egy csendes esküvőből, mint mennyasszony veszi ki a részét, Kence Benő kétszer is motorra száll, amiről nem le-, hanem elszáll, és előbb a kiserdő, majd a szíve is lánggra lobban, s Benőnk végérvényesen elveszti az ártatlanságát...*

*

Amikor a sporttáskás férfi után becsapódott a teherautó ajtaja, a sofőr teljes súlyával a gázra vetette magát, majd keresztet vetett.

Megfogadta, többet sohasem vesz fel stopposokat.

*

A kocsmába lépő idegent ellenséges, lapos pillantások kísérték a pultig.

Birnyák Kata is fintorgott.

Mindenféle pofákat vágott, csapkodta a keze ügyében lévő dolgokat, másfelé tekingetett, s miután a kért sört kelletlenül a jövevény elé tolta, annak faggatózására, hogy merre van a Zsémber tanya, harciasan azt válaszolta;

- **Árrá mig úgján mír kíváncsiiii?! Mi dúga ván magának mívelünk?!** - s máris intett Götyének, aki fenyegetően közeledett a kíváncsiskodó betolakodó felé.

A szélkerekes eset óta nemigen látták szívesen a faluhatáron túli népséget. Addig sem igazán szívelték őket, de azóta végképp ki nem állhatták a nagy ritkán ideérkezőket.

Az idegen észrevéve, hogy milyen nagy bajba keveredett, az éppen mögé kerülő Bunkó Jankóra és Götyére sandítva kinyögte;

- **Kence Benőt kéresem.**

Az imént belépő Ricsi, aki a múltkori eset óta úgy tekintette Kence Benőt, mint a saját, és kizárólagos példaképét, erre odalépett s ököllel rávágott a pultra az ismeretlen orra elé, de úgy, hogy csak úgy csörömpölt a sok üveg meg a pohár.

Rábömbölt;

- **Nná, ís kí kéreéssssí! Mig uszt, mínnnnek!** - és máris készült kitekerni ennek a szemét jövevénynek a nyakát, aki az ő tulajdon Benőjét akarja zaklatni.

- **Háát, miglátugatni gyöttem vóna, ámúgy mig Balambóc Lajos vónék** - nyögte halkan a megrémült, nagydarab ember.

Birnyák Kata megmerevedett. Tágra nyílt a szeme.

- **Csák ném...áz á Láajus!?** - visította - **A Lájus, ákkívvvel á Benűnk nyarált á tengűrníl! Á rrröhhögűss Lájuss!**

A dagadt nőszemély sikkantott egyet. Kezét összecsapta, majd súlyát meghazudtolva hirtelen megpördült, és a legdrágább konyakot hamarjában lekapta a polcról, azon nyomban öntötte, s tolt is sebesen teletöltött poharat az ámuló, szaporán bólogató férfi orra elé.

- **Á Laáájussunk! Háááát ázzzzz egízsűgíre! Nuhát, nuhát...erre á kunyákra mig áz ín vėndígem!** - nyújtotta felé immár az egész üveg italt.

Mire az, a váratlan páfördulástól egyik ámulatból a másikba esve, gyorsan beleivott.

- **Nááá!! Ti mig táguljátuk mán él innént! Mínek nyággtátjátuk itten á kėdvés vėndígimét ínńíkem?!** - folytatta felháborodottan Kata.

Aztán a pult mögűl kipattanva, az egyik asztal felé kezdte terelni a szájtátva bāmulo Lajost. Ricsi zavarában segítőkészen felkapta a sporttáskát, amiből a hanyag zipzározást és a lendületet kihasználva, egy cifra, rikító zacskó esett ki.

Azt meg Gőtye kapta fel, és már lökte is készségesen az asztalra, a zavartan vigyorgó vendég elé, aki miután leűlt, nagyokat szusszantott, és azt mondta;

- **Csák egy kűs ájándík... Egy kűs 'szuverén'** - majd visszagyömőszölte a harsány színű, új strandpapucsot rejtő, ízlésromboló küllemű csomagocskát a táskába.

Balambóc Lajos megőrűlve a hirtelen jött népszerűségnek, elkezdett beszélni. Eleredt a nyelve. Közben nagyokat rőhögött. Ezennel a már oly sok embert kikészítő rossz szokását teljesen a felszínre engedte, ami nem volt egyéb, mint az, hogy elkezdett mesélni a falujáról.

De Bėnatunyafalva lakóit nem lehet olyan könnyen kikészíteni, mint más, egyszerű földi halandót. Pár perc múlva már az összes vendég ott szorongott körülötte. Az odatologatott székeken űlve, minden

szaván csüggve, egyik ámulatból a másikba esve, kíváncsian hallgatták az érdekesítő előadást.

Somkodbugybánó nem éppen mindennapi életéről.

*

A postáskisasszony a hivatali ablaka mögött ücsörögve, éppen egy levelet fogalmazgatott, amelyben tájékoztatta messzi távolban élő szüleit a csendes, egyszerű körülmények között lezajlott frigyéről.

Közben ide-oda ficergett, nagyokat sóhajtozott, meg-megmocarogtatva maga alatt fokhagymagerezd popsiját. Ekképpen idézve vissza magában az előző éjszaka emlékeit.

Mihelyt végzett a levéllel, lezárta a borítékot. Megcímezte. Kis, hegyes nyelvét kinyújtva, rányálazta a bélyeget. Erről ismét az este és Zsiga jutott eszébe.

Az újdonsült férj. Amikor végzett a levéllel, elkezdett turkálni az egyik fiókban. Aztán a kiválasztott - vörös rózsacsokrot - ábrázoló képeslapot maga elé téve, azt nézegetve, fogalmazni kezdte magában a vendégségbe invitáló szöveget.

Amikor már körvonalaazódni kezdtek képzeletében az első kedves sorok, akkor megfordította a lapot. Nagyot nyelt, s egy kecses kézmozdulattal megkezdte az írást.

'Kedves Cilu...'

*

Benő a kormánykerékbe kapaszkodva szelte a sisakja körül zúgó levegőt. A kanyarokban jobbra-balra rángatta maga alatt a sebesen suhanó motorkerékpárt.

Mélyen bedőlve, gyorsuló tempóban száguldott a lejtős, kanyargós úton.

Az egy napja még a kirakat mögött porosodó jármű engedelmesen tapadt az útra. De nem sokáig. Az egyik hajtúrkanyarban Kence Benő túlmérte a bajszát.

A félórányi tapasztalati háttérrel bíró motorozástudománya kevésnek bizonyult a hirtelen kifaroló jármű megfékezése tekintetében.

Kence Benő véresen, mozdulatlanul feküdt az út szélén.

A szétroncsolózott motor kaotikus fémhalmazt alkotva, tőle pár méterre hevert az erdő szélén. A tankból egy nagy nyíláson át lassan, egyenletesen folyt a benzin. A fák felé.

Az útszéli erdőben ismét csivitelni kezdtek a madarak.

*

Lajos már pityókásan érkezett a tanyára. Amikor elhaladt a csigalassúsággal forgó szélkerék előtt, csak annyit mondott;

- **Tyúha!**

Banya egyből a nyakába borult. S amíg sebesen sürgött-forgott, hogy mindenféle földi jóval elhalmozza a váratlan, de kedves vendéget, ő is be lett avatva Somkodbugybánó titkaiba.

Így aztán nem csoda, hogyha a hüledező Banya megfeledkezett Benőről, akinek egyébként már régen vissza kellett volna jönnie a motorozásból. Csak egy körre elszaladok - mondta azelőtt két órája.

A tévé viszonzásául ő vette ajándékba az endurót Benőnek. Banya, amikor meghozták és először látta a motort, összezsápta a tenyerét, és azt mondta, hogy úgy néz ki, mint egy cifra bakkecske, amint éppen a vállát vonogatja! És hogy miért vett motort Benőnek?!

Hosszú sora van annak...

Főleg a Pacizások után jött rá Benőre a dili. Hogy neki kéne egy terepmotor. Központi rúgós, négyszáz köbcentis, fordított villás, tárcsafékes. Meg ehhez hasonló nyavalygások...

Na ezeket sutyiban felírkálta Banya. Aztán egy szép napon Sánta Terkával küldött át pénzt Butykónak. Hozzá mellékelve a papírt. Egyébként neki gőze sem volt afelől, hogy mi fán is terem a felmagasztalt jármű.

Innen már maguktól zajlottak az események. Butykó a városban járva, megmutatta a leírást egy motorbolt eladójának, aki meglátva a cetlit, elkezdett hümmögni. Némi gondolkozás után, előhozott egy motorkerékpárt a hosszú, különféle motorokból álló sorból. Egy endurót választott a papíron lévő instrukciók alapján a vágyakozó illetőnek.

Azzal a figyelmeztetéssel adta át az új motort, hogy még bejáratós, aztán vigyázni ám vele!

Badi Bandi felrakta és rögzítette az üres szemeteskocsi hátuljára a motort. Aztán meg sem álltak vele a Zsémber tanyáig. Amikor Benő meglátta az ajándékot, azonmód körbecsókolta Banyát. Azután hangosan kurjongatva, a kalapját dobálva táncikált örömeiben. Végül Butykóék elhajtottak, ő meg, amikor már egy kicsit lecsihadt, jó alaposan körbepiszkálta a járművet, és elindult vele egy körre. A jelenleg éppen leégni készülő közeli kiserdő felé.

Mert a roncs, egy kisebb robbanás után, immár felcsapó lángnyelveivel fenyegette a langyos koraesti szélben susogó fákat, és a tehetetlenül heverő, emberi testet.

Kence Benőt.

*

A mentős a tűzoltókat figyelte. Hátul az eszméletlenül fekvő Benő mellett a kuporgó, fiatal orvosnő intett, hogy induljanak. A vijjogó sziréna utat tört a mentőautónak az erdőt nagy hévvel locsoló tűzoltók között, majd egyre gyorsuló tempóval elszáguldott a hat faluval odébb lévő város felé.

Ahol a sebészeten már várták a sürgős esetet.

*

Benőt négy nap múlva ugyanaz a mentőautó hozta haza. Szemrevaló gipszben volt. Az egyik lába combtőig. A bal. A jobb karja is, ami derékszögben a válláig fehérlett. A nyakát tartó műanyag miatt meg úgy mozgott, mint abban a híres, sci-fi mozifilmben az a szimpatikus robotember.

Banya meg Lajos körülzsongták. Minden kívánságát lesve. Örülni ugyan örült Lajosnak, de egyre csak a motora után kesergett. Azt hajtogatta, hogy Paci biztos megsértődött, mert hűtlen volt hozzá.

Azért büntette meg így őt az Isten!

*

Lajos minden áldott nap bement a faluba, ahol egyébként egyre nagyobb népszerűségnek örvendett. Az egyik nap kölcsönkért egy motorkerékpárt Gitye Gyula keresztapjától.

Vagyis csak úgy 'bele a levegőbe' mondta a kölcsönkérést. A kocsmában, a törzshelyén. Aztán a

cimborák lejmoltak neki egyet, mire dél lett. A bennlévők közül valamelyik megszerezte a barátjának. Lajosnak! Mert bizony mindenkit meghódított maga körül. Főleg Birnyák Katát, aki ha meglátta, úgy elkezdett verni a szíve, hogy csak, na!

Az arca meg olyan égőpiros lett, ha Lajosunk ránézett, mint a kikapós bányászné tompora a hét utolsó napján...

Ezen a motoros nap előtti éjjelen is róla álmodott. Röhögős Lajosról. Mert a faluban csak így nevezték.

Röhögős Lajos, Kence Benő barátja.

Az álomban Lajos görögdinnye nagyságú tojásait fényesítette. A rúdjára meg, ami akkora volt, mint egy gőzmozdony kéménye, gyönyörű tunyafalvi motívumokat pingált. Szép, színpompás festékkel. Közben meg csak egyre csókolgatta...

Csókolgatta Lajos orcáját, míg fel nem ébredt.

Lajos mikor már jól beivott, felült a motorra és elhajtott a tanya felé. Maga után hagyva a kicsődült embereket, akik integetve búcsúztatták, s késő estig rágódtak az aznap hallott új történeteinek. Birnyák Kata a raktárban szipogott, kesergett miközben az öreg Taknyavári lötytyedt micsodáját markolászta, ami még ettől sem akaródzott férfiasabb pózba szökkeni.

Kata egész éjjel szinte egy percet sem aludt. Forgolódott, vergődött a dunyhát ölelgette. Egyre csak itatta az egereket, s plátói szerelme körül járt az esze. A képzeletében felmagasztosított Lajost lelki szemei előtt már-már olyannak látta, mintha csak egy igazi herceg lett volna. Aki éppen a fehér lován indult el délután a Zsémbes tanya felé... S oly sebesen, oly délcegen, oly büszkén, oly hercegesen ülte meg a paripáját... Végül hajnaltájt elaludt, és folytatta az előző éjjel abbahagyott festést.

Persze a valóság az, egészen más volt. Lajos kerekesebb-kevesebb lábú lovon száguldott el, mint a híres mesebeli herceg. Sőt...

Hatalmas pocakja ide-oda rángatta, a lábaival lökdösve igyekezett egyensúlyt tartani, s mikor végre lendületbe jött imbolygott, dülöngélt, és kacskaca, zilált nyomot hagyva maga után távozott a kocsma elől.

Valljuk be, az is kész csoda, hogy nem esett le a ványadt kis segédmotorról a tanyáig.

*

Lajos a kántálást hallgatta, hogy nem lesz ez így jó, csak ne vidd már el! Menj egyedül...

De az egyik fülén be, a másikon meg ki. Nem törődött Banyával. Felültette Benőt. Hátra. Egy jó erős bikapányvával felkötötte a motor hátulsó ülésére.

Az boldogan vigyorgott.

Mondta is Banyának, neki már úgyis mindegy, Lajos meg ügyes gyerek, aztán majd csak-csak vigyáz kettőjükre is. Lajos erre szaporán helyeselt, miközben barátját véglegesen rögzítette, akinek a megmotoroztatással akart egy kis gyönyörűséget szerezni ebben a kínos állapotában.

Amikor elkészült - tökrészezen, tántorogva - felült ő is a gyengécske segédmotorra. Nehezen beszuszakolva magát a kormány és Benő közötti, igencsak szűk helyre, akinek a gipszes lába úgy meredt oldalra a vöröslő bíborfénnel borított alkonyban, mint egy fehér felkiáltójel, egy bordó színű füzetlapon. Ami előtt egy mondat áll, mintha figyelmeztetni akarná megszállott gazdáját; Vigyázz Benő, Vigyázz!

Banya fejét csóválva, sopánkodva nézett a berregve, ingadozva elindult rozoga, túlterhelt jármű után.

Okkal aggódott.

*

Cilu a fekete férfihoz simult. Gyengéden megcsókolta. Lassan levetkőzött.

Miután túljutottak az órákig tartó szerelmeskedésen, s éppen a méregdrága ruhája rakoncátlanabb ráncait simogatta helyre, eszébe jutott a rózsás képeslap.

Amit vidékről kapott. Míg a száját rúzsozta, döntött. Elhatározta, hogy elfogadja az oly kedves meghívást Bénatunyafalvára.

*

Lajos a Benő melletti ágyon feküdt a kórteremben. Nyakig begipszelve.

Nagyokat röhögve mesélt Somkodbugybánóról barátjának. Tehette, mert az arca volt az egyetlen gipszmentes felület...

Az így szabadon maradt szájnyílás meg csak mozgott, egyre mozgott.

Benő fejéből egy kicsit több volt szabadon. Például a füle is. Eleinte jól szórakozott az előadáson, de aztán lohadni kezdett a kedve.

Lajos csak mondta, csak mondta. És persze, közben nagyokat röhögött...

'...hogya Somkodbugybánó így, meg Somkodbugybánó úgy, ahol is a futballpálya arról híres, hogy mind a két kapuja a közeli kispresszó felé van fordítva, hogy így a kapusok hamarabb vissza tudjanak rohanni a helyükre, ha kiszaladnak inni valamit a meccs közben, ami egyébként tízpercenként előfordul. S bizony a kapuk állása miatt a Somkodbugybánói Titánoké az egyetlen kanyar-focipálya az egész kontinensen. Na meg, a Kis-truttyban kifogott halból készül a világ legjobb halászléje, meg a híres, bugybánói laposharcsa-pörkölt! Ami azért lapos, mert Stiklis Pista bá' - a gázlóőr - a területi halbeszerző. Mivel a Kis-truttyon keresztül vezet be az út a faluba - mert ők ugye csak nem hibbantak meg, hogy hidat csináljanak, amikor a víz csak húsz centi körüli - és Pisti bá' mindennap ott dolgozik a gázlónál, egész éjjel halászik. Reggelre a kifogott törpeharcsákat - egy általa feltalált és elkészített lapítóval - kilapogatja, aztán a napközben áthaladó autókat sorra megállogatja. Mert ő a faluportás is... Aztán a képükbe mutatja az éjjel kipréselt halakat. Jól nekik áll, hogy - **Nízze má, mit csinnátt embűr!!** - Meg ilyeneket kiabál befelé a pofázmányukba, mintha csak azok taposták volna el a megmutatott, általa kilapított harcsát, akkor, amikor áthaladtak. Aztán, miután a vétkesekkel kifizetteti a falunak okozott veszteséget, a hal árát, a bírságot és még négyféle kártérítést, úgy már elengedi őket. Ugyanakkor figyelmükbe ajánlja ugye, a híres laposharcsa-pörköltet, amit a "Hallé a bugybánói félrészeg tököskecskéhez" névvel bíró, helyi halászcsergőben immár tíz százalék kedvezménnyel megkaphatnak. De csak akkor, ha a bírságoló cédulát bemutatják. Viszont figyelmezteti őket, ha az ott kapott 'Bugybánóban ebédelni nagyon jó' igazoló cédulát nem bírják visszafelé bemutatni, mert úgyis erre jönnek,

és ő itt lesz, tehát akkor, bizony dupla 'étkeztelenségi-büntetés' várja őket. Az öreg ezt csinálja olyan délelőtt tíz óra körüli időpontig, akkor a préselt hal egyik felét elviszi. Eladni a szakácsnak. Hát ugyi...csak a felét, mert hát a másik fele az majd kell délutánra, mutogatni. Aztán mikor már jól berúgott a halászcárdában, és persze be is ebédelt a neki ingyenesen járó ízletes halpörköltből, akkor bizony alaposan kialussza magát. Olyan délután négy-öt óra felé visszamegy, és az addigra hosszú kocsisorrá fejlődött átkelni vágyókat, egyenként - persze előbb megfizettette velük minden járandóságot -, csigalassúsággal átengedgeti. Egyszer, egy falugyűlésen - amit jó szokás szerint a kispresszóban szoktak tartani -, valami irigye megjegyezte, hogy miért nem engedi át folyamatosan, egész nap a járműveket. Minek kell délben eltűnnie?! Erre ő azt mondta - Hááát így fityfenít sé fogum hámárábbrá! Mer így kisebb a lúgszennyézűdis a fálúba... - Na, erre nagy ovációval megéljeneztek, és azonnal megszavaztak neki egy gyors ózonjutalmat. Amit az öreg - még ott rögvest - sikerrel el is ivott. Éppen úgy, mint az összes többi jövedelmét...'

Itt Lajos hatásvadász szünetet tartott, azután folytatta az állandó röhögésekkel tarkított előadását.

'...Ó, háááát még a Kucurbokrányosi Lala bácsi, na az ám a valaki! Aki a helyi egy fős kötélhúzó csapat edzője! Na az még a stramm gyerek! Olyan esze van annak, hogy csak, na. Naaaa...meg a Lilaboltosék. Loptos Gézu meg a neje, Csenő Gizi. Azok aztán! Eladják még az anyjuk valagát is!! A bolt meg azért lila, mert Gézu régen a szövetkezetben volt festő-mázoló brigádvezető és brigádvezető-helyettes és brigád. Egy személyben, mert más nem tudott festeni. Mondjuk ő sem nagyon, de a brigádvezető nem rúgta ki, hiszen az is ő volt... Naaaa...aztán a lila a tsz-elnöknek volt a kedvenc színe, így az egész tsz-telep, sőt még a tehenek is abban pompáztak. Mert olyanra kellett festeni. Egyébként ezt az ötletet valami külföldi csokisok el is lopták tőlük. Naaaa... hát, így csak lila színt tudott lopni annak idején, amivel még mindig tele a padlás. Árulja is napjainkig. Naaaa...aztán, ha nagyon bedöglene a régi festék, megkövesedve eladja rézgálicnak a szőlőkre. Ha valaki nagyon nyafog a szín miatt, hogy nem elég

kék, vagy azért, hogy nem hígul a fel a vízben, akkor csak azt szokta mondani, hogy ez olyan modern féle-fajta, s ha kiteszik a szőlőbe, aztán éjjelre kinyitják a dobozok tetejét, hát pár nap múlva már rá is párolog a levelekre, magától. Azok aztán ki is teszik, ő meg a sötétben összeszedi, és visszalopja magának az átverték kertjéből. Naaaaa...így aztán mindig van belőle raktáron, mert újból csak eladja nekik. Beszélük is a faluban, hogy ez már nem olyan jó, mint a békebeli, hagyományos kékkő. Naaaa...meeeeeg...aaaa...kókadtfarú Bugyli Julist el ne felejtse már megemlíteni, aki a Pecér-réten csősznő. Igaz egy évben csak egyszer van ott dolga. Augusztus felé. Amikor a dinnye érik. De...hááát...akkor meg pont nem ér rá ott lenni, mert az idő tájt szokott betegállományba menni. Merthogy a Posvány-tavi büfébe kisegít a táppénz alatt. Mindvégig. Az évi háromheti nagyszezonra. Jaaaaa...meg a helyi Szúnyog-strandon is besegít a kabinosnak. Gatyát lopni. A helybeli Buggy-butikban értékesítik, mint helyi szuvenírt. Ez a híres buggybánói szagos-alsó... A kabinos-bácsi már túl öreg ahhoz, hogy egyedül lássa el a kulcs kiosztogatást. Ezért kell Julis. Naaaaa...meg, ha rajtakapják a lopkodáson, hát nem tud már hatékonyan elszaladni. Így aztán Bugyli Julis, nem is igazán csősznő, inkább olyan mindenesnő. Naaaaa...meg a Boncát már ki ne hagyja! A bicikliszervizest. Aki annyit ért a kerékpárhoz, mint az őhozzá. Noooo...de legalább állandóan van munkája. Mert az általa összetákolts drótszamarak folyton-folyvást elromlanak, és így visszakerülnek hozzá. Na meg a mészárosuk! A Gunyvadtrépási Gyuri bácsi! Akinek olyan éles a kése, hogy a levegőben kettészeli a legyet! Csak úgy röptében! Jaaaaa...amikor nincs éppen senki nála, akkor csakis ezt hobbizza. Meeeeeg...hát olyan élelmes üzletember, hogy a hentesüzletben kiárusítja az így összegyűlt fél-legyeket, mint buggybánói mini-disznót.'

Benő valahol itt aludt el.

Éppen az álom és az ébrenlét közötti kis küszöb fölött léphetett át, amikor még átsuhant rajta, hogy gondolta ő, hogy ez a Lajos lódító, na de hogy ennyire!

Lajosunk meg?!

Hangos röhögések közepette csak mondta, csak mondta nagy hévvel tovább.

'...hogya...ohohhóóóó...a Pölöske Örzse! Na az még egy híres nőszemély. Akkor orra van, hogy egy szűkebb utcában már nem tud tőle megfordulni. De tényleg, az olyan nagy cserpák, hogy mielőtt becsukja a személyi igazolványát, a fényképen előbb le kell hajtani az orrát. Egyszer hanyatt fekve elaludt a réten, aztán egy juhász sátonak nézte az ormányát, hát beleült az eső elől. Egyébként ő a falu hivatalos kéjhölgye. Csaaaaak...háááát sajnos olyan ronda, hogy eddig még senki sem fanyalodott rá. Beszélik, hogy egyszer kint állt az udvarán, aztán a nyári zápor mikor meglátta, rögvést visszafordult. Deeeee...nem is olyan sajnos, hogy ocsmányság miatt nem kelendő, mert így lett igazán világhíres. Még védetté is nyilvánították! Merthogy ő az egyetlen regisztrált 83 és fél éves szüzlány a földrészen! Ki is tettek egy nagy táblát a falu elé, amin ezt fennen hirdetik. Naaaaa...ha már a táblánál tart, hát a jó múltkorában a falugyűlésen a helyi körjegyző meg kitalálta, hogy sok a földalatti kártevő. Azok ellen úgy kellene védekezni, hogy egy többnyelvű felirattal ellátott tiltótáblát kéne lehelyezni nekik. Jó magas bírságot kilátásba helyezve a mocskos dögeinek, ami aztán elvenné a kedvüket attól, hogy bejöjjenek a faluba kártékonykodni. Mert az már biztos, hogy valahonnan csak idekerültek, mert ugye itt vannak. Naaaaa...a polgármesternek nem nagyon tetszett a javaslat, mert ez megnövelné a költségvetést. Mármint a sok tábla. Meg a rengeteg földmunka. Ha ugye körben a falu körül leásnák azokat a táblákat. Ugyeeee...hát a nyavalyások útjába. A föld alá. Hogy meglássák. Mert azok ugye ott közlekednek. Aaaaaaztán...egy felszólaló rájött, hogy nem tudják majd elolvasni, merthogy ugye hát odalenn, ahol ezek karistolnak, azért elég sötét van. De valaki rájött, hogy hát tegyenek digitálisat, mert annak van saját fénye ugye. Aztán végül semmi sem lett az egészből, mert nem tudtak megegyezni a szövegezés nyelvezetét illetően. Pedig már helybéli mecénás is akadt volna. Hasas Maca személyében, aki egyébiránt a falu leggazdagabbja. Hogy mitől?! Hát a sok állami támogatástól, meg a segélytől, mert hivatalosan tizenhét gyermeke van. Jaaaaa...huszonegy bejegyzett apától. Persze azok mind azt állítják, ha csak ránéztek, már terhes lett tőlük! Deeee...biztosan történt ott más is a nézegetésen kívül! Naaaaa...hát Maca vállalta volna a finanszírozást. Csak egy

feltételt szabott, hogy egy öt propagáló szöveg jelenjen meg a táblákon. Mert ugye ő a helyi kapcavarrónő, és hát neki jól jön minden reklám. Mert ugye milyen jó volna még másforma jövedelem is neki. Jaaaaa...mint mondjuk a falusi turizmus. Naaaa...de hát az náluk nincsen. A polgármester, aki annak előtte maszek tv-szerelő volt, egyszer kitalálta, hogy kábeltévé kell a jó népnek, hogy szórakozzon. Naaaa... az addig rendben is lenne, csak hát az ahhoz szükséges vételi-toronnyal - ami magasabb, mint a templom -, amolyan nyúlánk, ronda vasszerkezet-féle, azzal lett egy kis bibi. Mert ugye ezen van a műholdas vevő vagy mi, az a pléhtányér. Naaaa...ezt a polgármesteri hivatal közepére tetette, ami meg ugye a falu közepén van. Aztán, ha egy külhoni turista mégis arra találna tévedni, gyorsan visszafordul, ha meglátja. Jaaaaa...mert azt hiszi, hogy valami fogolytáborba tévedt, az meg ott a lőtorony...'

A nővérke, aki időközben bejött, most kicserélte a kacsákat, aztán már ment is. Az ajtóban még megcsóválta a fejét, de aztán csak legyintett, hadd beszéljen csak szegény bolondja...

Benő, aki már kétszer is felriadt, most ismét elszenderedett. Lajosunk meg csak fújta tovább, persze állandóan közberöhögve.

'...naaaa...a Káka-apó az még egy fura szerzet! Azt állítja magáról, hogy 900 éves és mindjárt millenniumozásba lép. De hááát...a Móre Ágoston - a falu bölcse -, az rájött a titok nyitjára. Bár való igaz, hogy csak két liter pálinka elfogyasztása képes felszínre hozni a tudását, de miután azon túlesett, akkor aztán nincs az a kérdés, ami megállna előtte! Naaaaa...ő azt mondja, hogy csak hetvenöt az öreg. Csak ki tudja milyen okból kifolyólag, a hónapot hiszi az évnek. Aztán ezt adogatta össze tévedésből. De azért hagyják, 900 évesnek, nem piszkálja senki a melléfogásért. Naaaa...de egy ember az cáfolja, Góré. Ő viszont nem számít, mert az etnikai kisebbséghez tartozik. Egyébként vele soha nincs semmilyen gond. Haaaaa...azt leszámítjuk, hogyha valaki nem találja a kerékpárját a kocsma, vagy a presszó előtt, az Góré padlásáról kerül elő. Vaaaagy... a kertjéből. A kertből bizony! Mert némelyiket elássa. Ő azt állítja, azért, hogy kinőjön. Mert ő csak elveti, mint a parasztok a magot. Gazdálkodik. Hát már az is bűn, ha vállalkozik. Ő csak egy kistermelő! Mi bűn van

abban?! Mert ugye a sok purgyénak majd legyen a biciklifán sok-sok kiskerékpár, ha majd terem. Mikor meg mondják neki, hogy nincs is ilyen, már, hogy kerékpármagról természetett biciklifán kiskerékpár, akkor azt szokta mondani, neki az is jó, mert ha nincs, hát nincs. Akkor őt meg sem lehet büntetni. Mert ugye, ha nem létezik, amit ő elvetett, akkor lehet, hogy el sem vetette. Ha meg el sem vetette, akkor biztos, hogy el sem vette, aztán...ugye ami nincs, az nincs! Szegény, egyébként most egy kis kényszerszünetet tart a nagy vetegetésben. Mert gyászol. Elhunyt az ángyis néneje. Olyan rövidlátóféle volt szegény. Deeeeee...annyira, hogy még az orráig sem látott. Aztán egy alkalommal, odahajolt az ingaórájához, de mivel nem jó irányt vett a feje, az a nagy lengésében úgy hókon találta vágni, hogy az bizony azon minutában kiterült. Naaaaaa...az óra, az mindig is gond volt a faluban. A templomé például, az nem igazán jóféle, mert a kicsi mutatója a déli tizenkettőn áll, a nagyobb viszont, mintha meg lenne bolondulva, a hatos meg a kilences között ingázik. Mindig. Deeee...nem csináltatják meg, mert így sűrűbben van ebédidő. Naaaaaa...és hogy járt a Lókonfi Dezső!? Vett egy órát néki valami rokona, az meg visszavitte, hogy nem jól mutatja az időt, pedig csak fordítva volt a kezén, aztán elnézte a hülyéje. Óóóóó...meg a szomszédasszony anyósa! Hűűűűű...az áldóját! Azzal meg mi lett! Eeeeeegy...alkalommal kutakodott a fia holmija között, aztán tévedésből bevette a kvarcóra elemeket, mert azt hitte, hogy valami újfajta lázcsillapító. Ott azon nyomban agyon is csapta az áram...'

Lajos itt megint egy kis hatásvadász szünetet tartott, de aztán már fújta is tovább.

'...hoooogy...a faluban van egy kutya. Az meg sajnos olyan gyors, hogy állandóan túlszalad a macskákon, amikor kergeti őket. Már mindenki nagyon várja, hogy öregedjék már egy kicsit, akkor talán majd lelassul, aztán csak lesz már végre egy kis sikerélménye is szegény párának. Deeee...a falumúzeum! Naaaaa...az sem akármilyen! Aaaaaz...már tényleg nem akármilyen! Abban őrzik Rottyos Dönci óriás-bilijét. Az már több mint kétszáz éves, de még mindig van az alján egy kis eredeti anyag! Meeeeeg...ott van még a Cecelka Ilus beszorult fűzője. Benne a saját kifehérlött csontjaival! Mert azt bizony olyan szoros volt, hogy senki nem tudta levenni róla, így aztán együtt állították ki, amibe

aztán bele is halt. Naaaa...meg Bűzös Lencsi néni gumicsizmája! Ahhoz mostanában egy nagy látcsövet is felszereltek – amit egyébként a fővárosból lopott a képviselő testület! Meeeeert...húsz méternél közelebb már olyan kiállhatatlan a szaga, hogy nincs emberfia, aki elviselné. Messziről meg nem látszott, s panaszkodtak a múzeumlátogatók. Így, bekukkerolva, már jó! A csizma néhai tulajdonosa, Lencsi néni, nagyon büszke volt rá, hogy nem izzad a tenyere. Deeee...ugye a hírnevét mégis a lába hozta! Mert bizony a bal lába az mindenen túltett. A gumicsizmájából naponta hatszor is kiborította az összegyűlt izzadságot. Összegyűjtötte, aztán este abban fürdette a gyerekeket. Aaaaaztán... a lába lett a veszte, mert elvitte a bokapuhulás! Naaaaa...meg a fodrász úr! Hajevő Tóbiás, aki tényleg az. Hajevő! Nincs olyan koszt, hogy ne keverne bele egy kis hajat. Aztán megeszi. Hááát...hogy eszesedjen! Meggyőződése, hogy a hajevéstől okosabb lesz, mert az ő álláspontja szerint az agysejtek, amikor már nem férnek el odabent, akkor kibújnak a fejbőrön keresztül. Ez a haj. Mert a régiek még nem jöttek erre rá. Bizonyítéka is van. Mert azt mondja, ha tudták volna ezt, akkor nem hajnak nevezik a hajat. Amúgy ő már az új nevet használja, agysejtszálnak hívja őket, nem hajszálnak. Naaaa...úgyhogy szerinte csak a kopasz embereknek van pont annyi eszük, amennyi pont kell nekik, mert ugye nem jött ki belülről a felesleg. Aaaaazért...ment fodrásznak, hogy mindig legyen friss haj, hogy megehesse. Van is étele bőven. Mert kopasz csak egy van a faluban. Bógyér Bálint a fuvaros. Aaaaaz...egyébként tényleg elég okos ember. Például, sose javítja meg a defektes kereket. Mert, hogy utána úgylis kilyukad! Naaaa...meg, sose iszik evés előtt, éhgyomorra pálinkát, mert ugye akkor azt mondanák rá, hogy iszákos. Ezért aztán, mindig egy szalonnabőrken rágódik, így állandóan evés közben van! Így az sem fordulhat elő, hogy ne tudjon inni, ha valaki megkínálja, ráadásul józan életű marad. Most nagybeteg, mert a múltkor valaki svindlizett a somkodbugybánói malaclovagló nyári előselejtezőjén. Amikor is a disznón háttal ülő versenyzők egyike, a szokásos romlottgombóc-dobálás alkalmával, bizony csalt. Követ tett a szilva helyett, ami őt úgy kiütötte, hogy a mai napig kómában alél. Nooo...de a falu legerősebb embere az már igen! Tutojkacska

Zebergény. Igaz, hogy csak egy lába van, azt is az apjától örökölte, de ő olyan erős, hogy tulajdon önnönmagát is képes egy kézzel a feje fölé emelni. A saját grabancánál fogva! Naaa...meg a Trükkös Pityka bátyó! Aaaaaz...olyan cseles, hogy még saját magát is átveri. Naaaa...a Prüttyös Laca sem akárki! Az még a szúnyogot is meghágja röptében. Van is annak akkora férfiúi temperamentuma! Példáuuuul...amikor egyszer elnézte a dolgokat, aztán az asszony helyett véletlenül a konnektorral próbálkozott, akkor bizony neki nem lett kutyabaja se! Bezzeg az elektromos erőművet, azt lehetett renoválni, mert olyannyira megsínylette a hirtelen energiavesztést! Ellenben Laca szerszámának ez meg sem kottyant! Naaaa...meg Komótos Zsuzsi néni, a villámlábú. Aaaaaz...olyan lassú, hogy decemberben elindul a tyúkólba összeszedni a tojásokat, aztán mire visszaér a konyhába, máris festheti pirosra, mer' másnap jönnek a locsolók. Jaaaa...meg ott van például Fukar Zoli! A szódás. Aaaaaz...meg olyan sóher, hogy a szódából kispórolja a buborékot! Aaaaztán...ha valaki szóvá meri tenni a buborékhiányt?! Háááát...az már vizet sem kap! Akire megharagszik a faluban, annak meg már üveget sem ad! Ahaaaa...Pancser Béni a lakatos! Aaaaaz...igencsak különleges szerzet. Mert bizony a kéményen közlekedik, mert olyan hülye a szakmához, hogy nem ismeri fel a kilincset. Ááááá...meg Fázós Jani, a fűrészes! Aaaaaz...mindig cidrizik. Még kánikulában a negyven fokban is. Egyszer jól megjárta, mert egy szép nyári napon - a legnagyobb forráság közepén - olyan hangosan vacogtak a fogai, hogy a rendőr felírta csendháborításért. Deeee...amúgy jól keres a szakmájával, mert a fűrészt azt csak ráhelyezi a fára, aztán láss csodát, a nagy remegéstől az magától elvágja. Így aztán sose fárad el. Áááá...amire mégis a legbüszkébbek, az nem más, mint az, hogy még soha, de soha, senki sem költözött el a faluból! Naaa...mondjuuuuk...kivéve Röptös Zsóka nénit! Áááá...de az sem készakarva! Hanem abszurd módon. Véletlenül. Mert egyszer túlette magát a csülkös paszulylevesből, de úgyannyira, hogy teljesen felfúvódott. Olyan lett, mint egy nagy luftballon. Mégpedig a bennrekedt bélgázoktól. Deeee...olyannyira, hogy szép lassan felemelkedett, és elszállt. Föl az égig. Teljesen a csillagokig. Azóta is ott kering, ő a falu időjárási műholdja! Haaaa...tudni akarják, hogy milyen idő

várható, hát csak felkiabálnak a Temetődombról, az meg visszakiabálja...'

Lajosunk itt már erőteljes horkantásokkal tarkította a beröhgéseket, aztán még mondta egy ideig, végül ő is elaludt.

A falujáról álmodott.

*

Másnap reggel Lajosért megérkeztek a rokonok. Mit sem törődve a tehetetlenül fekvő ember tiltakozásával, miszerint még el sem mesélt mindent a barátjának, összepakolták és elvitték.

Haza. Somkodbugybánóra.

*

Három héttel később, egy hétfői napon, Kence Benőt éppen egy csinos nővérke ápolgatta a patyolat-tiszta ágyon.

Benőt egészen az előző napig, egy öreg néni gondozta. Az idős nővérnek tegnap délután volt a nyugdíjas bankettje. Be is jött, hogy az utolsó napján a kedvenc betegétől elbúcsúzzon.

Az első napját töltő, rövid fazonra nyírt hajú, finom arcvonású nővérke, duzzadt, érzéki ajkait csücsörítve, nyúlánk testével teljesen a beteg fölé hajolva, éppen egy világoskék tégléből kent valamilyen sűrű krémet az egyik gipszfoltos combra.

A gondos kezek a már egy-két testrészről leszedett gipsz utolsó nyomait igyekeztek lepucolgatni. A nagy igyekezetben a hosszú combok minduntalan kivillantak a hófehér köpeny alól. Ahogy ide-oda hajlongott, jól kivehetően domborodott az izmos feneke, a cicik felől pedig lágy völgyek kandikáltak elő a mély dekoltázs ablakán keresztül. Ilyenkor kivillantva a selymes, barna bőrbársonyt, ami az ingerlően telt dombokat fedte.

Az álomszép nővérke zsebén fityegő helyes kis táblácska fennen hirdette róla, hogy az ő becses neve, Liliombérci Klotild...

Benő egy darabig tűrte a szokatlan helyzetet, de nem sokáig bírta. Rájött, hogy végzetes bajba került. S mialatt literszámba feltolult nyálát nyelte, s

kiguvadt szemeit igyekezett a helyükön tartani, olyan illatot érzett meg, amilyen finomat még soha.

Na, ez volt számára a végső csapás.

Hirtelen emelkedni kezdett a férfiassága. Pont a nővér orra előtt. Az rámeredt a felágaskodott lepedőre, ami egyébként csak át volt vetve az alatta szinte csupasz férfitesten, és mosolyogva odasandított Benőre, aki lángoló képpel igyekezett valahogyan visszafordítani a folyamatot.

Sikertelenül. A mennyezet felé meredező 'lázadó' nem akaródzott meggondolni magát.

Állt rendületlenül.

*

A kórterembe lépő símaszkos alak, kihasználva a folyosón szundító éjszakás nővér figyelmetlenségét, halkan besurrant, és becsukta maga mögött az ajtót.

Odasomfordált a félhomályos szoba közepén elhelyezkedő ágyhoz. S amíg a rajta fekvő, itt-ott gipszben fehérítő férfit mustrálgatta, komótos, begyakorlott mozdulattal rátekerte a hangtompítót a bal kezében feketéllő hatalmas pisztolyra.

A bérnyilkos három lövést eresztett a megránduló testbe. Egyet a homlok közepébe, kettőt a szívbe.

Na, ennél a jelenetnél ájult el Banya. Később feleszmélve, gyorsan kikapcsolta a tévét a távirányítóval.

Aztán sóhajtozva, hogy minek rémisztgetik szegény nézőket az ilyen szörnyűséges filmekkel, és még sokáig zsémbelve a mai bolond világról, szép lassan elaludt.

*

A kulcs elfordult a zárban. Belülről. A csodaszép nővérke, immár a köpenye nélkül, ruganyos, ügyes mozdulattal helyezkedett el, az ugyan iruló-piruló, de a rúzsos száját igencsak mohón csókolgató férfibeteg fölött.

Kence Benő az elkövetkező percekben végérvényesen elvesztette a fejét.

S ezzel egyidejűleg az ártatlanságát is...

*

A luxusautó lefékezett a posta bejárata előtt.
Kiugrott belőle egy fekete, fehér öltönyös sofőr.

Kitárta a nehéz, faburkolású ajtót. A vörös túsarkú cipőt, fekete harisnyát, sárga miniszoknyát viselő hölgy kecsesen kipattant.

Akár egy gazella...

Pirinyó, márkás bőröndjét magához véve, cinkos pillantással, kacsintva intett búcsút a fekete sofőrnek.

A távolodó autó után pillantott. Majd az egy-két gumicsizmás, szájtató bémézkodót kikerülve, belépett a postahivatal alacsony, kopott ajtaján.

A postáskisasszony, amikor meglátta a belépőt sikkantva felpattant. Gyorsan megkerülte a pultot, és hangos visítással az érkező nyakába ugrott;

- **Ciiilúú!**

Majd szenvedélyesen szájon csókolta rég nem látott barátnőjét.

KILENCEDIK FEJEZET *Kence Benő tudja, hogy mi egy férfi kötelessége, s míg a műtősfíú, a portás, két beteg, a kórház hét doktora s három főorvos közelebből is megismerkedik az új nővérrel, addig Benő és Lajos szervezkedni kezd, erre alkalmi karate edzésen vesznek részt, aztán csalódottan hazamennek...*

★

Kence Benő tudta, hogy mi egy férfi kötelessége. Miután teljesen felépülve hazaengedték a kórházból, leült Banya elé, és töredelmesen bevallott neki mindent.

Banya türelmesen végighallgathatta, hogy miként is élt vissza egy fehércseléd jóindulatával, kedvességével, a férfiösztönei után menve. Hogy Klotildka micsoda egy tündér! Milyen gyönyörű, milyen földre szállt angyal, és így tovább...

Szerfölött magasztalta a szépséges ápolónőt. Magát már annál megvetőbben kezelte.

Hogy így, meg úgy, elbolondította a vágya, azt a szegény lányt teljesen magába csábította, hogy ő micsoda egy rongy fráter. De tudja ő, mi a dolga! Tudja ő, mit kell tennie! Elveszi feleségül.

Nem hagyja magára, megbecstelenítve leányi hamvas lelkét. Összetiporva, cserbenhagyva. Mert őrá pont akkor jött rá a kanos örület! Különben meg, ha csak rá gondol, már úgy ver a szíve, mintha csak ki akarna ugrani, mintha ki akarna szakadni a szerelemtől! Mert bizony ő szerelmes. Ő, Kence Benő, aki Tündéci Icu óta rá sem vetette a szemét semmilyen szoknyás népségre, most halálosan szerelmes.

Abba az odaadó teremtésbe. Liliombérci Klotildba.

Úgyhogy készüljenek a lagzira.

Banya megértően hallgatta, és lelket vert a sóhajtozó vőlegényjelöltbe. Azután megbeszélték, hogy is legyen majd az új felállás a lakhatásban.

Végül meghányták-vetették a jövő heti lakodalom részleteit.

★

A műtősfíú a két karcsú combba kapaszkodva, a műtőasztalon fekvő, lábaival a vállára akaszzkodó meztelen kolleganő szexuális kielégítésén ténykedett.

A nyakát szorongató bokák, pihegő gazdácskája mindkét kezével az asztal széleibe fogódzkodott. A gyönyörűségtől kitágult szemeivel a fölötte kört alkotó reflektorokba meredt.

Klotildka készségesen viszonzta a szapora löketeket.

*

Banya a kőműveseket szapulta. Pontosabban, az egyiket. Hogy, így meg úgy, mit képzels?! Itt a közelgő lakodalom, ő meg itt fekszik félrészegen a fa alatt?!

Miután a nyakába lódított egy fél vödör vizet, fogta és hazazavarta.

Ámde nem volt miért aggódnia. A nagyszoba - amit az ő épületrészből nyitottak hozzá Benő házoldalához -, nagyon szép ütemben haladt.

Már az utolsó simításokat végezték rajta.

*

A portásnak még nemigen volt ilyen jó éjszakás szolgálata. Az új nővérke meglátogatta.

De hát, hogy ez micsoda egy pipi! Hogy feldobta magát ide elé az asztalra! Hű, az anyád köcsögít a csibe nénédbe! Aztán meg így ellátni egy ilyen idős embert, mint ő...

- **Jó riggelt, főorvus úrrrr!** - köszönt oda az érkező nagyfőnöknek, majd termosztát a rozzant bőrtáskába hajítva elindult haza.

Ma jól meghágja az asszonyt! Pont úgy, az asztalra ültetve, mint Klotildkát... Úgysem volt már semmi...vagy egy éve!? Vagy kettő is van már?!

A fene sem emlékszik.

*

Lajos az ügyeleten érdeklődött a barátja után. Mondta, hogy együtt voltak itt. Motorbaleset miatt.

Kérdezte, hogy mikor ment haza, meggyógyult-e? Meg ilyesmi. A szemüveges nőci nézi a nyilvántartást a számítógépben, aztán közölte, hogy az új nővért kérdezze. Klotildkát. Ő bocsátotta el a beteget, az majd mindent tud a részletekről. Most fent van...

Első emelet, kilences szoba, a nővérpihenő a belgyógyón.

Megy is Lajosunk, mert hát kíváncsi.

Gondolja, hogy bizony majd a tanyára is kinéz, de csak pár nap múlva, akkor bír menni, mert sok itt az ügyintézés, addig meg ki nem bírja, hogy ne tudja meg mi lett a haverral! Négy vagy öt napra való intéznivalója is van. Az egyik rokonnál szállás is akadt, itt tud maradni, nem kell ingáznia naponta. Most meg mindjárt megtudakolja Benőt.

Na, jól mennek a dolgok. Na, jó nap ez.

Odaér, bekopog. Semmi.

Lézengett egy kicsit az üres, csendes folyosón. A hasa kordult egy nagyot. Arra gondolt, hogy meg kéne reggeliznie. Aztán majd visszajön. Na, valamelyik beteg majd csak eligazítja, hogy merre van itt a büfé. Aztán meg nagyot röhögött magában, magán, mert hát, ő nemigen volt járóképes. A büfé tájékát sem látta a jó múltkor! Inkább csak feküdt. A mennyezetnek meresztve a lábait.

Míg ezeken morfondírozott egy szobaajtón bekopogott. Megnyitotta, de gyorsan be is csukta.

A látottakon elborzadva, úgy döntött, hogy inkább nem kérdi a büfét. Majd megtalálja magától.

Meg is lett. Aztán, miközben a szendvicsén rágódott, azon járt az esze, amit inkább csak videón néz az ember. Ámde ő most élőben látta... Egy nővér, meg két beteg. Hááát...nem is olyan betegek, ha így maguk közé kapták azt a nővérkét!

Ez igen, ez aztán az ellátás!

Na, még a végén javul a tb-ellátmány! Na...végre! Jól van. Ez már igen! Hű! Hááát, ha Benővel is így bántak! Őt meg hazacitálták! Azok a bamba Béciék! Mi a francnak kellett őt innen hazavinniük! Jól el lett volna ő itt... A francot! Mindjárt kimegy, azt eltöri valamilyét. Aztán akkor ő is itt maradhat egy kicsit. A francot Bécibe. A jó bűdös francot a valagába.

Aztán visszaindult, hátha végzett már a nővér.

*

Benő éppen a tükör előtt mustrálta magát. Liliombérci Klotildra gondolt.

Ő csak fogja, és idehozza! Itt meg?! Úgyszólván, kész tények elé állítja. Majd itt megtudja, hogy ő a mennyasszony. Majd elé teszi a bankbetétjét, meg a kiserdő papírjait. Amit a múltkoriban megvett. Legyen az úrnője, a kezelője. Ő meg majd hajtja a melót,

mint eddig. Aztán meg jöhetnek a gyerekek. A kis BENŐK. A kis KENCÉK. A kis KENCE BENŐK!

Megborotválkozott.

Kissé búzlott az arcvíztől. Aztán a fehér gallérral bajlódott. Sehogy sem akart beigazodni a helyére. Na, végre! Sikerült. Megtapogatta a zsebét. Ott, ahol a pénz volt. A gyűrűkre. Na meg a limuzin bérletére. Mert az is lesz. Sofőrrel. Mint a filmekben! A zseb szépen domborodott. Jól van.

Már szaladt is, hogy bepattanjon a dudáló autóba. Kis Muszi a szervizbe ment. A városba. Tegnapelőtt találkoztak, s kérésére kijelentette, hogy szívesen elviszi a lánykérőbe induló vőlegényt.

A kocsi elindult.

A jókora, ronda zöldhátú döglegyek még egy ideig üldözték a szippantós autót. Majd visszareppentek arra a csíkra, amit a hátsó csatlakozócsőből csöpögő lé húzott maga után.

A búzló tartálykocsi, az egyik ülésén egy csuda boldog emberrel, dübörögve nyelte a kilométereket, a város és a tanya közti hepehupás dűlőúton.

*

Az értekezlet szünetében a fiatal dokik egy kosárlabdameccset szervező asszisztens körül álltak. Míg az felírta a nevüket, az urológus azt mondta, hogy, ő csak egy félidőre tud beállni, mert aznap várják az apóshoz. Névnapra. De előtte beugrik. Nem hagyja cserben a kórházat. A csapatot. Ez a mocsok szanatóriumi banda jobb, ha el sem jön! Padlóra zúzzák őket! Mint tavaly. Áááá! Nem. Az esti bulira sajnos nem jöhet vissza.

A fogász beszólt, pedig lesz ott egy-két köpenynyílás. A nővérszállóról.

Mondja erre a szemész, aha, ja. Az meg folytatja, ha már így heten lettek, mármint a törzstagok, mert ugye az újoncok azok nem számítanak, a gólyák, akkor eljátszhatnak a buli után azt, amit a múltkor videón néztek, a Hóledérke meg a hét csákány nyelecskét, tudják, az a múltkori szexrajzfilm.

Bólogatnak, ja, ja. Ő mondja nyerítve, hogy valamelyik köpenycunci lehetne Hóledérke, ők meg a hét belevaló csákány-nyeletske!

Erre jó hangosan röhögni kezdenek a többiek is.

Ő replikáz, az új cicamaca, az a Liliombérci, az jó is lenne Hóledérkének. Bár a haja az fekete, de másutt amúgy semmi...

Elnémulva rábámulnak, aztán az egyik óvatosan rákérdez, csak nem megvolt?!

Az meg vigyorogva bólogat, hogy meg, meg bizony!

Erre kirobbant az eszeveszett közröhej.

Egymás tenyerébe csapkodtak, valahogy úgy, mint Harlemben a fekete testvérek, ha összefutnak a sarkon. Ezalatt sorra egymásra mutogattak, neked is!? Neked is!? Neked is?! Alig egy percen belül kiderült, hogy van egy kollektív ismerősük. Liliombérci Klotild. Aki még csak pár napja van itt, de már mindenkin túl van közülük...

Volt ám élménybeszámoló!

A folyosón távolodva, egymás szavába vágva harsogták az élményeiket. Egy-egy sikamlósabb résznél tenyércsapással, vagy ordináre röhögéssel reagálva le az elhangzottakat.

S míg nagy hangon távoztak, az eddig elképedve irkáló alkalmazott, most az orra alá motyogva a fejét csóválva nézett a távozó társaság után.

- Miiii a fenít tanítanak ezeknek?! Mire az a nagy diploma?! Hülye seggfejek. Diplomás seggfejek. Hülye diplomás seggfejek. Seggdiplomás hülyefejek. Hülyefej seggdiplomások! Fejsegg hülyediplomások. Hülyeseggefej diplomások. Hülyeseggefejsegggek.

*

Lajos udvariasan megköszönte a nővérkének a felvilágosítást, aztán gyorsan becsukta maga mögött az ajtót.

A lépcsőn lefelé nagyot köpött.

Hát ez a szuka! Hát ez nyuvasztott kurva már mindenkivel ki akar kezdeni?! Az előbb látta meg hetyegni két másikkal, erre nem tapogatni kezdi ez a dög?! Minden kéne neki!? A szakadt némbere... A rohadt fehérmájú! Hát, a franc a valagába!

Köpött még egyet. Neki aztán nem kell egy ilyen riherongy. Egy mindenki cafkája.

Ekként háborgott Klotildka felkínálkozásán, aki egyébként készségesen, rejtelmesen mosolyogva beszámolt Benőke távozásáról, ami még csak pár napnyira volt. Lajosnak már nem is tetszett annyira az efféle tb-pótlék. Valahogy elment tőle a kedve.

Magában dohogva, nagy léptekkel kirobogott a kórházból, s máris nagy hévvel sietett a dolgára.

Egy óra múlva, bent a belvárosban az egyik kirakat előtt, nini, hát kit nem lát!? Bizony ez a fickó az ő szeretett barátja... Még hozzá alaposan kiritttyentve!

Benő! Kence Benő!

*

A tanyán teljes erőbedobással készültek a lagzira. Banya mindent elintézett. A segítségül odacsődült falusiak vagy húsz-harmincan is meglehettek.

Tyúkot kopasztottak, disznót, birkát vágtak.

Ácsolták a jókora, tizenöt méter hosszú asztalokat. Hozzá padokat. Készült a hatalmas sátor. Tizennyolc üst fortyogott naphosszat.

Főtt a húsleves, a pörkölt, meg a többi zamatos étel. Bent mind a két gáztűzhelyen húst sütöttek. Pecsényét, miegymást. Nyolc-tíz serpenyőben is forrongott a zsír megállás nélkül. A lerben készültek a sütemények.

Azalatt ettek-ittak, vigadtak.

Ha valami elkészült, amint kihűlt, máris hordták lefelé a pincébe, vagy betették a hűtők egyikébe, hogy ott várja ki a másnapi tálalást.

Megérkezett a szekér.

Kezdték lepakolni a sörösládákat, az üdítőszekereket, a hordókat. Valaki a sörcsapolóval bibelődött. Hátrébb, az egy óriási boroshordót verték csapra. Töltögették belőle a demizsonokat.

Messzire terjedt a sok finom étel illata. Hirdetve, hogy nagy nap előtt áll a Zsémbs tanya...

*

Benő és Lajos egy talponállóban ütötték egymást. Vagyis inkább Benő Lajost. Talán agyon is veri a már földre került barátját az őrjöngő Kence Benő, ha az éppen ott pihenő, a délutáni edzés után szokásos kólájukat szűrőszűrő karate csapat egyik segédedzője közbe nem lép.

Ámde nem sok sikerrel csitítgatta a beavadult férfit, mert az erre rögvést a kezét lendítette. A segédedző erre a pofont kivédve, egy erőteljes

gyomorrúgással kontrázott. Viszont ellenfele ahelyett, hogy ettől elterült volna, egy olyan parasztlengőt indított válaszul, ami talán még egy száguldó kamiont is megtorpanásra bírt volna!

A fiatal férfi a földre huppant. Egyre csak a kóválygó fejét rázogatta. Látszott nem érti, miért ő fogott padlót?! Na, erre a csapatnak sem kellett több!

Rávetették magukat a tajtékszó emberre. Már nem a lovagiasságról szólt a bunyó. A csapat hírneve forgott kockán. Mert ugye, elvégre ez az ő törzshelyük. A 'földreterült' is összekapta magát, és bevetődött a többiek közé, akik addigra már a falhoz szorították a gonosz idegent.

Benő egyetlen szerencséjére nem igazán értek hozzá a szűk hely miatt.

Csak úgy záporoztak rá a bevadult rúgások, ütések. De ő csak állta. Akármennyit is kapott, mégiscsak megállt a lábán. Igaz, vissza már csak ritkán tudott ütni, mert ahhoz kevés volt a keze. Mind a kettő el volt foglalva a védekezéssel. Rúgni meg?! Örült, ha állni bírt!

Azonban mégiscsak állta a sarat. Iszonyatos erejét nem tudta használni a precíz, egymás után szisztematikusan érkező, igencsak pontos és fájdalmas találat miatt. A hat karatés meg az edzőjük, szakadatlanul osztotta az áldást. Píff-puff, csitt-csatt! Mintha zsákoltak volna. Közben többüknek átfutott a fején, hogy bírhat ki ennyit ez a muksó?!

A segédedző, aki szintén elámult ezen, megsorozta Benőt, közben az járt az agyában, mi a fene ez a szerzet, csak nem egy terminátor?!

Dehogy. Ő csak egy felbőszült, bivalyerejű parasztyerek volt. Akinek a legjobb barátja az imént kurvázta le a leendő feleségét. A szívyszerelmét. Az ő gyönyörű Liliombérci Klotildját. És bizony nincs az a barátság, amin egy igaz szerelem ne kerekedne felül.

Azonban, arra jók voltak az özönlő ütések, rúgások, hogy az immár rogyadozó lábú Benő az indulatosságából lassan észhez térjen.

S amíg az egyiket éppen úgy találta szájon vágni, hogy az menten odanyekkent a másik kettő mellé a földre, azon járt az esze, hogy vajon honnan is ismerné Lajos az ő Klotildját, meg hát miért is találna ki ilyen vehemens szex-jelenetet, mint amit mesélni kezdett?!

Csak hogy nem nagyon volt ideje ezen tovább töprengeni, mert a kölykök látván társaik bukását, egyre dühödtebben folytatták a harcot. Teljesen felpörögtek attól, hogy ez a szemét még mindig áll, ráadásul már hármójukat is leterítette!

Ekkor az egyik, akit Benő éppen meg sem ütött, mint egy zsák elborult. Aztán egy másik is.

A helyükön pedig felvillant egy vigyorgó, kerek fejű, véres pofa, aki immár harmadjára akarta a levegőbe lendített székevel leselejtezni az utolsó, egy lábon egyensúlyozó, Benőt rugdosó karatékát.

De az most gyorsabbnak bizonyult. Egy páros blokkoló ütéssel, könnyedén kiütötte a széket Lajosunk kezéből, s a következő szemvillantásban, még ugyanabból a lendületből, egy szabályos köríves rúgással, alaposan fejbe rúgta. Lajosunk, mint egy liszteszsák úgy terült el, a felborult asztalokkal, fadarabokkal, üvegekkel, törött poharakkal, üvegszilánkokkal, kiborult hamutartókkal, és összeroskadt, vérző emberekkel teli kövezeten.

Ez a pillanat volt az, amikor Benő kihasználhatta az előnyt, miszerint csak egy ember áll vele szemben. Ütött. Akit ért, bizony az már feküdt is.

Mire a Lajost lerúgó visszafordult, már egyedül kellett szembenéznie a sebesen közeledő ököllel. Az ütés betalált. Ugyan már korántsem volt olyan erejű, mint tíz perce a legelső, de arra még bőven elég volt, hogy egy orrot betörjön.

A hetedik ellenfél is elterült.

Benő lerogyott a véres arcú, mozdulatlan Lajos mellé, és magában önnönmagát átkozva, elkönnyezve magát szölongatta;

- Lájuskám, Lájus... Ides barátum, csak ném meghóttá?! Lájus, Lájus...

Az addigra odasereglett rendőrök felvették a verekedésről a jegyzőkönyvet. Kettejük beült a mentőautóba, hogy elkísérje a delikvenseket a kórházig.

Később a két kiszálló nyomozó a pincértől megtudta, hogy város élsportolóit, a törzsvendégeiket aljas módon megtámadták.

Míg jegyzeteltek alaposan teleítették magukat potyakávéval, megtömték hasukat potyaszendviccsel, leöblítették ötpohárnyi konyakkal. Azután a többiek után indultak, hogy kihallgassák - az addigra már

veszélyes gengszterré felmagasztosított - két idegen bűnözőt.

Útközben egyre az ügyet variálták. Jobbnál jobb verziókkal traktálták egymást. Mire a kórházhoz értek, úgy gondolták, jobb lesz kihívni a kommandót, mert egyedül nem mertek szembenézni a Lajos álnevű nemzetközi bérgyilkossal, akit a maffia bérelt fel, hogy kinyírja a hírhedt keresztapát, Kender Jenőt...

*

Miután az összes visító szirénájú mentőautó eltűnt a kanyarban, egy csúnyán visszavarrt orrú riporter kivált az ott lebzselő társai közül.

Gyorsan hazafelé vette az irányt. Míg a helyi buszon ült, azon igyekezett, hogy ne szélkeréknek lássa maga körül a tárgyakat. Amikor egy-egy vékonyabb testalkatú utas felszállt, olyankor megrezzent, és viszkető orrához kapott.

Oda, ahová oly sűrűn belényilallt a fájdalom.

Hazaérve, egyenesen a vécébe rohant. Kezében egy vodkásüveggel, görnyedten várta, hogy elmúljanak a stressztől rátörő gyomorgörcsök.

S míg a híg lé zubogott belőle, azon töprengett, hogy vajon milyen új szakmát kellene kitanulni?!

*

A bizottság három főorvosa alaposan végignézte a belépő nővért. Mindhárom férfifejben ugyanazok a gondolatok futottak végig. Esetleg más pózban.

A meghallgatások után visszamentek az osztályukra. Aztán, az ebédidő alatt, mind a hármójukat végiglátogatta a csinos nővérke, az áthelyezési kérelmének sürgős megbeszélése ürügyén.

A déli harangszó és a kétórás látogatás megkezdése között, már három vezető főorvos is azt latolgatta, hogy vajon milyen fizetést is ajánljon, az osztály leendő főnővéreinek.

Na meg azt, hogyan szervezze meg az újdonsült szerető kitartását.

Klotild, egyelőre még a régi helyén, ártatlanul a körmét reszelgetve a telefon mellett ücsörgött. Várta az értesítést. Tudta, hogy a piros készülék mindjárt csörögni fog.

Elvégre szép kis ellátásban részesítette mind a három mókuskát.

*

Banya - az éppen megérkező - zenészeket fogadta. Azok pár perc múlva már húzták is a vendégek fülébe a talpalávalót.

A vőfély, sok-sok zsebkendővel a botján, a vendéglistát nézegette, vajon kit is kellett volna még meghívni?!

Hát igen, nem éppen a szokás szerint jártak el.

Nemigen illendő ilyen későn, a lagzi előtt pár nappal hívogatni! De senki sem bánta. Amikor kiderült a kacifántos verséből, hogy egy hétig mulatnak, a hetedik napon lesz majd az esküvő, utána még három napig dínomdánom, eszem-iszom, tincitánci, azonnal felvidult a meghívott háziak képes fele.

Majdnem száz házat járt be! Több napig egyfolytában csak ment. Meg is van a látszatja... Lesznek vagy párszázan.

Úgyhogy, ő most ledől egy kicsit, hogy kipihent legyen, mire érkezik az ifjú pár...

*

Benő egy szekrényben kuporgott. Éppen visszagondolt a kommandósokra. Akik elvitték a kórházba betántorgó részeg nyomozókat. Még tiszta szerencse, hogy ott feküdt gipszben hetekig, s az egyik doki pár perc alatt tisztázott mindent a személye körül...

A kommandósok szentségelve elvonultak. A fülüknél fogva elvonszolva a két bűnöst, akik miatt az ultipartit félbe kellett, hogy szakítsák.

Őket elengedték, persze némi kötszerrel feldíszítve. A karatésoktól és Lajostól bocsánatot kért. Ezzel az úgy le is lett zárva.

Vagyis dehogy!

Hiszen itt kuksol egy szálloda gardróbszekrényében.

Lajos miatt. Mert adni kellett egy esélyt a barátjának, hogy kiköszörülje a csorbát. Ez jár neki. Valami bizonyítási trükköt eszelt ki. Klotildka valódi arcát akarja felfedni előtte, hogy az igazát bizonyítsa.

Míg ezeken járt az agya, elszundított. Negyedóra múltán a nyíló ajtó hangjára ocsúdott...

*

Aznap hiába várták az arát, meg a vőlegényt. De nem bánták. Teljes hévvel mulattak. Másnap délfelé, aztán csak megérkezett csapzottan, leverten a vőlegény, de egyedül.

Miután körbekapták, hogy mi a gond, hol az ara, csak annyit mondott, csak egyenek, igyanak, de a lakodalomnak fuccs, mert nincs menyasszony.

Erre azok sopánkodva szétrebbentek, majd folytatták a dorbézolást.

*

Lajos a hazafelé induló vonatot kereste szemével. Megtalálta. Elhelyezkedett az ülésen. Rettenetesen rossz kedve volt. Még mindig a szállodai események hatása alatt állt...

A színész - akit egy ócska munkaközvetítő irodában sikerült felhajtania -, egész ügyesen eljátszotta a képzeletbeli producert. Klotildka, amikor a telefonban közölték vele, hogy egy barátja ajánlatára keresték meg egy filmforgatás miatt, aminek a sztárszereposztását kapná, hát akkor csak nyafogott, hogy ááá, ez őt nem érdekli...

Ámde, amikor a felajánlott sztárgázsi összegét meghallotta, hirtelen gyorsasággal beleegyezett mindenbe. Egy órán belül már ott is volt.

Besétált a csapdába.

Az ál-producer meg csak lökte a Lajos által írt, egy óra alatt betanult szöveget. Hogy ez kérem szépen egy ilyen, meg olyan művészfilm lesz, ahol is a nehézsorsú, munkájában megfáradt, fásult nyolctagú betyárbanda, az etnikális rasszizmus mártírjaiként, az akkori abszorzváltan szélsőfeudális, diktatórikus jobbagyterror politikát folytató társadalom perifériájára kiszorulva úgy kompenzál, hogy a szabadelvűség motivációs unintellektuális, profán individualista, globálisan egzaktált, egofóbiásan prűdériális, dezertőriztikusan specifikus anarchiális megnyilvánulásait direktumként beleviszi a festőien szép, délibábos pusztai tájkomponensbe. S az ellentétek, amik a kék ég, a zöld fű és a vöröslő

borvirágok között testet öltenek, merészen rámutatnak a vad, szaggatott élet előfutárára. A lesújtó, paraszti gyermekkorra. Amikor is ugye szenvedtek eleget, mert nem volt tévéjük, sem videójuk, mozi pedig nuku. Kvarcjátékok, szexvideók nélkül vegetáltak. Csak az állati sorban tengődő, hallatlanul bűdös szülők szigora maradt számukra. Ehhez társult a sok tehénlepény szedés, malacok után óltakarítás, és tyúkürülék pucolás. A nyomasztó, előkommunista jelkép, a piros tojás. A rémmesék. A Mikulás a virgácsokkal. A sok bablevestől a fingás. A ronda rokonok. Meg a többi izé, és így belőlük antikvalifikált vadbarmot sarjasztott a pusztai sík. De ez a film...ez...ez...a közepe táján beindul, és akciófilmmé válik. Őt kikötözik. A lenyugvó nap vöröslő sugarai fényében, a betyárok vezére vadul megdobálja vöröshagymával, de eközben - a népi motívumokkal jócskán kitetovált - alkarjába belevág egy gömbvillám. Lesújt az Úr haragja. Eközben a banda kolbászdarabokat, paradicsomot, paprikát hajigál felé, s a hőhatás miatt ez lecsóként egy tóvá duzzad. Ebből kiemelkedik egy sárkány...amit elkapnak a csendőrök. A vezér elmenekül, a pandúrok lecsót esznek, a gömbvillám cikázik, ő pedig meztelenül rohángálva keresi az eltűnt szivárványt. Ekkor lép színre egy pulimutáns, aki egy rózsaszínű fokossal hadonászik, miközben népzenet finganak a vásra vert betyárok...ezalatt kilenclyukú kulacsok potyognak az égből...

Amikor idáig ért, Klotild tapsikolva ujjongani kezdett és közölte, hogy vállalja a szerepet, és most és itt közöszlőni akar a producer úrral, mert nem kívánja ingyen a lehetőséget...

Ekkor vad horkantás-szerű moraj hallatszott a szekrény felől. Lajos, aki az előtérben a félig nyitott ajtón át hallgatózott, azon kezdett aggódni, hogy vajon mikor ront ki Benő?!

Liliombérci Klotild az általa édes, kedves producer úrnak titulált színészhez közelebb húzódott és bűgő hangon duruzsolt neki.

Azt ismételve, hogy helyt fog állni. Megígéri. Hozzáfűzve, hogy ha kell, azonnal tud utazni, s amúgy, volt már annyi hapsija, mint csillag az égen, de most nincs elkötelezve senki felé. És soha nem is lesz! S ugye jól hallotta, mármint...azt az összeget a telefonban?!

A színész bólogatott, mire Klotildka felállt és jobbra-balra illegetve magát, levágott egy gyors sztriptízt, aztán a meglepett színész előtti asztalra dobta magát.

Onnan lassan enyelegve térdre csúszott.

Közvetlenül a felemelkedő, őt átlépve menekülni próbáló, s szájtátva bámuló álproducer elé. Klotild mindkét kezével a férfi sliccébe markolt és elkezdte rángatni. A nadrág gazdája iszkolni akart, de nemigen tudott. A nő rávetette magát. Ráharapott a sliccre...

Ekkor kicsapódott a szekrényajtó és a lángoló képű Benő előviharzott. Elszáguldott a készülődő románc mögött, s megszégyenülve, rohanva igyekezett kifelé. Az elé ugró Lajost félresöpörve kivágódott az ajtón, és már ott sem volt.

Lajos meg a színész nagy nehezen leállították a begerjedt nőt. Mondták neki, öltözzön fel, most szünet lesz, és mindjárt visszajönnek, csak az operatőr után sietnek, kikérdezni a szakmai véleményét, aki a szekrényből gyakorolta a rejtett kamera beállításait...

Sietve otthagyták a lassan visszaöltöző nőt a kifizetetlen lakosztályban. Rettenetesen dühösek voltak a slicctámadás miatt... Felháborodottan taglalták az eseményeket, mialatt Lajos rendezte a színésszel a számlát. Ekkor annak támadt egy ötlete, amivel megtorolhatná a férfiúi erkölcsét ért megaláztatást.

Pár perc múlva egymásra cinkos pillantásokat vetve, az ötcsillagos szálloda portáján a szobaszolgálatot kérve, telefonon rendelték a leendő sikerfilm majdani főszereplőjének egy osztályon felüli hétfogásos menüt azzal, hogy a hölgy a szobájába kéri. Kis gondolkozás után megtoldották egy üveg olyan drága pezsgővel, aminek az ára vetekedett Klotild egyéves kórházi keresetével, végül egy óriási virágcsokorral megkoronázták tettüket...

A 'mozisztár' húsz perc múlva boldogan eszegetett, iszogatott, s lelki szemei előtt már látta is az óriási plakátokat, amelyek majd őt dicsőítik. Az új filmcsillagot.

Később, a szálloda igazgatónője, döbbenet utasította vissza a pityergő hölgyike számlarendezési ajánlatát, miszerint a dolgozóknak adhatna bizonyos természetbeni ellenszolgáltatást, ha már a producer úr így cserbenhagyta. Aztán megegyeztek abban, hogy a

feljelentés helyett, a tartozás ellenértékeként hat hónapig ő takaríthatja hajnalonként a női vécéket.

Lajos, miután a színésztől elbúcsúzott, úgy gondolta semmi értelme kimennie a tanyára. A városi ügyintézésről is elment a kedve. Indulás előtt még tett pár kört az állomáson, de nem találta Benőt.

Most, így a vonaton hazafelé dőcögve rájött, hogy ugyan jót tett, mert megmentette Benőt egy rossz házasságtól, de ezért nagyon nagy árat fizetett.

Elvesztett egy barátságot...

TIZEDIK FEJEZET *A tanya romokban, Paci sehol, a vén tyúkok kárálnak, valahol valami nagyon készül, de valaki s valami valahol közbeszól, Benő lemegy a pincébe, és olyat tesz, amelyet még soha, egy páran a mennyországban érzik magukat...*

*

Az utolsó vendégek is felcihelődtek. A polgármesterék. Elindultak haza.

A cigányzenészek egészen az út széléig kísérték a dülöngélő, kétpercenként okádó, díszes familiát. A közel száz méteres távot jó másfél óra alatt tették meg.

Nótáztak, iddogáltak, hánytak...

Visszafelé a primás azt számolgatta, hogy mennyi pénz jut neki az osztzkodáskor a mai lóvéból, a stekszből, a zsozsóból, a léből.

- **Mér' há' nim á dudvá a linyeg, há ugyé, hééé?!**

- magyarázta boldogan társának, amikor az a kezébe nyomott egy marék gyűrött papírpénzt.

Végre aztán, ők is elindultak hazafelé. Felültek az odarendelt szekérre. Felpakolták a hangszereiket, az ételt, az italt, amit kaptak.

- **Mér' há' éz mig kell a purgyéknak, há ugyé, hééé?!** - jelentette ki hadonászva a primás a többieknek, mire azok bólogatni kezdtek.

A bőgős eldöntötte magában, hogy ő bizony öt napig egyvégtében aludni fog. Nem, inkább egy hétig. Mert olyan, de olyan fáradt volt, hogy ha ez a lagzi meg lett volna tartva, akkor sem különben. Bár nekik ugyanannyit kellett dolgozniuk így is... Kimerült, csapzott volt. Alig állt a lábán.

Csakúgy, mint a többiek.

A tanya meg úgy nézett ki, mint egy elhagyott csatatér. Mintha evőeszközökkel, ivóedényekkel, étellel, itallal vívtak volna háborút egymással az ellenséges seregek. Mindenütt maradékok, üres üvegek, megkezdett vagy kiborult italmaradványok. Koszos poharakban beposványosodott sör, bor. Pálinkás butéliák félig, negyedig valami 'voltszeszféle' maradvánnyal, amiből már végleg elpárolgott az alkohol. Lerágott csontok, mocskos tányérok, megkezdett, faképnél hagyott húsok, kenyérdarabok, süteménytöredékek. Az asztal alá hajigált vagy leesett ételmaradékok, kupakok garmadája, még egy fél

pár cipő is. Gyűrött, szakadt, elfelejtett ruhaneműk. Leborogatott, kiégetett terítők, szétzilált padok. Kiborult vázák, hamutartók, temérdek csikk, megtépett sátorponyva.

Terjengő bűz.

Banya úgy nézett ki, mint egy ezeréves boszorkány, aki éppen azon kesereg, hogy kiapadt a seprűjéből a kénköves ménkű.

Benő már négy napja egyfolytában a talajt bámulta, mint valami bánatos geológus. Ha szóltak hozzá, csak dörmögött valamit, aztán odébb húzódott. Bambulta a jó öreg anyaföldet, meg a cipője orrát.

Néha kristályvizet iszogatót, de szinte alig evett valamit.

*

A verőemberek visszapakolták a kellékeiket a nagyra tárt csomagtartóba. A bokszer, a láncot, a szőlőkarót. A cucc tetejére vérfoltos zsákot löktek.

A sokkolót, a pisztolyokat elsüllyesztették a zsebükbe. Ahonnan egy órával ezelőtt elővették. Majd a szinte péppé vert Girnyót maguk mögött hagyva, elindultak a Zsémbes tanya felé.

Hogy miért pont oda?! Mert az egyik konyhaszekrény nagyságú alak belső zsebében ott lapult egy kártyaadósság fejében átruházott ingatlanról készült írás, ami miatt hirtelen dolguk lett arrafelé.

A behajtók menetközben - a hatalmas, szélesített kerekeken robogó metálfekete, sötétített üvegű, robosztus terepjáróban ücsörögve -, azon tanakodtak, hogy meg kellene állni, és kajálni kellene valami extrát.

Az egyik útszéli csehóban...

*

Banya óriásit sikoltott.

- **Ááááááááááá! Jáááááááj níííííkém! Há' hul ván á Páciíííí?!** - s máris lóhalálában rohant Benőért, aki éppen kókadtan hordozta a padokat a góréba.

Meghallva a döbbenetes hírt, az éppen kezében lévő ülőalkalmatosságot úgy földhöz csapta, hogy az menten ízekre szakadt. Máris elviharzott az

istállóhoz, de ott bizony tényleg nem volt Paci. Még nyoma sem volt a szeretett négylábújának.

A lovacska eltűnt.

Nagy hangon ordibálva bejárták az egész tanyát és a környéket. A kutyák örülten ugattak.

De Pacinak se híre, se hamva. Két-három részeg vendég még ugyan előkerült, de hiába keringtek órákig, sehol semmi. Torokrekedésig kántálták a szeretett lovacska nevét, de hiába. Az csak nem akaródzott megkerülni.

Benő ezen a napon olyat tett, amit hosszú évek óta egyszer sem. Rákezdett káromkodni. Cifrábban, durvábban, mint kamaszkorában. Megdöntve minden eddigi trágársági rekordját.

Banya motyogva, mormogva folytonosan zsémbelt.

Ezzel telt el a délután. Aztán egyszer csak besötétedett.

Az udvaron körös-körül égtek a villanyok. Az öt óra tájt visszajött Terka, meg egy pár hasonszórú vénasszony éles hangon egyezett valamin, és éktelenül csörömpölt. Mosogattak.

Közben ittak, és pletykáltak.

*

Benő leroskadt az eperfa alá. Valahogy úgy érezte magát, mint egy megroggyant, aszott, kétszázötven éves indián törzsfőnök, aki rájött, hogy már nincsenek bölények, kihalt a törzs, és a nekik átadott rezervátum még egy négyzetméternyi sincs.

A sápadt fényben keringő esti bogarak hangjai belevesztek a hangos brekegéstől visszhangzó völgy éjbe boruló árnyai közé.

Az éj egy hatalmas fekete köpenyt terített a villanyfényben fürdőző udvar fölé. Mintha csak tudná, ott bizony a bánat ütötte fel a tanyáját. A csillagok most inkább elbújtak a felhők mögé. A hold, mint egy nyeszlett sárga kifli, gúnyosan lebegett egy sudár nyárfa tetején. Később egy felhő ezt megunhatta, mert eltakarta. Az udvar, mint egy kormos arc, komoran, rezzenéstelenül szemlélte a történeteket.

A porban elenyésztek az eltűnt ló nyomai. A porszemek jól őrizték titkukat.

Nem mondták el Benőnek azt, amit annyira szeretett volna tudni, hogy valamelyik részeg kiakasztotta az ajtót. S a ló meg elkocogott a sötétben a kiserdőig. Oda, ahol Benővel szoktak

vágtatni. Ott egy ideig csak rohant, rohant, körbe-körbe. Mintha sose akarna megállni. Aztán egyszer, mégiscsak megállt. Horkantott egy nagyot, majd fejét leszegve, vágtatva elindult valami ismeretlen irányba.

Arra, amerre ösztönei parancsolták...

*

Az asszonyok egymás szavába vágva, mindent eggyel jobban tudva, mint a másik káráltak, mint etetés előtt a tyúkok.

*

Girnyó magához tért. A ráalvadt vértől csillogó mobilja után kotorászott az ablakon át beszűrődő félhomályban. Leírhatatlan fájdalmai voltak.

Mire a kis készüléket bekapcsolta volna, ismét elájult.

*

A pincér éktelen hangon perlekedett a szakáccsal.

- **Angolossssan, te barrromarcú faszfej! Nem a te pofádat szabdalják meg Kardinka emberei. Bazmeg! Ne basszál már ki velem seggfej! Bazmeg! Ááááá, te elhízott pacsmag, hová a kúrrrrva anyádba sütöd mááán!** - és csak úgy, pusztá kézzel, kikapta a forró, véres levet eresztett, vaskos marhahússzeletet a serpenyőből.

Aztán az ujjait rázogatta, és fél lábon ugrálva, a szakács anyát szidva a bal fülcimpáját fogdosta. Közben a tányérra igazította a gőzölgő húst, és máris rohant a menüvel a karján egyensúlyozva, az előbb emlegetett vendégeihez.

A csapóajtó nagyot nyisszanva lendült utána, mint egy durva kéz egy hatalmas lekent pofon után.

*

Az asszonyok hajnal három körül lefeküdtek. Banya hullafáradtan egy ideig keresgélte Benőt, de aztán felhagyott vele, és elment ő is aludni, miután kiengedte a három kuvaszt.

Azok körberohantak, majd a prэшáz felé vették az irányt, ahol a belülről bereteszelt ajtó mögött Kence Benő a dohos, nyirkos lépcsőlejárón botorkált lefelé.

A feketén ásító pince boltíve irányába.

*

Cilu csomagolópapírt bontogatott.

- **Jóóól vaaan. Minden itt vaaan** - suttogta, és élvezettel húzta végig az ujját a bőrruhán.

Aztán sorra visszarakott mindent a dobozba. A két pár combig érő, tűsarkú latexcsizmát, a szegecselt maszkokat, a műpénisz-nyelű bőrkorbácsot, a krómozott fémhálóból készült melltartókat, a tucát vibrátort, tégelyeket, egy doboz tartóselemet, a polaroid gépet, a bilincseket, a hosszú, fényes láncokat és még számtalan apróságot.

Elégedetten csukta vissza a csomag tetejét, ami ismét diszkréten fedte el a szexshop giccses emblémáját.

*

Egy rosszarcú alak Girnyóba próbált lelket verni. A kis bódé előtt négy-öt autó, meg az utasai állták el a kitárt kaput.

Az autóttelep eddig üresen tátongó udvarát most zshivajgó, lenyalt fejű, vagy éppen tökkopasz, méregdrága öltözetű, vastag aranyláncokkal kisúlyozott nyakú, bedühödött társaság lepte el.

Éppen azt taglalták, hogy itt jól kipakoltak, jól megjárta Girnyó... Némelyek azt hangoztatták, hogy ebből tutira háború lesz. Mások, az ilyen meg olyan kocsijukat hiányolták. Egyesek meg azt firtatták, hogy ki a franc fizeti ezt meg, vajon kit kell majd bevonni a védelembe?!

Mindenfelé trágár bekiáltások hangzottak, az éjszakai élet rejtélyes argójával alaposan megtarkítva.

Közben dobozos kóláikat, agyonreklámozott energiatitalaikat itták, vagy éppen az elegáns, karcsú, rém hosszú cigijükből áradó füstfelhőiket eregették.

A hozzájuk tartozó hölgytársaság kikent-kifent cuccaiban pompázott.

Magasra pockolt cicikkel, 'eszement' vastagtalpú emeletes cipőkkel, 'szoláriumvörösre' kínlódott bőrrel, megfelelően eltűlzott, zenecsatornákról ellesett stílusú arcfestéssel parádézta.

Néha bele-belekotyogtak hóbörgő hímjeik hangzavarába...

Egyszerre csak lehalkultak a hangok, és mindenki a külső parkolóba beforduló ezüstmetál luxusautót kezdte el figyelni.

Aztán teljes csend lett.

Míg az alacsony, nyeszlett, fekete farmeros férfi bement, halálos csend lengte körül a kis csoportot. Néhányan köszönni próbáltak, de az érkező még pillantásra sem méltatta az oly hirtelen lehalkult társaságot.

- **Ezzz Killerrrr...appám!**

- **Láttad, hogy nézett?! Bammeg?!**

- **Húúúú! A fassszomba! Itt minden sirály lessssz!**

- **Kardinkáék máris lehúzhatják! Tutisüti kampóó nekikkkk!**

- **Mééééég sosssse láttam pofaközelről, hallod genyapöcs?! Mifranc Kekec!? Buzzancs mán rám! Sasolj má öcsémmmm! Há mi a túró?! Befalc a prosztónak, mi?! Bameg! Ha Girnyóval húz a Killer, pipec tepsi komál neki! Miiiii! Öcccsém!**

- **Lehet készíteni a gödröket faszok.**

- **Baaameeeeeeeeeeggg! Haveeeeerrrr! Ezzzz a Girnyó nem vakerál! Hadova nuku, miiiii?! Inkább benyeleti fűaláááá! Frankóba selejtbe buzzantja, miiiii?! Király! Tutkó muksó! Extrán lekúrják Kardinka búráját, miiiii?!**

- **Na, ezeknek meszeltek... Killer nem tyutyog, kurvanagy letepsizés lesz emberrr...**

S a suttogó bemondások egyre csak röpködtek a levegőben, mintha mindenki eggyel jobban tudná az annak az ellenkezőjét, amit ezelőtt öt perccel még állított... Immár halk morajlás váltotta fel az előző hangos méltatlankodást, miközben óvatos tekintetek oda-oda sandítottak a járó motorú, méltóságosan terpeszkedő luxuskocsi éjfeketére fóliázott ablakai felé.

A jókora udvart éppen átszelni készülő langyos esti szellő orrát fintorgatva hőkölt vissza a több tízméteres kiterjedésű, iszonyatosan drága pacsulik keveredéséből keletkezett, terjedelmes bűzfelhő elől.

Később egy-két szúnyog is próbálkozott egy vacsora erejéig, de inkább feladták.

Gázálarc nélkül semmi esélyük sem volt...

*

A pincér megkönnyebbülten nézett a távozó öltönyös férfiak után.

- **Faszkalap mamutok, tetű barmok, bunkók...** - morogta, míg leszedte az asztalt. Megforgatta a kiürült viszkis üveget.

Óvatosan beleszagolt. Az alján még lötyögött egy kicsi. Mohón lehajtotta.

- **Na...ezt megúsztam a franc állna belétek! Fooooosfejekkkk...** - mondta félhangosan, miközben egy jól ismert nemzetközi kézjelzést intett a kijárat felé.

Arra még gondolni sem mert, vajon, mi lett volna, ha valami nem stimmel a vacsora körül.

*

Kence Benő életében először nekiült, és leitta magát a sárga földig. A lenyelt pálinkától eleinte hányingere volt, de időközben elmúlt.

Az első decik már éppen a látását és az egyensúly érzékét ostromolták, amit, míg ült nem, de amikor elindult felfelé már bizony észlelt.

Kezében a kétliteres demizsont szorongatva mászott felfelé a pince mozgólépcsőjén. Ő legalábbis annak vélte. Mert az úgy lengett alatta, mint valami függőhíd.

Végül, ha nehezen is, de felért.

Jó időbe telt, míg kireteszelte a présház ajtaját. Aztán a tanya egyik szélsőbb kökénybokra tövében keresett magának menedéket. De a kutya észrevették szeretett gazdájukat és felé rohantak. Benő a kuvaszokat jegesmedvéknek hitte és elkezdett előlük rémülten rohanni. Azok ezt játéknak véve csaholva üldözték.

Valahogy átvergődött a magas drótkerítésen, majd nagyot nyekkenve landolt a túloldalon.

Nehezen, valami ülő-féle pózba küszködte magát, majd lihegve rátapadt a butykos szájára. És ivott, és ivott, ahogy a torkán lefért. Közben az egyre homályosabb és veszettül ugráló csillagokat bámulta.

Tompuló agyáig még eljutott egy kósza gondolatfoszlány, miszerint ő nem akar tovább élni.

Egy kicsit később eldőlt.

Körülbelül két óra múlva feleszmélt. Ivott, majd lassan, kínlódva kúszni kezdett.

Míg mászott, résnyire szűkült szemeit le nem vette a közelben kígyózó, öreg országút szürkén sötétlő kontúrjáról.

*

A dübörgő motorhang basszusa a megduplázott lóerőkről árulkodott. A négyszáz lóerősre felspécizett terepjáró örült tempóval érkezett be a kanyarba. Az éttermi viszkitől félrészeg sofőrje kábán rángatta a kormányt jobbra-balra. A belső tükörből hangosan nyerítve leste az ide-oda boruló társait. Azok röhécselve, egymás hátát, combjait csapkodva, élvezték a vacsora utáni alkalmi hullámvasutazást. Mintha csak a vidámparkban lettek volna.

Mint a gyerekek. Igaz, ami igaz, hogy valóban kitelt volna bármelyikükből akár egy egész óvodai kiscsoport is. Csak hát a csomagtartóban csörömpölő tárgyak nemigen illettek volna a gyerekjátékok közé.

A fegyvereik. Persze ők sem. Mert ugye ők pénzbehajtóak voltak...

Igen, voltak.

Tudniillik pár pillanat múlva, már csak a szétzúzódott terepjáróba rekedt emlékek maradt utánuk. Vagy még az sem...

A szesztől bevadult sofőr már nem tudta időben elrántani a kormányt. A katasztrófa elkerülhetetlen volt. A fénycsóvában váratlanul feltűnt, az út közepén velük szemben lecövekelt lovat már nem lehetett kikerülni.

A hatalmas, többtonnás jármű visító gumikkal, füstölgő kerekekkel, a lendülettől eszeveszetten pörögve, a tetejére átfordulva, azon továbbcsúszva, maga után fényes szikracsóvát húzva zúzta szét a becsapódáskor felnyerítő, tehetetlenül kapálódzó állatot.

Paci nem sokat szenvedett, pár pillanat múlva, egy utolsót horkantva kilehelte lelkét.

*

Killer, sötét arcára erőltetett mosollyal, éppen telefonált. A fekete éjben suhanó autóból.

Ami a Zsémbes tanya felé tartott.

Siettek, hogy megakadályozzák az ingatlan átvételét. Amit a gorillák a Girnyónál talált papír alapján valószínűleg már javában bonyolítanak.

Killer az egyik környékbeli, korrupt zsarut hívta.

Elhadarta neki a lényegét, s azzal folytatta, hogy ugyan jöjjön már ki egy-két emberrel majd egyenesbe hozni a dolgokat, ha ők végeznek azon az izé tanyán. Ilyen meg ilyen terepjáróval vannak a hunyók, ilyen meg ilyen probléma merült fel. Amit ő most el fog simítani. Na, ha ő után elmosogat, akkor jó kis manilla szakad le az ügyből.

Erre a zsaru mondja, hogy most kinn van egy baleset helyszínén, ami szerint pont a tanya felé lehet, és a terepjáró, amiről szó van, na az már zizis. Meg a hapsik is zizisek. Van egy döglött ló is. Vagyis a darabkái. Totál zizi van. Úgyhogy itt már nemigen kell intézkedni, mert ezek azok, akiket ráncba kellett volna szedni kimúltak, mielőtt elértek volna a tanyáig...ésssss...igen...oké, mindjárt meg is van... már itt is a keresett papír, amit emleghetett... Meg is van. Az egyik féllábú hulla zsebében volt.

Mire Killer - belefojtva a szót - leállította és utasította, hogy vigye a papírt a megszokott helyre. Ott adja oda Zsozsónak, a többi meg majd rendezik...

Killer mondta Girnyónak a változást.

Az összevert képére erőltetett egy vigyort. Megbeszélték, hogy mivel a papír már oké, akkor most Kardinkát kell leállítani.

Visszaszedni az elhordott kocsikat.

Megfordultak.

*

Zsiga a mennyországban érezte magát. Bár a díszlet inkább a pokolhoz illett volna. A félhomályban meztelenül kiláncolva várta, hogy a két domina - ifjú arája és Cilu -, végezzenek a vibrátoros előjátékkal. Tudta, hogy azután ő kerül majd sorra.

Nem tévedett...

*

Kence Benő a sötét országút közepén feküdt. A kanyarból előbukkanó teherautó egyenesen a részeg, aléltnan elterült test felé száguldott.

Sofőrje álmosan pislogva nyomta a gázpedált.

*

Girnyót a papír mentette meg. Ha azt nem találja meg az egyik behajtó, akkor azon nyomban kicsinálják.

Mikor abbahagyták a verést, valamelyik állat előszedte a feltúrt fiókok egyikéből a gyűrött szerződést. Elkaphatta a mohóság, mert sutyorogni kezdett társaival. Azt mondta nekik, hogy ezt be kellene nyelni, a főnök úgysem tudja meg. Kimennek átveszik az ingatlant, utána majd visszajönnek letepszini ezt a majmot. A tanya amúgy sem egy nagy tétel. Jó lesz nekik. Potya. A többi meg oké, mert a trélerek már elvitték a lényegét. Ez a segg meg már úgysem fog dumálni, mert visszafelé beteszik hátra, aztán készülhet a kukacokhoz...

Azonban, mint tudjuk ebből a 'benyelésből' nem lett semmi. Rajtuk ezekben a percekben, éppen két hullamosó túlórázott, hogy valahogyan rendbe szedje szétesett formátumukat a temetésre.

Girnyónak rettenetesen fájt a képe.

Meg a veséje, a törött bordája, meg a fene se tudja mi mindene még. Már alig emlékezett arra a cetlire... Két példány közül az egyiket, amikor a bugris fizetett a tanyaért, szétcibálta. Ezt a másikat már teljesen elfelejtette... Lelkiismeret furdalása volt, amiért majdnem bajba kerültek miatta a tanya ártatlan lakói...

Szentimentális érzelemhullámok öntötték el.

Valami megmagyarázhatatlan hálát érzett a papír iránt. Megmentette az életét... Egy fecni... Egy rohadt papír húzta ki a bajból. Egy cetli...

Hirtelen jött ötlettel telefonálni kezdett. Közben a feltolult érzelmeitől, és a sajgó fájdalmaiktól kibuggyanó könnyeit nyelte. Nehézkesen odalépett az ablakhoz, ahol éppen megint érkezett egy tréler. Az emberek már a megtelt telepen kívülre voltak kénytelenek leereszteni a visszahozott kocsikat.

Azokból már legalább kétszer annyi volt, mint amit elvittek huszonnégy órával azelőtt. Girnyó leült, és arra gondolt, ez a Killer egy igazi profi. Megérdemli a pénzt.

*

A teherautó sofőrje az utolsó pillanatban vette észre a sötét úton keresztben fekvő embert.

Teljes erőből a fékbe taposott.

A visító gumik és a nagyokat szusszanó légfék, őrjítő másodpercekig eltitkolta, hogy vajon megállítják-e a fekete, füstölgő gumicsíkot húzó többtonnás monstrumot?

Sikerült... Igaz hátrébb kellett tolatni, mert az egyik gyengébben fogó fék miatt féloldalasra csúszott a szemeteskocsi, és emiatt az alváz közepe alá került a mozdulatlan test. Ami szerencsére elég magas volt ahhoz, hogy ne essen semmi baja az alélt Benőnek.

Butykó - a sofőr -, arra gondolt, hogy mi lett volna, ha ma a fékbeállítással is végeznek a szerelők a műszaki vizsgára készülő teherautón. Hiszen most a rossz fék miatt farolt meg! S akkor egyenesen rácsúszik a kocsi a testre... Mert akkor nem sodródik ki oldalra... Vagy megállt volna?!

Ki tudja...

Utána arra gondolt, hogy Badi Bandit minek is engedte haza.

Ekkor meglepődött. Nini! Ez meg Benő, a felsült vőlegény!

- **Éz az állat totál ríszegre ittá magát, pédig izelütt suse ivutt égy kurty szeszkót sé!** - mormogta míg nagy nehezen becincálta maga mellé a tehetetlen, pálinkától bűzlő testet.

Elindult.

*

Cilu boldog volt. Amíg hazafelé suhant vele a nagy autó, amit George küldött érte, azon járt az esze, hogy rábeszéli az igencsak gazdag kedvesét, hogy vegyenek itt lent vidéken egy kis pihenőházat.

Vagy építtessen neki egyet!

Egy olyan három-négy szinteset. Medencével, yacuzzival, szaunával, fittnesteremmel, tükrös hálósobával, bárpulttal, kandallóval, márvány

burkolatokkal... És...kell neki sofőr, kertész, szakács, társalkodónő...meg még egy csomó minden! Akkor leköltözne ide, és sűrűn összejönne Zsigáékkal...

Előrenézett.

Bele a visszapillantó tükörbe. A fekete arcból ragyogón fehérülő, hátrafelé lefelé, vágyakozó férfiszemekbe.

Bájosan intett, mire a nagy lomha járású kocsi himbálódzva befordult egy erdei utacskára.

Cilu vetkőzni kezdett...

*

Szent Péter veszettül nyomta a gázpedált. Benő szölongatta volna, de nem jött ki egy árva hang sem a száján.

Pedig rengeteg kérdése lenne...

Például, hogy ő mit keres ezen a csattogó kukásautón? Hogy a fenébe hasonlíthat úgy Butykóra ez a Szent Péter? Mikor halt meg?! Hogyan?!

De Szent Péter csak nyomta a gázt.

Benő egyre csak nézte az aranyló ködben lebegő alakot. Láta, hogy az előredőlve, görcsösen a kormányba kapaszkodva vezet. Arra jutott, biztos azért fogja annyira, hogy el ne szálljon.

Az autó néha nagyot fékezve megállt, és olyankor Szent Péter a hajnal fényeiben kiúszott az ajtón. Ott kint összeszedette a Mennysorság kikészített kukáit.

Benőnek nagyon tetszett a Mennysorság. Hasonlított Bénatunyafalvára. Csak ez lebegett. Meg szebb is volt sokkal, mert rózsaszínű ködben és felhőben úszott.

Nem is olyan rossz dolog meghalni.

Csak egy baja volt, hogy nagyon gyorsan vezetett ez a Szent Peti, és állandóan öklendeznie kellett. Kence Benő arra gondolt, hogy vajon mi lehet a kukákban? Mit szemetelhetnek a szentek meg az angyalok?!

Bár eddig még angyalt nem látott egyet sem. De csak itt lesznek azok valahol...

TIZENEGYEDIK FEJEZET *Benőre mosolyog a szerencsecsillaga, Bénatunyafalván felbukkan egy gazdag befektető, egy-két dolog a helyére kerül, a polgármester mesterkedik, az "UNIÓZSÉMBES mintatanyán" kitör a pánik...*

*

A trélerről lassan ereszkedett lefelé a lapos, tűzpiros sportkocsi. Az overallos autómentős - kezében egy kacskaringós vezetéknyaláb dobozszerű végződésével -, szaporán nyomogatta a gombokat. A konyhából kिरontó Banya csodálkozástól eltátott szája felé egy eszeveszetten cikázó, nagy döglégy tartott, de még éppen időben csukta be...

Ámde rögvést ki is nyitotta;

- **Nono, ides lélkem! Há' minek ke' ézt idé lieresztgétni?!** - Szólt felháborodottan, miközben a lefelé gördülő csodabogárra meredt.

A tréleres csak a vállát vonogatta, és mintha csak kérődzene, egyhangú ütemben járatta az állkapcsát. A bent lévő nyálas gumi engedelmesen vette fel minden ráharapáskor az újabb alakzatot. Mert a rágógumiknak ez a dolguk. A trélereseknek meg az, hogy autókat vigyenek ide-oda.

Ahová a megrendelő kéri...

Időközben a széles kerekeken terpeszkedő tünemény a helyére került. Már az idecitálója szerint.

Mert Banya csak egyre rohangált, hogy ne rakja már le, hogy eltévesztés van a dologban, hogy rakja már vissza innen ezt az izét.

De az nem fogadott szót.

Miután leakasztotta a drótkötelet a gyönyörű autócsoda izgalmasan domborodó faráról, letette az irányító micsodáját, és egy papírt tolt a káráló vénasszony orra alá.

- **Nna! Itt kéne aláírni** - mondta és tollat nyomott a kezébe.

Ekkor pattant le a biciklijéről az éppen most hazaérkező Benő;

- **A teringettét! Há' mi a kórságot csiná' itt maga!?** - ordította, és döbbenten nézte az autómentős mellett ragyogó lapos, széles, sportkocsit.

A kezeslábasos vállvonogatva rákezde, hogy ő csak a dolgát végzi. Továbbá, hogy minek ez a nagy felhajtás, bezzeg neki senki sem küldözget

csodaautókat. Amúgy meg Girnyó neki azt mondta, hogy majd hívják fel, ha letette a Bombarginit, és inkább ugorjon szaltót örömeiben, mert ez a világ egyik leggyorsabb kocsija... A gyorsulása, na az már igen, három és fél alatt százra pattan, na meg a végsebesség, a csekély háromszáznegyven, na ugye az se kutya. Na és az ereje! A hatszázhusz lovacska! Az anyját neki... Hatsebességes sportváltó, amin lefele van az egyes, meg lenyílik a teteje egy gombnyomással, de az ajtók felfelé nyílnak! Ááááá...és ugye a full-kulcs, amit ha elfordítunk, akkor a két turbóhoz még kettő nyomul! Minden bőr és fa! Fedélzeti computer!! S ez a forma... A háromhetvenötös tappancsok. Ja...és az ára! Azontúl, ha a tulajdonos úr megengedné, belenézne, mert még sohasem látott ilyen belülről!

Benő, lebénulva ugyan a szóáradattól és a látványtól, de azért felfogta a helyzetet, és királyi méltósággal mondta, hogy nyugodtan cimbora, nyugodtan, nézd csak... Aztán fogta Girnyó névjegyét, amit a szóáradat közben kapott, és bement telefonálni.

Pár perc múlva dagadó mellekkel érkezett vissza.

Aztán peckesen odalépdelt az ámuló Banyához és fölényesen magyarázni kezdte;

- **Áz enyím. Nooo...hááát...mit kell úgy bámbulnia! Ín káptam. Ez a visszajárú á tanyavásárbúl. Tudjá, amikor elkártyázta. Most küdte meg a járandóságomat kamátostúl a Girnyó. Valamiér nágyon hálás... Ném igazán írtem miér, dé á linyeg, hogy éz itt áz enyím.. Náááá... Hát akkur minden rendbe is ván, ajándík lúnak, ne níz d á fugát...** - közölte az elképedt vénasszonnyal, és dagadó kebelével beszaladt a házba.

Már jött is kifelé, és belegyömöszölt valamit az egyik engedelmesen kinyíló overallzsebbe.

A sofőr az úton, hazafelé, elégedetten füttyörészett és arra gondolt, hogy ez a zsíros parasztja, hát micsoda egy borravalót adott!

Na, ma vesz egy új bicajt a kissrácnak.

*

Bénatunyafalván keringeni kezdett a hír, miszerint Zsémbesék Benőjét micsoda szerencse érte. Hogy az a nagykártyás városi most küldött meg valami elmaradt adósságot, amiről eddig nem tudott senki.

Beindult a jóindulat...

Hahaha...hát úgyis fejre áll vele, mint a motorral. Majd széjjelmegy megint...mint a múltkor a lova is...darabokra. Aztán megint gipszes lesz a nyakáig, vagy kipurcan. Megjárja ez, hisz a nőikkel sincs szerencséje!

Csak úgy röpködtek az ehhez hasonló rosszmájú kijelentések.

Általában pont azok szájából, akik egy pár hete a legtöbb ételt tömtek be eme tátongó, lepcsés testnyílásukba, vagy éppen a legtöbb italt borítottak le a feneketlen torkocskájukon...

A felemlegetett megrakott lakodalmas asztaláról.

*

Lapuvec Mihály, a Misi, a polgármester úr, hosszasan telefonált. Aztán az irodájában elterpeszkedve a készülékben hallottakon rágódott.

Az ismerős bankos azt mondta, jön az új pályázat! Ez már uniós fajta... De csak akkor tudja megbundázni, ha valami gazdasági dologgal előrukkol. Bár probléma, hogy még az előző projekt nincs kifuttatva. Ki kellene helyezni azt a kis pénzt! Azt a tízmilliót. De nagyon gyorsan. Mert addig nem lehet az újat pályázni.

A polgármester előkapott egy kis számológépet. Azt pötyögtette, mennyit is tud zsebre vágni az új pénzből.

Túlszámlázás, egy kis sutyi jutalék a trendekből, az ismerős kft-ék majd tejelnek, ha odalök egy kis munkát. Ohó! Meg Sansz Géza, az uzsorás, ha átutaztat rajta egy kis pénzt. Majd úgy csinálja, hogy kötnek egy szerződést valamelyik falcégével, az a látszat kedvéért pizsmog majd egy kicsit valamin, aztán egy-két évig balhéznak, hogy így, meg úgy a szerződés, aztán meg visszafizetteti a pénzt. Na, de az addig forog! Amiből ő szép százalékot kap havonta. Zsebbe. Abba az adómentes fajtába. Ami a nadrágján van. Persze csak képletesen, hisz nemigen férne el benne, ami itt összegyűlöget. De hát, míg ingatlan van a világon, addig van hová tenni. Majd valahol, az ország másik végében megint alapít valami kis nyüzige céget. Úgy, hogy a neve még csak bele sem kerül. Ott beleültet egy-két helyi bunkót, aztán a ráíratja a

vállalkozásra a keserves munkával szerzett javakat. Aztán meg kikönyveli.

Nagyot röhögött.

Még folytatta volna a tervezgetést, amikor támadt egy nagy ötlete. A homlokára csapott és felugrott az asztalától. Megvan! Csihajda, a Bölömbér szövi elnöke, valami szárnyasokat akar elpasszolni. Ha azt megvenné valaki a maradék hitelen, akkor a tízmillió kikopna a kasszából, és már nyílik is az új bankos buksza! Jöhet az unió! Valakit rá kéne venni, hogy vágjon bele!

Valami gazdaságféle is hiányzik... Hű, hát ott a völgyben a tanya! Na! Hát abból kéne egy mintafarmot csinálni! A Zsémber tanyából. Oda megvetetni a madarakat. Rávenni az öreglányt, ááá, nem is... Hanem azt a bamba Benőt, hogy bővítse az állat-állományt. Majd beígér fűt, fát. Az mindig bejön.

A titkárnőnek kiszólt, hívassa be Kencét a hivatalba. Kence Benőt. A Zsémber tanyáról. Beszéde van vele.

Elégedetten hátradőlt, és éppen a meggyőzés taktikáin kezdett el töprengeni, amikor egy kurta kis mellékgondolat még odafurakodott.

Hááhháá! Ott is jár neki egy kis pénz, ha Csihajda csőrös dögeit elsózza. Mit is mondott? Jaaa! Már emlékszik. Negyven százalékon feleznak.

Meg az áfán. Azon vesz egy új kocsit a vőnek.

*

Benő számolt. Súlyos pénzügyi gondjaik voltak. Sajnos a meghiúsult lagzi megingatta a tanya gazdasági egyensúlyát. Hát igen. Az elmaradt mennyasszony tánc...

Csak a rengeteg kiadás. Bevétel nuku. Hát most mit tegyen?!

*

Az aranyozott bárszekrényből halk surrogással csúszott elő a csillogó tálca. Rajta egy valódi hatvannégyes évjáratú Sellencswillerrel.

George diszkrét durranással bontotta ki a ritka pezsgőt. Előbb Cilunak, aztán magának is töltött a karcsú kristály poharakba.

Koccintottak. Kis kortyokban itták a fenséges nedűt. Közben az elsuhanó tájat figyelték. A mély, süppedős bőrülésbe olvadva. Cilu éppen a leendő befektetések vélt előnyeit ecsetelte, amikor a férfi kidüllesztette a szemeit, és artikulátlanul elordította magát:

- Ááállljjjj!!

Erre a fekete sofőr tiszta erőből beletaposott a fékbe, mire a fekete limuzin csikorogva csúszott pár métert az aszfalton, és az összes pezsgő a nyakába borult.

- Óvatosabban te barom! - korholta George, és kiugrott a kocsiból.

Az út menti árok szélén - a szemeit dermedten egy pontra meresztve - megtorpant. Úgy állt, mint egy ottfelejtett szocreál bronzszobor.

Valamit nagyon nézett. Aztán egyszerre csak elvékonyodott hangon felvisített.

- Ezzz egy Bommbarrrrrginni!

*

Butykó sógorát, Lapuvec Misit nézte. Egy óra múlva, amikor az elment, vasvillát ragadott. Azért, hogy eszeveszett dühét csillapítsa.

Átforgatta az előző nap hozatott százmázsányi szénát, majd vissza...

- Há mit kípzél e!! Míg, hogy ín beszíljem rá Benűt válámi hitülre?! Dögülníl míg sógur! Egy fenít! Már ín is megbántam, hogy felvüttem. Álig gyűzködüm á suk kiadást. Míg a dügmagas kamatáik. Ruhádná míg sógur! E meg itt, arrúl gyűzköd, hugy á Kénce májd úgyis hállgát rám, mer á júmútkorjában migmentettem. Szákádnál míg sógur! Miko összeszedtem áz útrúl. Miko' bérúgutt, míiínt a hájdermínkű. Há igaz, amí igaz, tínyleg nágyra tárt á kölük azúta engümet. Talán azír is, mer há' itten minálunk lábaduzutt á szerencsítlen. Olyán betüg litt á, hugy iháj! Nimigen bírjá áz italuzást. Amiko pár náp múvva házavíttem túlünk, míg akko is szídelgett. Ászitte, hugy meghótt.Mundtá is, hugy ín vágyok á Szint Píter. Ű míg á ménnybe ván. Szegíny Benű. Zábigyereksíg, moturbáleset, fuccslágzi, éz a ríszegség. Ná, nim is éz á línyeg. Nem beszílek ín sénkire, sémmit! Pukkádj

míg sógur... - morogta, dohogta félhangon, míg dolgozott.

*

Girnyó térdelt. Egy pap előtt. Imádkozott. Ugyanis miután felépült abból a nagy verésből, elkezdett rendszeresen templomba járni, adakozni.

Visszafizetgetni mindenféle dolgokat. Amit a rossz lelkiismerete diktált. Az egyik embere mondta is a napokban, ha így folytatja, teljesen tönkremegy anyagilag.

Nem baj. De a lelke megtisztul.

- **Ámen** - mondta a pap, és odatartotta a markát.

*

Benő egyre csak a fejét rázta.

- **Ném, ném. Ném kill á hitél** - hajtogatta szakadatlan az őt győzködni próbáló polgármesternek.

Az meg hol ezzel, hol azzal próbálkozott, de a makacs Kencét csak nem tudta meggyőzni. Pedig már beígért mindent, amit lehetett. Sőt amit nem, már azt is...

De Benő csak fújta, hogy nem, nem, nem.

Igaz tetszene neki az a farm dolog, meg a madarak, na az meg főként, de csak önerőből. Várjon az a valaki, lesz neki nemsokára pénze, mert eladja az új autót. Amit most kapott. Majd abból a bevételből vásárol tőle az állatokból. Mindenképpen pénzzé teszi, mert a lagzi-ügy miatt kikopott a tartalék, sőt már teljes mínuszban vannak. Na, de abból Bombarginiből, abból majd helyrejönnek. Pedig, de nagyon sajnálja! Sajnos el kell adni. Girnyó megígérte, hogy szerez vevőt rá.

Lapuevec belátta, hogy itt semmire sem megy a szépszóval. De azért, legalább az egyik lovat meg akarta nyúzni. Vagyis inkább kettőt. A hitellel majd kezd valamit. Csak a madarak bulijából ki ne maradjon.

Úgyhogy nem erőltette tovább a hitelügyet, és sunyi pillantással azt mondta Benőnek;

- **Értelök ín, ha nöm köll a hitel, há nöm köll. De, hugy mán így főlemlítéd a gundjaidat, mög ugyi köllenének a madárcák, mög oszt ott van a szíp kocsid.. Mit szúnál, ha máshugyan segítenék rajtad?! -**

folytatta behízelt hangon, Benőhöz egyre közelebb húzódva - **Mit szúnál egykumám, kedves Benű fiam, ögyem a zúzád, hugyha a kecske is jól lakna, mög a kápuszta is mögmaradna!**

- **Háát, hugy gundújja Mihál bátyám?** - csillant fel érdeklődve Benő szeme.

- **Hát csak úgy, drága Benűkím, hugy az áútód is mögmaradhat, amit ugyi nagyun ködvelsz, is a píz is möglenne a madarkákra.**

- **Ejha! Há az mig hugyán lihet?** - csodálkozott el Benő.

- **Háááát csak úgy, hugy van níköm egy jú rígi ismörötsígöm, akit kommenddáhatník föléd. Aki, ha löteszöd a kocsit födezetnök, ad nöked pízt a madarkáidra. Igáááz...a kamat az ugyan nagy, dö hát így nöm sírül mög az a fönenagy büszkösíged. A magad örejít kockáztatud mög. Ís nöm köll holmi bankoktól kuncsorognod, hugy mán a szavaidat idézzöm. Na oszt abbú beindúsz, oszt a haszonbú mög kiváltud a kocsit, oszt kiesz!**

Míg ekképpen győzködte Benőt, már azon járt az agya, hogy mennyi sápot szed le az uzsorástól, és ugye a madárjutalék is csak ott van!

A hálálkodó Benőt azzal bocsátotta az útjára, hogy pár nap alatt az egészet elintézi neki. Ügyvédestől, mindenestől, neki csak aláírogatnia kell. Úgyhogy essen neki a dolognak, aztán tervezgesse a madarak helyét.

Így is lett.

*

GGeorge már a nyolcadik nadrágszíjtelket vásárolta. A faluban elterjedt a hír, hogy valami hülye külföldre mindent rá lehet sózni. És valóban, az csak egyre vásárolt és azonnal, készpénzzel fizetett.

Magában meg csak azt hajtogatta, ez igen, ez jó befektetés. Jó az ő orra. Hohó! Ez pár év múlva egy kincsesbánya lesz. Nem most lépett le a falvédőről! Ahol a parasztok Bombarginivel furikáznak! Hohó! Nem vak... Na, még ezt is megveszi. Nem is olyan drága. Hahh! Közben az ámuló, rém büszke Cilut csókolgatta, dicsérte, hogy micsoda szeme van az üzlethez! Ez igen!

A fekete sofőr meg csak nézte, nézte, s arra gondolt, hogy vajon ő is ilyen hülye lenne, ha fehér lenne?!

*

A tanyán nagy volt a felhajítás. Várták a madarakat. A csodamadarakat. Benő már vagy tíz könyvet is kiolvasott róluk. Meg arról a távoli országról, ahol szabadon is élnek. Aztán, úgy délelőtt tizenegy óra tájékán, befordult a két kamion. Az egyiket ketrecek, takarmány, meg miegymás, a másikon a struccok.

Az odagyúlt jónép igencsak rácsodálkozott a hatalmas, kopasznyakú jószágokra. Odatapadtak az autó oldalára, és a dróthálón keresztül bambulták a sosem látott csodát. Volt ugyan, aki a tévében, vagy az állatkertben már látott ilyet, de hát így igaziban, itt náluk az udvaron, ez egészen más.

Még a végén híresek lesznek. Később, amikor az egyik hegyes csőr jól odavágott az egyikük felé, akkor már hátrébb húzódtak. Aztán elunták és beálltak ők is segíteni a ketrecek, meg a tábla felállításnál.

"UNIÓZSÉMBES MINTATANYA, közép-európai, majdnem-uniós struccfarm" hirdette büszkén a hatalmas felirat.

*

Boríz Borisz a beadott étel jellegű, szürke masszát vizslatta. Az új smasszer a kisablakon keresztül leste egy ideig a bukott papot. A foglyot. Aztán körútjára indult. Bele-belerúgott némelyik zárkaajtóba. Szerette ezt az új állást.

A szolgálat után - hazafelé készülődve - az öltözőszekrény retkes tükördarabkája segítségével megvakargatta az állandóan hámló, a vöröslő heget az orrán.

Közben kéjelegve fantáziált. Elképzelte, hogy holnapután - az elkövetkező szoliban - miként is fog kiszúrni a harmincnégyessel. A Penge nevű elítélttel.

Aztán elment egy moziba egy jó - újságíró - filmet megnézni.

*

Az első héten minden rendben ment. Csak Götyét csípte meg az egyik strucc a fenekén. Az etetések is jól alakultak. Banya be ugyan nem ment, de az ajtajukig bármit vállalt. Nagyon örült, hogy ezek az emeletes, külhoni tyúkoks majd kiigazítják a sorsukat. Benő belevetette magát a munkába. Így vigasztalódott a nagy szerelemből. Esténként utána számolt, hogy mikorra lesznek már egyenesben.

Két hónapra tette le a kocsit. Uzsorára. Már nagyon várta az első bevételt. Havonta kapott pénzt az struccok bértartásáért. Arra volt szerződése, hogy a tranzit-állatokat nála pihentetik. A forgalmazó azután közvetlenül innen értékesítette a behozott növendékeket. Uniós szerte az ilyen elosztó állomásokon tartották a madarakat.

Mert volt ebből több is, ezek közül volt az egyik a Zsémbe tanya. Azzal a szép hangzatos névvel. Meg a sok szabályával, amit be is kellett tartani.

Végül is olyan strucc-szálloda féleség lettek.

Aztán eljött az első szállítási nap. De hiába. Nem volt mit szállítani. Ugyanis azon a reggelen, az összes ketrec üresen tátongott. Az ajtók tárva-nyitva. A struccok meg sehol. Valaki kinyitotta az összes ajtót. A kutyák alélta, szanaszét feküdtek. Valamivel elkábították mind.

Benő szédelegve nézte az eltűnt állomány hűlt helyét.

*

Ugyanazon a napon, hajnalban, mielőtt még a kamionok megérkeztek volna, Bénatunyafalván kitört a pánik. Mindenfelé a külföldi óriástyúkoks rohángáltak. Aki véletlenül összefutott velük, vagy egy fa tetejére menekült, vagy ki tudja hová, mert azok, mint egy tornádó, úgy söpörtek át a falun.

Aztán az elkövetkező napokban a falusiak lázadozni kezdtek a struccfarm ellen. Lincselési hangulat hullámozott végig az átkozódástól hangos portákon. Szapulták a tanyát és Benőt a hülye madaraival együtt. Pedig annak már egy darab nem sok, de annyi sem maradt.

Az összes struccnak nyoma veszett.

*

Banya csak zokogott és zokogott. Eltűntek az emeletes tyúkrok! Hát nekik semmi sem sikerül ebben a bűdös életben?! Hát már minden ellenük van. És sírt, csak sírt. A nyitott konyhaajtón át vad fejszezsattogás hallatszott be.

Benő aprította az imént kidöntött táblát.

*

Lapuvec Mihály terve bejött. Elégedetten ücsörgött a forgós, süppedős børszékében. A struccok már messze vannak! Jó ötlet volt áthajtani a falun. A közvélemény egyhangúlag Benő ellen fordult. Ő meg egy rakás pénzt kap az ellopatott dögök után.

Persze feketén. A hülye Kence meg ugye még fel sem jelentheti az ismeretlen elkövetőt, mert hát uzsorapénzt használt, aztán a végén még ökelme üti meg a bokáját! Hihihih... A kocsi?! A Bombardini?! Az meg odavan. Hehehehe... Nem tudta kiváltani. Hehehe. Abból is bejött neki egy kis százalék. Az uzsorás nagyon elégedett volt. Nesze neked önerő... Önerős vállalkozó! Hihihih... Önhülye. Bukott barom. Még...hogya nem kell az ő hitele. Az ő hitelét visszautasítja ez a senki! Naaaaa...most ugráljon! A kártérítés elvitte mindenét.

Ekkor benyitott titkárnő.

- **Pógármester úr, Kence Benő van itt, begyűhet?**

Lapuvecben megállt a szufla. Úristen, csak nem toltak el valamit!? Rájött volna?!

Nehezen, de összeszedte magát, nagyot nyelt. Intett, hogy jó, jöjjön. Feltápáskodott. Kiverte a jeges veríték. Benyúlt a fiókba. A pisztolyért. Sietve ellenőrizte a tárat. Idegesen levegő után kapkodva a gyűrt zakó zsebébe süllyesztette a fegyvert. Halálsápadtan elébe indult nem óhajtott látogatójának.

Egyik kezét a hűvös markolaton tartva, remegő inakkal állt a kinyíló ajtó előtt...

TIZENKETTEDIK FEJEZET *Az élet ezután sem lesz fenékgig tejföl, más szelek fújnak, van, aki végleg eltávozik, megjön a bizottság, végül a Zsémbes tanya felé grandiózus veszély közeleg egy földöntúli erővel megszállt lény alakjában...*

*

A strucc-eset óta egy év telt el. Kence Benő éppen egy vastag fatörzsön ücsörgött. Az elcsendesedett fűrészüzeme előtt merengett. Már három napja, hogy teljesítette az éves szerződést.

Körülnézett a máskor oly zajos, a Zsémbes tanya szélén terpeszkedő épületeken. Azok, mint valami westernfilm díszlete, kis utcát alkotva sorakoztak egymás mellett. Szépen, rendben.

Hogy mi is történt az eltelt idő alatt!?

Bizony, sok minden... Azon a struccos napon Benő miután dühében felaprította a cégtáblát, berontott Lapuvec Mihály irodájába. Ott azzal állt elő, hogy mégis csak felvenné azt a hitelt, ha lehetne! Neki mindegy, hogy mire, meg hogy, csak a tanyát megmenthesse az abból várható bevételekből. Mondjuk, azért egy kikötése lenne, hogy semmilyen modern állatféle nem jöhet szóba. Láta, hogy a polgármester úr valamitől ugyancsak zavarban volt. Rettentően remegett, a zsebében markolászott valamit, de aztán csakhamar visszatért belé a spiritusz, mert hipp-hopp kitalálta az ügymenetet. Aztán elküldte haza. Két hét múlva behívatta.

Egy szerződést nyomott az orra alá, ahol is a tanya és a kiserdő fedezetként szerepelt, egy fűrészüzem beüzemelése ellentételeképpen. Egy évre való megrendelést kapott. Hirtelenjében felvett pár embert. Leszerződött Butykóval, aki szemeteskocsival hordta a rönköket a kiserdőből, ahonnan a kitermelés folyt. Meg egy csomó, mindenféle részletkérdést megoldott.

Elég nehezen akaródzott beindulni, de az első negyedév után már látszott, hogy kezdenek kilábalni. Már látszott, hogy a tanya megmarad. Így is lett. Sőt! Olyannyira jól sikerült a dolog, hogy a hitelt egy hónappal hamarabb fizették vissza. Ráadásul az üzemecske mára teljesen az övé lett. Még egy kis tartalék pénz is maradt a kredenc aljában. Rosszabb napokra. Mert Kence Benő nem felejtett el semmit.

Nagyon is tudta, hogy egyszer hopp, máskor kopp. Most hopp. Vagy inkább kopp? Igazán nem tudta eldönteni. Valahol a kettő között. Mert kellene egy új megrendelés. Az meg csak nem akar magától idejönni a helyébe. Benyúlt a zsebébe, elővette a mobiltelefonját. A titkárnőjét hívta. Tündéci Icut.

Bizony, bizony. Azt az Icut. Őt...

A struccos-napon fordul kifelé a hivatalból, na kibe fut bele?! Hát a rég nem látott kamaszkori szerelmébe, Tündéci Icuba. Az meg, beugrik a nyakába, lenyom két puszit, majd maga mellé rángatja a meglepett, szava-hagyott Benőt az egyik közeli padra.

S akkor Icu ragyogó szemekkel, de azért kissé bánatos hangon elmondta, mi is történt vele az elmúlt években. Mióta elkerült. Külhonba. Van egy gyönyörű kislánya, most négy éves. Meg, hogy a volt férje elhagyta. Volt, mert elváltak. De jobb is, mert ugyan eleinte minden jól ment, de miután tengerésztiszt lett, teljesen megváltozott.

Megbolondult. Eleinte, kedves, megértő, figyelmes volt, de aztán kimaradozott, na meg ugye volt, hogy egy évig sem látta a szolgálat miatt. Inni kezdett. Nőzött. Egyszer megtörtént, hogy oda, hozzájuk állított be tökrészen két nőcskével. De inkább el sem sorolja a sok-sok keserű emlékét. Különben is, jelenleg már minden rendben van. Másfél éve váltak el. Egy ideig úgy érezte, egyedül is boldogul, de most inkább visszajött a kis falujába. Az anyukája miatt. Az már nagyon öreg, gondozásra szorul. Így együtt meg jól el vannak. A nagyi, Tüncili, meg ő. A városi lakását eladta. A pénzt félretette. Itt a szülői házban éldegélnek. Csak valami munkát keresne. A bolt apukája halálával, már évekkel ezelőtt bezárt, ráadásul neki elég egyedi a képesítése. Sajnos. Az itt nemigen kelendő. Menedzser-asszisztens. Uniós szakvizsgával. Van hozzá két nyelvvizsga is. Azért is indult Misi bácsihoz, hátha tud ajánlani valamit a környéken. Valami vállalkozót. Akinek pont ilyen kell... Jaj! De, hát szóhoz sem hagyja jutni őt! Mondja már, ugyan vele mi is történt? Hogyan él? Megnősült? Gyerekek vannak-e? Kit vett el?

Meg ehhez hasonlók.

Benő igyekezett egyszerűen, egy kicsit megszépítve a dolgokat előadni az életét, de mégiscsak elég szomorkásra sikeredhetett, mert Icu arca egyre sápadtabb lett, szemei elhalványodtak.

Egyszerre csak a nyakába borult, megsimította a vállait, aztán hirtelen kiegyenesedve a szavába vágott.

- **Ó, drága Benőm! Hát, úgy látom téged sem kímélt a sors keze** - búgta neki lágyan.

Igazított a csinos kis kosztümön, majd letörölt egy-két kipottyant könnycseppet az arcáról, füle mögé simította a vállig érő fekete haját, és anyáskodó pillantásokkal hallgatta tovább, hogy mit is mesél neki a férfi.

Később, egyszer mégis elfogyott a sok mondanivaló.

Azt vették észre, hogy már a nap is vörösbe kacsintgat. Mivel a hivatal már bezárt, Icu hazaindult. Benő a kerékpárját maga mellett tolva, hazáig kísérte a fess, csinos Tündéci Icut, a kis, nádtetős házig.

Nagyjából fél évig nem is nagyon hallott felőle, nem találkoztak, hiszen ki sem látszott a rengeteg munkából. Aztán, egyszer beadott egy munkaerő igénylést a hivatal felé, és csodálkozva - és persze nagy-nagy örömmel - látta, hogy Icu jelentkezett a meghirdetett titkárnői állásra.

Minden a legnagyobb rendben ment. Tündéci Icunál jobb titkárnőt el sem képzelhetett volna. Mint egy anyatigris, úgy képviselte a vállalkozást, na meg Benőt.

Banya teljesen oda volt érte. Benő is... A kérges, kiszáradt szívét körülvevő meleg szeretet, figyelmesség, odaadás, tisztelet hatására lassan ismét beleszeretett. Persze ez már nem olyan kamaszos fellángolás volt. Nem is elvakult, ösztönös érzelem, hanem inkább józan, tiszta szeretet. Mindez a plátói keretek között maradt...

Most, hogy elfogyott a munka, nem tudta mi legyen. Icut reggel megbízta, érje el Lapuvecet, hátha sikerült már végre az új, uniós hitelcsomagot beindítania. Ha az bejönne, akkor minden rendben lesz. Ha nem, akkor megrendelések híján, muszáj lesz bezárni a telepet, és el kell adni a gépeket. A dolgozókat elbocsátani. Icut is. Ezt nem nagyon akarta. Inkább felvesz megint egy hitelt, ugyanis Misi bá' azt rebesgette, hogy lenne valami, csak hát a mögé nagyobb tőke kéne. Ez egy olyan igazi uniós megrendelés. Ő inkább nullszaldósnak számít. Nincs komolyabb tartaléka. Ami van, az kell a tanyára. Bár

az ugyan jól megy, de azt nincs olyan Isten az égen, hogy eladja. Inkább itt lehúzza a rolót, és visszavonul. Majd a gazdasággal foglalkozik. Mint régen. Azelőtt...

Egy hét múlva vége a szabadságotolásnak, és ha addig nem oldja meg a jövőjüket, bizony zárórát kell csinálni. Na, ezért hívta a titkárnőjét. A kérdéses hitel miatt...

Ami a megmenekülést jelenthetné.

★

A hegyes nyelv körbepördült, majd jó mélyen becsusszant az elázott tölcser szélei közé.

A kihívó fagylaltozást többen is figyelték a közeli asztaltól. Volt is mit nézni...

Felül egy apró, fehér póló. Alul világoskék sort. Mindkettőn felírat hirdette, hogy ez nem ám piaci holmi! Ezeket nem ott vették... Inkább egy drágább boltban. Menő sportboltban.

A tökéletes női test, amit az apró ruhadarabok fedtek, szintén kaphatott volna valamilyen megkülönböztető márkajegyet. Izmos barna combok, a feszülő pólót domborító mellek, amik alatt a felsőrész hirtelen véget ért, láttatva a karcsú derék elülső díszét, a bronzbarna, lapos hasat, közepén a huncut köldökkel, benne egy gyöngyszemmel. Mindehhez egy helyes pofi társult.

A csinos arcocska gazdája meg úgy nyalta a fagylaltot, mintha az lenne a dolga, hogy a környéken található összes péniszt vigyázzállásba kellene parancsolnia.

Most felállt. Gömbölyű, feszes fenekét riszálva elindult. A férfiszemek, mintha valami bio-mágnes ragasztotta volna a vonzón mozgó idomokra őket, epekedve követték minden rezdülését.

Még az a járás! A fagyizgatás ahhoz képest, kutyafüle sem volt!

Ez már amolyan szakmai ártalom lehetett a nőcinél. Mert a hivatásos prostik már csak ilyenek. Munkaidőn kívül is hergelik a férfinépet...

Liliombérci Klotild - az új nevén Kitti -, piros, nyitott sportkocsijába behuppanva, nem törődött a szívinfarktussal megkörnyékezett, féltékeny, perlekedő feleségeik megtorlását nyögő férfiakkal. Az esti ügyfeleire gondolt.

Szellentett egy halkat, miközben a hosszú, citromsárgára lakkozott körmeivel kipiszkált egy beszorult tölcsérdarabkát a hátsó, szuvas fogak közül.

Párat böffentett, majd hátra sem nézve elhajtott.

*

A csontig lesoványodott hajléktalan, egy kukából kihajolva az elsuhanó autókat leste. Azok típusait mormogta sárga, hiányos fogai között. Frissen szerzett kincseit vad hévvel gyömöszölte bele a szakadt, rongyos, bűdös zsákba.

Egy közeledő pap láttán felcsillantak a zavaros szemek. Amikor az a járdán odaért elé, összeszedve bátorságát, reménykedve kinyújtotta felé remegő kezeit. Szelíden megszólalt.

- Jó napot Tisztelendő Atyám! Kérem tisztelettel, segítsen meg némi apróval, egy kis kenyérrevalóval...

A pap nagy ívben kikerülte, és undorodva felé köpött egyet, s felháborodottan ráförmedt.

- Pfffű... Mocskos szarfejű gané! Takarodj előlem! Dögölj meg. Szart...seeeem kaaaaapsz... Az Isten lófürtös pöcsét a redves pofádba! Szard tele a saját pofádat, aztán zabáld meg azt... Szedjél száraz kutyaszart! Edd azt! Az való neked...rongyos csótány...

A szakadt alak a hallottaktól megdöbbenve, meggörnyedve nézett utána.

A pap kissé odébb érve egy közeli telefonfülkéből értesítette a rendőröket, hogy egy csavargó megtámadta, egy téglával le akarta ütni, talán meg is akarta ölni...

A szirénázó rendőrautóval megérkező rendőrök, amíg a pap az egyiküknek jegyzőkönyvbe mesélte kitalált sérelmeit, megbilincseltek a rongyost, és durván a kocsiba lökték. A szánalmas alak megpróbált mentegetőzni, hogy ő csak egy kis kenyérre valót akart kérni. Erre kapott egy jó nagy pofont. De ahelyett, hogy elhallgatott volna, véres orrát törölgetve megint rákezde. Hogy a pap ismeri őt, hogy azt kérdezzék, őhózzá járt misére, rengeteg adományt adott a közösségnek, majd ő elmondja, hogy ki is ő valójában...

Na ekkor került elő a gázspray meg az egyik gumibot.

Közben a tiszteletes, mintha csak a szószerkből az igéket hirdetné, egyre jobban kiszínezte a kitalált támadás körüli eseményeket. Bibliái idézetekkel tarkított dajkameséjét, a karját lengetve diktálta a szaporán bólogató egyenruhásnak.

Mialatt kéjes ábrázattal leste, hogy miként verik agyba-főbe Girnyót az egyre jobban bedühödő rendőrök.

*

Taknyavári Mihály a szétesett házasságát sírta vissza. Kesergett. Már több hónapja a hatalmasra dagadt Kata, Birnyák-féle rémuralmát nyögte. Az, mint egy fúria, úgy zsarnokoskodott a vénemberen. Továbbá a Tunyafalvi dülöngélőn. A vendégek sorra kezdtek elmaradozni. Erre a hárpia kitalálta, hogy kiáll az útra, ott megállítgatta az arra elhaladni merészelveket. Aztán nekik esett, ugyan árulják már el, hogy miért is nem jönnek be az ő kocsmájába?! Ilyenkor a megroggyant Mihály bá' a pult mögött lapított, onnan kandikált kifelé. Szégyellte a dolgot.

Ebből az lett, hogy kerülő úton kezdtek el közlekedni a volt törzsvendégek. Másfelől tekertek az új presszóba. Tenyérörű Zsigáéba.

Amit attól a lökött külfölditől bérelt, Zsorzstól.

*

Benő dolgozott. Az új projecten. Egy 'Uniós erdei-illemhely' tervrajzait készítette. Az új mintadarab rajzait. Amire a várva várt zsíros megrendelés volt kilátásban.

Koncentrált...

Ez egy olyan fából készült, környezetbarát toalett lesz, amit majd az erdei kirándulók helyeken fognak elhelyezni szerte az unióban. A kirándulóknak.

Ha a banki bizottság tetszését elnyeri az általa készített mintapéldány, akkor kap hitelt. Ha kap hitelt, akkor tudja vállalni a megrendelést. Ha a megrendelést határidőre, és persze uniós minőségűre el tudja készíteni, akkor... Hát igen, akkor sínen van.

Na...de előbb a banki pályázatot kell elnyerni. És itt ül tanácstalanul, hogy vajon mitől uniós egy budi?! Talán, ha csillagokat festene rá?! Nem, az nem

jó, azt nem illik. Még a végén börtönbe kerülne, hogy sértegetni akarja az uniót. Pedig dehogy, csak meg akar felelni a normáknak. Amit a jó franc sem tud kitalálni, mik is lehetnek azok. Áááá, megvan! Kék lesz a vécépapír! Nem. Mégse. Még kicsúszik a költségvetésből! Talán nem is a színekkel kellene variálni. De...akkor mit tegyen!? Esetleg többnyelvű tájékoztató szöveget kéne kitenni a környező állatvilágról?! A turisták olvasgathatnának, amíg a dolgukat végzik.

Nem jó. Túl költséges!

*

Bénatunyafalván a Zsiga-presszóban, úgy keringett az új hír, mint sajgó derékban a fájás.

Egyre zavarosabb hírek terjengtek. A pletyka beindult...

Hogy ez a Benő már megint megfogta az Isten lábát! Azzal a 'unióbudival', vagy mifénével... Amit a madaraknak és az őzeknek tesznek ki. Mert az uniós állatok már olyan fejlettek, hogy nem szanaszét potyogtatnak. Igazi vécét használnak. Több szintes lesz! Lifttel...

Vita támadt, mert más hírek szerint a szarvasoké, meg a nyulaké lesz. Ebben aztán mármint, hogy milyen állatok fogják használni a hírhedtté vált terméket, egyre nagyobb lett a szórás. Még egy olyan állítás is akadt, hogy a pingvineké lesz, de ezt valaki lehurrogtá, hogy a fenét, az nem európai fajta, hanem a trópusi esőerdőkben lakik a fák tetején. Láttá a tévében! Volt, aki azt állította, hogy majd emberekkel együtt használják. Egymás mellé több potyogtató kerül. Csak az ülőke lesz más és más. Az adott ülepekhez szabott.

Veszekedtek, ordibáltak, mind a saját elképzelését akarta ráerőltetni a többiekre... Ebben a kérdésben sehogy sem tudtak megegyezni.

De abban, hogy ez a Benő, ez egy szemét, ez egy rohadék újjgazdag-jelölt, egységes volt a vélemény.

*

Kitti a két távol-keleti üzletember előtt feküdt az asztalon. Meztelenül.

A félhomályos helyiségben az ingujjra vetkőzött, nagyokat nevetgélő, szűk pillantású férfiak, pálcikákkal eszegették a női testre ide-oda elhelyezett egzotikus ételeket. Míg ettek, meg-megcsippentettek egy-egy intimebb testrészecskét. Ilyenkor összenéztek, és visongva kacarásztak. Közben a háttérben, a halk zene lágy hangjai - a kis füstölőből vékonyka csíkban gomolygó illatfelhőkbe kapaszkodva - lebegtek körül a késő esti vacsorát.

Kitti, azaz Klotild, már pár percek óta azon igyekezett, hogy hogyan is tartsa vissza a beleiből kitörni készülő hatalmas szellentést.

Nem sikerült.

A fortyogó hangra a férfiak a pálcikájukat messzire eldobálva ugrottak hátrébb. Aztán az egyikük villámgyors mozdulattal - valahonnan - egy fényes kardot rántott elő, s a feje fölött megsuhogtatta. Majd szakszerűen, hatalmasat lendítve elindította a csapást.

A füstölőket célzó penge olyan precízen nyeste le az izzó végecskéket, hogy azok mind kialudtak. Egyszerre. A kard gazdája a sarokba hajította a veszélyes szerszámot, majd tántorogva elkiáltotta magát;

- **Hujjáá! Kákiszex!!!**

Aztán örülten vihogni kezdtek, közben szőrtelen, görbe lábaikba gabalyodott, térdig érő, virágmintás gatyáikat próbálták lerángatni magukról.

*

Tündéci Icu Benő mögött állt. Nézte a készülő rajzot, és akkor hirtelen támadt egy ötlete. Hangosat kacagott. S már mondta is főnökének, hogy mire is gondolt.

Kence Benő erre felrántotta a szemöldökét. Jóízűt nevetett, és karjaiba kapva titkárnőjét, bolondosan táncra perdült vele.

Ekkor, véletlenül összeért a szájuk...

*

Az ezüst festékbe mártott vékony, karcsú nyelvű ecset szép, cirkalmas betűkből álló szavakat simított a szalagra.

'Dr. Homokos Rudolf nyugodjék békében...'

Somolygóné Margitka néni könnyed mozdulatai csillogó mondatokkal töltötték meg, a fénylő betűkkel ékes, széles gyászszalagot. Ha kész lett, nyúlt a másik után, a másik után, a másik után.

Hetvennél több megrendelése volt a temetésre.

Másnap a siránkozó tömegben ácsorogva, elégedetten nézegette az általa készített koszorúkat, amit a friss hantra halmoztak az egybegyűltek. Amikor feltűnt egy-két idegen darab, máshonnan hozott fajta, dühösen rángatni kezdte a szemöldökét, és jól megjegyezte, kivel is kell haragba lennie.

Később döcögő léptekkel sietett haza.

Nem maradt a temetés végéig. Iparkodott, mert még sok dolga volt. Lehet, hogy még így is egész éjjel fent kell lennie. Sok a megrendelés az új halottra is.

Zsémbes Hajnalkára, akit mindenki csak Banyának hívott, míg élt.

*

A bankár felnézett a feje fölé. A csillag alakú, színes üveggel takart réseken át beragyogott a kint pompázó napfény. A toalett belsejére puha, lágy felhőpamacsok, fák, bokrok, kis rét, süni, mókusok, kismadarak, meg egy csomó más apró erdei állatka volt festve. Közéjük kedves pinduri rovarokat, tücsköket, pöttömnyi bogarakat pingáltak. A beszűrődő fényben pont olyan volt az összhatás, mintha egy erdei tisztáson trónolt volna - a vécébe - megkönnyebbülés miatt betérő illető. Aki jelen esetben nem volt más, mint egy nemzetközi bank hitelebíráló bizottságának az alelnöke. Igaz, őt most teljesen más szándék vezérelte...

Nagyot kacagott, majd kijött a kívülről zöldre mázolt illemhelyről, és átadta a helyét a kint toporgó kollégáknak.

Mire mind a tizennégy puccos alak végignézte a mintadarabot, addigra az ebéd is ott gőzölgött a közelben előkészített hosszú asztalon. Aki végzett, annak pálinkát nyomtak a kezébe, a tunyafalvi népviseletbe beöltözött faüzemi munkások rokonai. Az erős italt kortyolgatók - amint végeztek - máris frissen csapolt, világos, habos sört kaptak. Vagy a hamvasra párásodott, pincehideg boroskancsó tartalmából nyakalhattak, az illatozó rizlingből. A

háttérben szóló élő cigányzene méltó aláfestést nyújtott a beinduló vidám társalgásnak.

A fűrészüzem melletti valamikori birkalegelőn zajlott a bemutató. A régi, már használaton kívüli gémeskúttól húszméternyire. A két hatalmas fűzfa árnyéka pont olyan szerencsésen ért össze, hogy a huszonöt főre megterített asztalt éppen megkímélte a déli nap irgalmatlanul forró, kíméletlenül perzselő sugaraitól. Messzebb - a fák mögött - egy szélkerék lomha lapátjait forgatta a forró déli szél. A háttérben a Zsémbes tanya körvonalai tikkadtan nyújtóztak bele a dimbes-dombos tájba.

Megkezdődött a dáridó. A bizottságon kívül a polgármesterék, Butykó, Zsiga, meg még egy-két helybéli vendég is oda volt parancsolva, hogy a látszatot fenntartsák. Mármint, hogy a dínomdánom az egy születésnap, és csak véletlen egybeesés a termékbemutatóval. A banki bizottságot nemigen lepte meg a dolog. Megszokták. Bármerre is mennek, mindig ünnepelnek valamit ezek a szimpatikus népek. Az ünnepeltet megszemélyesítő - Tenyérorrú Zsiga -, kaptatosan méregetni kezdte az egyik titkárnőt. Ezt észrevette Tündéci Icu, aki eddig ide-oda lépegetett, és szinte mindenütt egyszerre volt ott. Most gyorsan odapattant Zsigához, és valamit a fülébe súgott. Az elsápadt, nagyot nyelt, s elkapta sóvár tekintetét a csinos, nevetgélő kacér nőről. Olyan fizimiskát öltött, mint akit hideg vizes zuhany alá löktek, és éppen onnan kászálódik ázottan elő. Felemelkedett és a vendégektől egyenként elbúcsúzva, mentegetőzve, leeresztett vállakkal elsomfordált haza. Az nem derült ki soha, hogy mi is volt az a papucsokba parancsoló üzenet, amitől ilyen hirtelen megváltozott.

Az emelkedett hangulatban leledző társaság mit sem vett észre a kis közjátékból.

Benő elegáns ruhájában az asztalfőn feszítő elnökkel parolázott. A házigazda ugye nemigen ivott, úgyhogy nem kis erőlködésébe került az egyre lazuló morált követnie. De azért helytállt. Az aranysárga tyúkhúsleves érkezésekor a társaság egységesen elhalkult.

A zenészek is leálltak.

A hangos kanálcsörgésbe beleveszett a környéken csivitelő madarak koncertje. Az asszonyok térültek-fordultak, s már hozták is az új fogást. A hófehér

cseréptálakban gőzölgő mélyvörös birkapörköltet. Melléjük szorgos kezek kis tálacskákban főtt krumplit, kovászos uborkát, ecetes paprikát rakosgattak.

Egyenesen a hangosan csámcsogó vendégek orra alá. Azok meg zsíros szájjal, mohón falták az eléjük hordott, ízletes, házias falatokat. Már-már zabálták a nem mindennapi főfogást, ami egyébként unió-kékre festett kis szekérkén, egy alaposan kicsillagozott számárfogaton érkezett.

Egy népviseletbe öltözött suhanc hajtotta eléjük a különleges szállítóeszközt. Ámde nemcsak a kordé pompázott az említett színekben, hanem a csacsi is. Benő legnagyobb tiltakozása ellenére Götye sutyiban mégiscsak befestette.

A fogat csak hordta, csak hordta, amit kellett. A feltálalt összes ételt, italt. Mégpedig a közeli tanyáról. Az asszonyok meg csak rakták, csak rakták a hatalmas asztalra. Már alig fért a sok földi jó. Utána a kiskocsi már indult is vissza, rajta a leszedett, kiürült edényekkel. A vendégek meg úgy ettek, mintha sose ettek volna...

Mármint, ilyen finom birkapörköltet. Igaz, ami igaz, ez az étel előző nap még bizony bégetett. Aztán a tegnap esti 'birkator' végleg megpecsételte az oly szelíd állatok sorsát. Hajnaltájt a nagy kondérokban felhalmozott friss húsdarabok, máj, szív, és egyéb belsőségdarabkák alá tüzet gyújtottak. De nem vizet tettek a készülő étekbe... Á, dehogy! Az említett alapanyagok kútvizet már nemigen láttak. Azért nem, mert vörösborban főttek. A hatalmas vöröshagyma karikák, fokhagymagerezdek, paradicsomcikkelyek és az enyhén csípős paprikaszeletek társaságában. Végül pirospaprika, tárkony, bors és egyéb házilag kevert fűszerek kerültek a rotyogó főfogásba, ami pár óra múlva eljutott erre a végső, megízesedett, körülkinálható formájára.

Bizton kijelenthetjük, hogy a tunyafalvi birkapörkölt tehetett arról, hogy a később feltálalt tejfölbe fullasztott hordós káposztához és a ropogós-pirosra sült hatalmas, igencsak kíváncsú, pékné módra elkészített csülkök felé - egyelőre - nemigen kapkodott senki.

Bezzeg annál jobban kapkodtak a konyhában az asszonyok a tanyán. Icu utasításait követve, sebesen

tették a dolgukat, hogy győzzék az oly mohó társaság mindent elnyelő bendőinek teletöltését.

Tündéci Icu most különösen érezte, hogy mennyire hiányzik közülük Banya. De nemcsak a munkában. Egyébként is. Megszerették egymást. Most meg?! A tanya mögötti kis dombocskán csak egy fejfa maradt utána.

Három hete - a temetés óta -, oda a sírokhoz minden hétvégén kimennek Benővel. Ő egyre zokog, az meg csak nézi azzal a szomorú szemeivel őt és a két sírt. Csak néz. Aztán az arcán lecsurran egy-két kibuggyanó könnycsepp, leteszik a virágokat mindkét halom tövére, és némán hazakullognak.

Banya ragaszkodott ahhoz, hogy a ló mellé temessék. Amíg élt, sűrűn emelgette Pacit. Icu ugyan nem ismerte az állatot, de amit eddig hallott elég volt ahhoz, hogy arra a sírhalomra is kerüljön mindig a friss virágból.

Meg a záporozó könnyeiből is...

*

A meggörnyedt, szikár irodakukac tudta, eljött az ő ideje. Tegnap kinevezték, az Első Hazai Unióshitelek Kihelyezését Felügyelő Központi Ellenőrző Testület Nemzetközi Hatáskörmentes Szakrevizori Döntőbizottságának Vidék-legitimitást Koordináló Altestületeket Globális Reintegrációmentesen Szankcionáló Precedensgyűjtő Alcsoportjának a Címzetes Főrevizori helyettes helyettesének az ideiglenes helyettesének. Amikor megtudta, hogy az EHUHKHFKETNHSZDVLKATGRISZPA Címzetes Főrevizori helyettes helyettesének az ideiglenes helyettese lett, majdnem leesett a forgószékről.

Mert tegnapelőtt a helyettes úr, Dr. Dr. Gubancos Gáspár beteg lett. Utána tegnap a helyettes helyettese, Dr. Rettingszky úr, az ő közvetlen hivatali előljárója, az is beteg lett.

Akkor viszont, erre a kiküldetésre amit ő készített éppen elő... Neki! Neki! Neki, Borzongka Ödönnek kell elmennie! Személyesen. A szolgálati autóval! Teljesen egyedül, elterpeszkedve a hátsó ülésen... És a szemét szolgáláaaa, a soffőrr, majd ott áll meg, ahol ő akarja! Ő megy. Vidékre. Elkapja a zabáns, részeges banki bizottságot! Megakadályozza, hogy a rohadt, szemét hitelcsaló parasztok pénzhez

jussanak! Lefüleli mindet! Mert mit kell tenni velüüüük?! Kiirtani! Az írmagjukat is elpusztítani! Leégetni mindenüket! Hamuval beszórni az ugart! Szemét rabszolgák! Reszkessetek!!! Neeem leeeesz péééénz! Meeeeghaaaaaaltoooók!

Bömbölt, így - halkan magában -, és kéjelegve elővette a térképet, hogy megnézzze, merre is van az a Bénatunyafalva? Merre van most a bizottság?! Hol van a hitelt meg nem kapók bázisa?! A megsemmisítésre váró célpont?!

Az a Zsémbses tanya, vagy mi...

*

Estére a kapatos társaság, az ökörsütés imbolygó fényében, még ugyancsak mulatott. Benőnk félrehúzódva, egy bokor tövében ült. Onnan figyelte a táncoló, éktelen hangon harsogó bizottságot. Arra gondolt, olyan nagy baj nem lehet, mert délután, az elnök kezdeményezésére, mindegyikőjük beült a mintadarabba. Úgy tűnt tetszett nekik.

De igazából, tényleg használták! És míg a bent ülő valamelyik társuk a dolgát végezte, a többiek, kézen fogva körbetáncolták a zöld budit. Persze, tökrészezen. Még mindig bírják. Rém edzett egy banda ez! Annyit esznek, isznak, mint tíz másik.

Benő felkászálódott, hogy szóljon Icunak, jöhetnek a torták.

*

A szolgálati kocsiban terpeszkedő alak azon gondolkodott, vajon le szabad-e tekerni az ablakot?! Aztán minden bátorságát összeszedve, szemét behunyva, óvatosan letekerte két ujjnyira.

Rémülten várt, hogy vajon mi lesz!? Mivel semmi sem történt, a sofőr hátra sem pillantva vezetett tovább, még egy centinyit tekert. Aztán még egyet, még egyet...

Addig-addig, hogy már nem lehetett tovább. Ajkait lebiggyesztve kikönyökölt az ablakon, sőt néha a fejét is kidugta. A menetszél összekócolta a kopasz homlokán árvalkodó pár szál haját.

A sofőr hátralesett a visszapillantó tükörben, s megjegyezte magában, na megint valami dilist fogott ki.

Borzongka Ödön most érezte, hogy megszállja valami emberfölötti erő. Váratlan mozdulattal berántotta a fejét, átlendült a másik oldalra, és tövig letekerte azt az ablakot is. Hátradőlt.

Aztán hirtelen előrevetette magát az első üléstámla fölé. Dacos, kihívó képpel a meglepett sofőr képébe bámult. Aztán letekerte a vezető melletti első ablakot is.

A gépkocsivezető megvonta a vállát és egy kicsit lassított.

Borzongka - élete első nagy győzelme teljes tudatában -, magabiztosan előszedte a lapos, viharvert táskájából az iratokat. A kavargó, bezúduló légáramlattal küszködve olvasgatta a széltől csattogó papírokat.

Közben ismét bömbölt magában...

Megküzd az elemekkel! Mit neki az ellenszél! Mert ő a Legerősebb! Ő a Világ Ura!

Rémséges energia és indulat szállta meg, már alig várta, hogy lecsaphasson.

*

Másnap reggel a tanyán a kóválygó másnapos bandát - a józan sofőrjeik - betuszkolták a hatalmas, drága autókba.

Butykó gyakorlottan intézte a csomagtartók feltöltését.

Aztán az egyik titkárnő, aki az imént hányta le az ülést, két öklendezés közt röhögcsélve közölte, ők ugyan aláírták a papírokat, mármint a hitel folyósításának a jóváhagyásáról, de azt sajnos tegnap, mind elhasználták a főpróba alatt.

Na, itt esett össze.

Icu elhűlve meredt Benőre. Most meg mi legyen!? De már kapta is magát, és odaugrott az éppen induló készülő elnöki autó elé, mire az nagyot fékezett és megállt. A sofőr kipattant és máris ledobta a zakóját, mert az elnök úr a hirtelen fékezésre - az emiatt felkavarodott gyomrából - a nyakába zúdított valamennyit a tegnap megevettekéből.

Az egyik asszony elszaladt kitisztítani a megszegyenített ruhaneműt.

Ezt az időt használta ki Icu. Gyorsan elkészítette az iratokat emlékezetből, mégpedig a lapos, hordozható számítógéppel, amit mindig a

közelében tartott. A rácsatlakoztatott apró printer máris vinnyogva, visongva nyomtatta kifelé a számukra létfontosságú papírokat.

Mire a kitisztított zakó visszakerült, addigra az alélt bizottság összes aláírása, száraz-, nedves bélyegzőlenyomata a helyére került az okmányon. Aztán, a felkavart porban, végre eltűnt az utolsó autó is.

Most rajtuk lett volna az ünneplés sora. De nem volt hozzá kedvük.

*

Borzongka Ödön úgy döntött, kétnaposra módosítja a kiküldetését. A végcélhoz közeli kisvárosban szállt meg. A sofőrt hazaküldte a fővárosba azzal, hogy reggel kilencre álljon elő a szálloda portája elé. Az csodálkozott ugyan, de szó nélkül engedelmeskedett.

A megtáltosodott tisztviselő a szálloda legjobb szobájában, amikor végre egy szál magában maradt, cipőstől felugrott az ágyra, és páros lábbal ugrálni kezdett.

Nagyon sokáig ugrált.

Aztán szárazra itta a minibárt. Vacsorára hatfogásos menüt rendelt a szobájába. Négyszer szaunázott, majd egész éjjel ivott és mulatott a hotel bárjában. Hajnali kettő tájt öt örömlánnyal elindult a szobájába, miután jó néhányszor meghívta italra az összes vendéget. Továbbá a személyzetet is, akik hálából folyamatosan túlszámláztak a kótyagos vendégnek.

A hölgyek egy félóra múlva csalódottan visszaérkeztek a lifttel. Számukra anyagilag igen előnyös megbeszélést tartottak az éjszakai portással, aki - masszázsként feltüntetve - hozzáírta az úr szobaszámlájára a végül meg nem kapott, de megrendelt szolgáltatást. Triplán. Aztán a részét levonva készpénzben kifizette a lányokat a pénztárból.

Erre az egyik pillangó letérdelt elé, és a legkifinomultabb szakmai fogásai egyikének gyakorlati bemutatásával meghálálta a gyors pénzügyi manővert.

Tíz perc múlva kuncogó, nevetgélő lányok - a mosolyogva száját törölgető kolleganőjüket közrefogva - búcsút intettek a hátrahagyott, remegő lábú, lihegő portásnak. A zajos bár felé indultak, új kuncsaft után nézni.

Másnap reggel a sofőr megérkezett. Beült a hallba. Vett pár újságot és azokat lapozgatva várta, hogy a főnöke felébredjen. Dél felé telefonon leszólt Borzongka.

Szélnek eresztette a sofőrt azzal, hogy inkább majd holnap mennek tovább, reggel nyolckor legyen itt...

TIZENHARMADIK FEJEZET *A revizor színre*

lép, van, aki boldog, van, aki boldogul, aztán végre, Kence Benő az unióba indul, beállít, majd kiállít, hazafelé a terroristáknak bemutatja milyen is egy vérbeli parasztlengő, végül mindenkinek megbocsát...

*

Benő a konyhaasztal fölé görnyedve a leendő gépsorok elrendezését rajzolgatta. A készülő ebéd csábos illatai terjengtek a kis helyiségben. Icu takaros, fodros köténykében sertepertélt a modern gáztűzhely körül.

A zöld szitaajtón keresztül beszűrődött a déli harangszó.

Banya a halála előtti napon, azt mondta Benőnek, hogy ő bizony érzi a közelgő véget. Meg, hogy miért nem költözik már ide Icuca?! A picurival. Tüncilivel. Látja ő, hogy összejöttek... Látja, hogy szeretik egymást...

Benő nem gondolta volna, hogy az egészségesnek tűnő Banya nem éri meg a másnapot. Mert, hát mondogatta ezeket egy ideje, szinte mindennap. Ámde reggelre Zsémber Hajnalka, Banya, tényleg örök nyugovóra tért. Így már nem érhetette meg azt a napot, amikor Benő, a kis nádtetős házikó elé odaállt a csacsifogattal. A temetésre pont egy héttel, pénteki napon, úgy délután négy óra tájt. Ott aztán leszállt és felpakolta Icut, a kislányt és a holmijukat. A nagyival együtt. A nagymama megkapta Benő házrészét, ők meg a nagyobb épületbe költöztek át.

Most, így pár héttel Banya elhunyt után, no meg, hogy a hitel is sikerült, már került egy-egy eltévedt mosoly is az arcukra.

Tüncili az alatta lengő hintáról figyelte az udvaron éppen zajló etetéssel járó sürgés-forgást. A két alkalmazott a temérdek állat között szorgoskodott.

Mikor végeztek, felpattantak a biciklijükre, elköszöntek mindenkitől, és hazaindultak a faluba. Ebédelni. Utána meg ejtőzni a presszóba, a délutáni műszakig...

A finom ebéd után, Tüncili lefeküdt a picike, faragott ágyikójára, amit Benő készített neki. Majd mesét hallgatott egy szilaj, táltos kiscsikó

varázscsengettyűjéről, közben szép lassan elszunnyadt.

Aztán ők is lepihentek. Élvezve a mulatozás után beállt nyugalmat, és egymás közelségét.

*

Benő a fülrepesztő dudálásra ébredt. Rohant kifelé, hogy kinek lehet ilyen sürgős, csak nem visszajöttek a bankosok?! Na meg azért, hogy leállítsa a hangzavart, nehogy felkeltsék a kislányt délutáni álmából...

Kilépve, látja ám a nagy szürke autót. De ez másféle-forma volt, mint a bankosoké. Meg látja azt is, hogy egy görnyedt, rozoga, felfújtt képű alak, kívülről a sofőr felőli ablakon át benyúlva, vigyorogva tenyerel a kürtön. A másik, egy olyan sofőr kinézetű krapek, nagybuzgón az egyik fa tövét tiszteli meg éppen a belőle csordogáló sárga lével.

Benő első lendületéből a girhest kapta grabancon, és kissé felemelve a talajtól a kocsi nyitott csomagtartójába lendítette. Az, mint egy rongybábú huppant bele, és kilógó lábakkal, kikerekedett, rémült szemekkel, megszeppenve szemlélte, amint Benő úgy vágta hátba a vizelő, izzadt, ingujjas férfit, hogy az lefejelte a nagy eperfát, s belerogyott az általa produkált friss tócsába.

Benő visszafordult az alélttól, és a csomagtartóban lévőnek fenyegetően azt mondta;

- Nááá, ín most bémegyek. Béfejezem az álvást, máguuk meg itten síri cséndben kivárják, ázt...háááá...még mer itten nyekkenni nékem válamelyikük, úgy éllátom á bájukat, mint az egyszeri úthenger a nyúvasztott gilisztájét! - és valóban, fogta magát és bement.

Borzongka Ödön azt ugyan nem tudta, hogyan is járt a nyuvasztott giliszta, meg milyen is az egyszeri úthenger, de neki ennyi bőven elég volt ahhoz, hogy az összes földöntúli ereje elhagyja. Cséndben szedte a levegőt, egy ideig még az orrára szállt legyet sem merte elhessenteni, nehogy visszajöjjön az a vadparaszt.

Amikor látta, hogy a másik éledezni kezd, mégiscsak kikászálódott, majd ügybuzgón jól kupán csapta az elakadásjelző háromszöggel.

Ott is maradt ülve a sofőr mellett. Fegyverét később lecserélte a jókora kerékkulcsra és az

elkövetkező másfél órában minduntalan fejbe vágta, ha az magához akart térni.

Ebben a helyzetben találta meg őket Benő, amikor az alvásból felébredve kilépett ismét a verandára.

Igencsak elámult. Azt hitte, már rég elmentek a váratlan látogatók. Nagyot nevetett, leült a kispadra, pont a fával szemben. A kis görnyedt alak szolgaszemekkel leste, és legalább háromszoros erővel újfent lecsapott az éppen mocorgó emberre.

Benő szemöldöke az égnek szaladt! Leesett neki a tantusz. A látottakból rájött, hogy mi is zajlott itt kint, míg ő békés álmát aludta!

Odaugrott, kikapta az ismét lecsapni készülő alkalmi harceszközt a meglendülő kézről, és jó messze eldobta. Közben ráfordult az ijedségében sündisznóvá gömbölyödött alakra.

- **Nono! Míg ágyonveri nékem itten! Húzzá még magát kismókusss!** - és fejét csóválva, kezét csípőre téve szemlélgette a térdek közül kileseledő riadt szempárt.

Akkor lépett ki Icu. Elsápadt, s majdnem elájult a látottakon, mert azt hitte, hogy Benő éppen ripityára veri az új vendégeket... Odaszaladt a kis emberhez, hogy felsegítse, talpra állítsa.

Benő ezt látva, félrehúzódott, miközben egyre csak somolygott.

Borzongka Ödön megrettent, mert azt hitte, hogy az érkező nő valami parasztamazon lehet, és most neki akar rontani. Felugorott és lélekszakadva rohanni kezdett, ki a tanyáról a mezők felé.

Benő ekkor már a hasát fogta, úgy nevetett.

Icu meg nekilódult és szaladt a menekülő nyápic után. Az ebben a pillanatban visszalesett, és még jobban gyorsított. Nyakába kapta lábait és futott, ahogy csak bírt...

Húsz perc is eltelt, mire előkerültek. Az izgága alak ugyan félve pislogott a pöfékelve pipázó Benőre, de látszott, hogy Icunak már sikerült egy kis lelket verni beléje. Az időközben magához tért sofőr - kezében egy kiürült pálinkáspohárral - addigra már a hatodik féldecijénél tartott. Amiket Götye töltögetett neki hangyaszorgalommal, aki közben visszaérkezett a délutáni etetés miatt.

Benő biztatására azonnal gondozásába vette a meggyötört alakot, aki most bambán vigyorogva a benyelt szesztől, egy rántott csirkecombon rágódott.

Odaintett a cubákkal visszatért főnökének, és behajította az elkövetkező pohár italt.

Közben azon elmélkedett, vajon hogyan is eshetett el? Ilyen súlyosan... Ez a kedves, bűdös tehénszagú ember azt mondta neki, hogy szerencséje volt, mert amikor elesett a pisijében megcsúszva, nagyobb baja is lehetett volna! De ők megmentették... Ő hálásan fogadta a szíves invitálást, mert a pipás azt mondta, csak holnap indulnak. A főnök üzeni, aki elment egy kicsit kocogni. Így elfogadta a felkínált házi pálinkát. Milyen rendesek ezek a parasztok! Etetik, itatják. Nagyon jóravalók...

Elhomályosuló tudattal próbált még töprengeni egy kicsit a témán, de amikor itt tartott eldőlt, és percekben belül, hangos horkolással elaludt. Götye bevitte a vendégszobába.

Addigra már a másiknak is virágos jókedve kerekedett az Icu által belediktált pálinkától.

Borzongka Ödön, soha nem szokott inni. Így aztán a két féldeci kerítésszagú fehérpálinka neki olyan volt, mint más, rendes embernek félliternyi tömény...

Egy bizonyos, hogy az italtól ismét kezdett visszatérni az imént elvesztett földöntúli ereje. Érezte. S már-már az őt megalázó pipás bunkóra akart rontani. Ámde miközben az eléhordott ételt leöblítette, az egyik pohár sör kitisztította az emlékezetét.

Eszébe jutott, hogy miért is jött! Kissé inogva felállt. Dülöngélve elindult a kocsihoz.

Benő a szeme sarkából leste, miközben Icut hallgatta, aki éppen nagyban szapulta, hogy minek kellett így megijesztenie ezt a kedves, csenevész, kis gyengécske embert. Benő csak legyintett, és mondta, inkább hozzon még ételt, na meg kérdezze már meg a védencét, azt a kis harmatos virágszálát, hogy minek is jöttek ide?!

Tündéci Icu színlelt haraggal, bájosan toppantott egyet, aztán elnevette magát. Benőt meglegyintette a kezében lévő konyharuhával, és a virágszálnak titulált, dülöngélő Borzongka után indult. Éppen jókor ért a kocsihoz, mert az alkoholtól megingó Ödönünk, a kezében szorongatott megbízólevéllel, már éppen elvágódott volna, ha ő el nem kapja.

Götye már ugrott is, vitte a másik mellé a nyámnyila, elalélt alakot.

Icu lehajolt az erőtlen ujjak közül kiesett iratért. Elsápadva olvasta a tartalmát. Majd Benő kezébe nyomta, és mellérogyott a padra.

Ekkor Kence Benő szájából kiesett a pipa.

*

Balambóc Lajos a helyi kábeltévé sztárja lett. Egy szórakoztató műsort vezetett. A Bugybánói fikafricskát. A nézők imádták, a szerkesztők már annál kevésbé.

Mert nem tudott leállni. Belendült, aztán a szószátyár mivolta érvényesült, és csak valamiféle szájjár tudta volna elhallgattatni.

Eleinte a műsoridő vége felé a statiszták mindenféle jelekkel próbálták leállítani a szokásos Balambóc-féle szóáradatot. Sikertelenül. Aztán az egyik kitalálta, hogy szereljenek be egy füstgépet. Na, így egy időre helyre állt a rend. Pár perccel a befejezés előtt a gépet beindították, és a hangot lekeverve, a sűrűsödő füstben eltüntették Lajost. Igen, de később Lajos úgy tiltakozott, hogy odarohant a kamerához, és az arcával, fejével odanyomulva, a lencsére tapadva folytatta. Mindaddig, míg az egyik operatőr pillanatragasztót kent a az objektívra, mire ő odaragadt. Ettől kezdve felhagyott eme szokásával. Végül csak beletörődött és megadóan tűrte az irányítást, hűen követte a felsőbb utasításokat.

A ragasztós esetből egy terebélyes piros foltocska maradt a homlokán. A levált bőr helye. Később, ha erről kérdezték, nagyot röhögve azt mondta, hogy a lángelméje izzik odabent, és az látszik ki...

Balambóc Lajos boldog volt.

*

Atanyán - másnap reggel - a két kicsavart citrom formátumú vendég, az elébük tolt roskadásig megrakott asztalról, éppen a forrón gőzölgő sültszalonnát ette...

Volna. Mert állandóan öklendezniük kellett. A mókuskerék miatt. Amit a bevedelt pálinka utóhatása hajtott. Nem is erőltették sokáig. Visszavonultak a vendégszobába. Ott szenvedtek tovább, de délre - mire

megint aludtak egy sort -, azért nagyjából már tárgyalóképes állapotba kerültek.

Benő, Icuka, és Borzongka Ödön, az asztal körül ülve hamar megállapodtak abban, hogy jobb a békeség, mindenki jobban jár, ha ezt az egészet, úgy ahogy van, mindannyian elfelejtik. Az ilyenkor szokásos áldomás lehörpintésétől, most - bizonyos fennforgó komplikációk miatt - eltekintettek.

Ödön odament a sofőrülésben ücsörgő vezetőhöz, aki megkönnyebbülten hallgatta, hogy minden rendbejött. Mindenesetre azért a továbbiakban - estig, az indulásig -, csak egyszer szállt ki.

Mégpedig akkor is csak a kisdolgot elvégezni. Valamilyen megmagyarázhatatlan oknál fogva, eszébe sem jutott a fa tövét használni e fennkölt célra. Míg az autóban ücsörgött, egész idő alatt úgy kapaszkodott a kormányba, min egy meggyengült hatalmú miniszterelnök, aki a választások után kijózanodva rájött, hogy nem választották meg újból...

Borzongka az egész szakmai tudását, és eddigi összes tapasztalatát beleadta az ellenőrzésbe, de közben azt is elhatározta, mindenben a legenyhébb módozatot követi. Ez eddig rendben is lett volna.

De csak becsúszott egy kis gikszér. Götye öntött neki egy féldecit. Erre Ödönt megszállta az ihlet. A túlbuzgóság...

Itt az ő nagy lehetősége. És módosította Benő rajzait. Az tiltakozott, de a kis alak teljesen beavadult. Úgy védte a hamvába holt ötletét, mint anyafarkas a kicsinyét. Így aztán inkább ráhagyta. Neki a jóváhagyott hitel a lényeg! Legyintett egyet és arrébbment.

Amikor a másik végzett, fejcsóválva mutatta Icunak a nagy művet. Az átjavított terveket.

Végül minden aláírva, pecsételve, hitelesítve lett. Mert Borzongka Ödön ellenőrizte, aláírta, lebélyegezte, jóváhagyta a hitelt.

Úgyhogy minden rendben volt. Majdnem. Benő nehezen, de belenyugodott. Icuka azzal nyugtatta, hogy akkor ez lesz az irányadó. Ugyan másik budifajta lett belőle, de ha egy revizor ezt akarja, akkor nincs mese, muszáj lesz olyanra csinálni... Örüljenek, hogy lett hitel...

Kész. Slusszpassz...

*

Egy hét múlva, a meghűléséből felgyógyult Dr. Rettengszky, a Borzongkától kapott beszámolót hányavetin átlapozta, majd aláírta, lebélyegezte. Közben azon járt az esze, hogy ki is lesz a délutáni teniszpartnere.

A hónap végén a pénzügyesek az asztalára tették az Ödön-féle kiküldetés számláját, mire szívinfarktus miatt ismét betegszabadságra vonult.

Egy pár hét múlva, amint már kissé felépült, betelefonált a munkaügyre és ki akarta rúgatni a gazembert, a széltolót, a létező legrettenetesebb helyettesét, Borzongka Ödönt...

Ámde a munkaügyisek tájékoztatták, hogy ez nem fog menni, mert időközben Borzongka úr már az ő főnöke lett.

Így aztán - a hír hallatán - sikerült átesnie a második infarktuson is...

★

Benő kiállításra indult. Az unióba. Az előző napon útjára indították a három mintapéldányt.

Az eredetiket, a virágos fajtát... Mert végül sikerült lelevelezni a hivattal, hogy mégiscsak azt fogadják el. Borzongka úr eleinte ellenállt, de miután Icuka kilátásba helyezte, hogy kipakol, és elmondja a tanyán történeteket egy nagyobb újságnak, gyorsan engedett. Engedélyezte a régi, bizottság által kipróbált eu-budit.

Az egyik ismerős elvállalta, hogy felviszi autóval Benőt a fővárosba. A repülőtérre. Így is lett. Amikor a kocsi megérkezett, könnyes szemmel búcsúztak el. Icuka még egyszer utoljára leellenőrizte, hogy a kisbőröndbe berakott-e minden szükséges holmit, aztán útjára bocsátotta szeretett párját.

A hüppögő Icuka karjaiban Tüncili szipogott. Onnan integetett a gomolygó porfelhőnek, ami elvitte Benőpapát.

Benő az autó ablakán kihajolva addig lengette a karját, míg el nem tűnt a tanya sziluettje. Nagyokat sóhajtott, majd beszélgetésbe eredt Butykó unokaöccsével. Később szundított egyet. Talán félúton lehettek, amikor rátelefonáltak, hogy a szállítmány

hiánytalanul megérkezett a rendeltetési helyére. Megkönnyebbülve aludta végig a hátralevő utat.

A gépen ülve a mellette gomolygó felhőket nézte. A revizorra gondolt. Meg a szerencséjére. Mert, hát nem a legalkalmasabb embert kapta grabancon a múltkor. Ő csak a kislány álmát vigyázta. Hát bepöccent. Van ilyen. Majdnem el lett szúrva minden. Pont egy revizort kell neki elkapni, aki a hitelt jött felülvizsgálni. Most már mindegy.

Túl vannak az egészen. Ha még a kiállítás is sikerül, akkor minden renden lesz. Két évig csak gyártanak, csak gyártanak.

Még jó, hogy nem engedett. Mert nyugtalanította a gondolat, hogy a Borzongka által rajzolt illemhely belül teljesen üres volt. Arra gondolt, vajon mit fognak vajon szólni a külföldiek?! Erre a revizor megkötötte magát, hogy ők még nem uniós tagok, még csak a tagságra jelöltek, így aztán a befejezetlen toalett, ebben a hiányos formájában jól jelképezi jelenlegi helyzetüket. Az országét. Aztán, majd, minden évben, ahogy közelednek a végleges tagság elnyeréséhez, fokozatosan beszerelik a tartozékokat. Előbb a vécépapírtartót, aztán az ülőkét, végül a fedelet...

Na ez volt, ami annyira nyugtalanította Kence Benőt. A hiányos budi. De mit tehetett volna?! Hiszen a hitelt, csak így, ebben az általa átvariált, módosított tervekkel igazolta le Borzongka Ödön úr. A revizor. Miután elment - egy hétre rá - újabb aláírásokkal hitelesítve, meg is jött a végleges visszaigazolás! A hivatalos megerősítés. Akkor meg nincs apelláta! Ez van. Azt gondolta, meghajtja a fejét, mert élni csak kell valamiből... Végül Icuka látván az ő nagy búbanatát megdühödött, és hipp-hopp megoldotta az ügyet.

Kence Benő teljesen elégedett volt. Részben a sikeres ügymenet miatt, másrészt azért, mert éppen a hön áhított uniójába repült.

*

A magas, fekete férfi egy dzsesszklub előtt állt. A sajátja előtt. A plakátot ellenőrizte. A mai megnyitóra a híres 'Bagarol duó és a mangó lányok' elnevezésű bandát várta. Amíg a képen a hatalmas, narancssárgára pingált ciciket bámulta, azon

gondolkodott, hogyan, és mikor fogja visszafizetni a kölcsönzött pénzt.

Amiből ezt a kócerájt vette, na meg kipofozta. Mert azt vissza kell adni. Az utolsó centig. Ez nála elvi kérdés. Mert egy nőtől kapta. George feleségétől. A volt főnöke nejétől. Az ő titkos fehér babájától.

Cilutól...

*

Benő a hazafelé induló repülő ülésébe huppant. Kicsit később azon töprengett, hogy majdnem elveszett minden.

Az út első perceiben az ülésszomszédja - egy földije, aki a fővárosban lakott - elkezdte faggatni, hogy ki ő, honnan jött, merre lakik, mit csinált itt... Egy ideig magyarázta neki, sőt bele is vágott a kiállításon végbementek elmondásába, de aztán eszébe jutott az Icuka által rátukmált határidőnapló. Amibe leírta a történeteket.

Persze kizárólag Icuka kedvéért. Elkezdte január első napjánál, és onnan folytonosan júniusig ért, ahol is azzal zárta a sorokat, hogy indul a repülőhöz...

Előkapta és odanyomta a meglepett szomszéd kezébe, hogy olvasson azt, ha már ilyen kíváncsi, ő most inkább alszik egyet.

Az tiltakozott és elnézést kért, de végül mégis kinyitotta a bőrkötésű naplót.

Beleolvasott és egyre inkább belemélyedt a kusza betűkkel írt sorokba. Aztán úgy megtetszett neki, hogy fogta és kissé kiigazítva a szöveg stilisztikáját, kihagyva egyes neki nem tetsző kifejezéseket, némileg átfogalmazva lemásolta magának az egész egy vaskos, üres dossziéba.

Az egyetlen mentsége talán csak annyi lehetett volna e tette, hogy regényírónak készült, és emiatt már jó ideje gyűjtötte az érdekes sztorikat. Vajon meg kellett volna kérdeznie, hogy hozzájárul-e ehhez Benő?

Kicsit vívódott, de amúgy meg úgy volt vele, ha ezt meséli neki, akkor hazaérve teszi ugyanezt. Emlékezetből írja le. Nem érzett semmi különbséget...

Mivel Benő elaludt, így nem vett észre semmit a jogtiprásból, következőképp a szomszédja nyugodtan körmölhetett...

'...Kedves Icukám! A kiállítás első napja azzal kezdődött, hogy ott kellett ücsörögnöm a tömeg közepén. Körbekerítve, mint valami állatkerti díszpinty, előttem egy halom névjeggyel, meg a tolmáccsal. Ja, meg a három erdei uniós budival.

Egyszer csak felpattan a csicsás nőci, hogy itt vannak a 'mittudomén' milyen valakik, hogy megnézzék a termékeket. Olyan kis erdőszerű kinézetű volt a helyem, ami bőven elfért a hatalmas belmagasságú csarnokban. A tolmács-csaj berángatta oda a hat-hét illetőt, akikkel lekezeltem, ahogy tanítottad Icukám. Azok meg valami hülye nyelveken pampogtak nekem. De a nőcske már hadarta is, hogy valami természetvédők vagy kik. Nekik is kellene az illemhelyből, egészen nagy mennyiség, de már elég sok jó ajánlatuk van. Erre azt gondoltam, akkor meg mi a fenének törjem itt magam, csak nem bulizni akarnak ezek is?! Potyázni. Mint a bankosok. Mert volt kínálni való ételem, italom. Benne volt az árban. A tömeg - a paravánon kívül - úgy hömpölygött, mint valami megáradt emberfolyó. Na meg olyan ordináre zaj volt, hogyha egy nyelvet beszélünk, akkor sem értettem volna a szavukat. Én az erdei padocskámon lekuporogva győzködtem őket, hogy milyen jó az anyag, hogy milyen uniós, mennyire környezetbarát, meg hogy milyen szerszámokkal készítettem, nézzék csak... Megmutattam nekik a mintaanyagaim, meg a kellékeket. Azok meg tényleg rácsodálkoztak a gyalukra, nűttolóra, kislemezre meg miegymásra. Megtapogatták a nyers deszkákat, míg az egyikük kezébe szálka nem ment, na akkor abbahagyták. Közben kólagattak, kekszet ettek. Mert itt elég soványka volt az ellátás. Azért a rengeteg valutáért alig adtak valamit. Na, jó...mondjuk a szálloda az már cipőkirakós fajta volt! Na és el sem tűnt a lábbelim! Hanem ki lett pucolva. Bár ez a hat nap nemigen elég, hogy kiismerjem őket... Na, de láttam, hogy az egyik már áll is fel, s indul megnézni belülről a toalettet. Azt gondoltam, itt a vég. Ugyanis a lökött segédek véletlenül az Ödönbudikat rakták fel. Abban reménykedtem, hátha nem nyitja ki senki emberfia, hiszen be voltam kerítve... De nem így lett. Az egyik bábész környezetvédő, már nyitotta is az ajtót, aztán benézett. Állt ledermedve

egy ideig, aztán intett a többinek is, hogy menjenek már oda! Egy percen belül, ott szorongott mind. Csak bámulták az üres budít. Ráadásul, valami kamerás népség is pont ekkor ért oda, már pásztázta is a kis tisztást, a patakot meg a forrást, a kis fákat, fűrészbakot, a deszkákat, a pihenőt, engem, na meg a nyitott véceajtót a bebámuló csoporttal. Megszagolhattak valamit, mert már nyomultak is a fejek fölé a masinával! Az operatőr kapta a gépét, odarohant, és intett még két arra kószáló társának, így most már három kamera, meg vagy tíz szempár hűledezett a tátongó semmire.

Na, mondom magamban...Kence Benő...érdekel a hitel?! Érdekel Borzongka?! Nem érdekkel senki és semmi!! De én, itt és most...NEM FOGOK SZÉGYENBEN MARADNI! A kiállítási pénz már úgyis ide lett utalva, a többit meg egye meg a jó fene! Legfeljebb majd visszavonulok gazdálkodni. De én...Kence Benő...most...nem fogok felsülni! Felsültem már elégszer. Most, nem fogok. Huncutul összerántottam a szemöldököm, tudod, ahogy szoktam...és kaptam magam, le a zakót! Összegyűrtem, s jól odavágtam a tömeg felé. A magas szárú csizmára rácsaptam egyet-kettőt, körbepördültem, levágtam egy pár 'népitáncos-figurát', egy-két forgást... Tenyérrel tovább csapkodtam a csizmát, tapsoltam párat, és úgy még táncos mozdulataim közben, elkezdtem a szerszámokat körbe-körbe elrendezni.

Na, addigra a kamerák és minden szempár már engem figyelt. Körbeálltak, tapsikáltak, sőt az eddig bambán haladó tömegből is egyre többen megtorpanak. A zakót valaki visszadobta. Nyomakodtak, tolongtak. Olyannyira, hogy már egész komoly akadály keletkezett a stand előtt. Ebből aztán az lett, hogy még többen kukucskáltak a többiek feje fölött, mert hát vajon mi is lehet az ily érdekes dolog, amiért a többiek leálltak?! Előkerültek a fényképezőgépek, meg egy pár olyan otthoni kamera is. Én meg a kör közepén feljebb túrtam az ingujjamat, és szép komótosan nekiálltam dolgozni.

A bemutató szerszámokkal, a bemutató faanyagokból...és befejeztem a három vécét. Ez bizony nem két percig tartott, de a szájtátva bámulók el nem moccantak volna, végignézték az egészet. Közben egy-egy ügyesebb szakmai fogásnál tapsoltak, elismerőn morajlottak. De volt is miért. Mert te is tudod

Icukám, hogy alaposan kitanultam a mesterség csínját-bínját. Egyszóval, elámultak.

Úgy tűnt, még sose láttak asztalost budi-készítés közben.

Na, de egyszer csak a helyére került minden. A végén még egy kicsit farigcsáltam rajtuk, aztán áldja-vigye, nekiálltam kipingálni minta alapján. A tolmácsnő meg közben mindenfelé rohangált, és igyekezett rögtönözni, magyarázni a látottakat. Elég sokáig tartott mire jól meg is izzadtam. Aztán, mintha valami álomból ébrednék, körülnéztem, és rájöttem, hogy mennyien is néznek. Hű, de nagy zavarba jöttem! Gyorsan előkaptam a kistáskát, ahová a váltóinget tetted. Körülnéztem, de nemigen tudtam merre menni, hiszen kívül körbe voltam véve vagy száz emberrel is, belül meg a csoport, meg a kamerások tülekedtek a frissen festett budik körül. Talán bementem volna valamelyik vécéébe, hogy ott átvegyem az inget, de azok még ragadtak, de amúgy is foglaltak voltak, mert a bámészkodók a frissiben elkészített ülőkéket nézegették. Úgyhogy fogtam, lekaptam az inget, és átvettem a másikat.

Na, erre aztán végképp kitört az üdvrivalgás! Mindenfelől éljenezni kezdtek. Meg azt kiabálták, hogy sztriptíz. Ezt még így, idegen nyelven is megértettem. Már annyi kamera, meg villogó vaku vett körül, hogy kezdtem szédülni belé. Fogtam, aztán leültem a rönkökből készített padomra, az asztalon magam elé vettem a táskából kivarázsolt szalonnát, sonkát, meg egy félméteres kolbászdarabkát, a kenyeret, aztán elő a bugylibicskám, és jóízűen falatozni kezdtem. Közben kortyoltam egyet-egyet a kristályvízből, na meg kanyarintottam a vöröshagymából.

Akkor láttam meg a kislányt. A papája nyakában ülve kimagaslott a tömegből. A kis, sárgafodros ruhácskában. Piciny kezeit az apuka homlokára kulcsolva kapaszkodott, és eddig az egyik mókust nézte. De most az ételre tapadtak a nagy, égszínkéek szemek. Csak néztem a látomásra, s a kezemben megállt a falat, és a szőke fürtökről Tüncili arcocskája ugrott be. Húú...de kutya nagy honvágyam lett!!

Fogtam és összeállítottam egy kis takaros katonát a kislánynak, persze csak úgy simán, hagyma nélkül, és felálltam, kérdőn a papájára néztem, aki szélesen

mosolyogva bólintott, és a kislánynak felnyújtottam a finom falatot.

Na...ez lett mindennek a teteje. Kitört a vastaps. És míg a kislány boldogan majszolt, a tömeg berontott - életemben először - a levegőbe dobáltak. Bizony.

Na...egy szónak is száz a vége. Egy közönségdíjjal, két elismerő plakettel, egy tucat oklevéllel, egy szerzői jogdíjas megállapodással, ami bizony nekünk komoly készpénz bevételt jelent majd, na...és a legfontosabbal, három-négy évre elegendő megrendeléssel kitömve a zsebem, elindultam a szálloda felé. Jaaa...meg persze két új hitel-előszerződésünk is akad! Mert, amikor a sok tárgyalás során - ami miatt két nappal tovább kellett maradnom -, már eljutottam arra a pontra, hogy nem tudtam elvállalni több megrendelést, bizony szégyen ide, szégyen oda, bevallottam a külföldinek. Nem megy komám, arra már nincsen keretem, mondtam neki. Az meg, nemhogy faképnél hagyott volna, hanem csak bólogatott, aztán két óra múlva beállított egy bankossal. De ez nem olyan mulatósféle volt, mint a hazaiak, hanem inkább olyan csendeske. Hamar meg is írtuk a papírokat a szükséges hitelre. A következő, a legnagyobb megrendelőnk, valamit megneszelhetett, mert már egyből hozott bankárt is a tárgyalásra. Akkor hívtalak fel, szertelen nagy örömben... Te meg sikoltozni, bőgni kezdtél a telefonba, aztán mikor egy kicsit már magadhoz tértél, emlékszel biztos, megkértelek arra, hogy szólni kellene az ügyvédnek, miszerint készüljön, mert sok lesz a munka, ha hazaérek, na meg azt a Lapuvecféle, Borzongkás-hitelt azon nyomban mondjátok vissza, az eddigi költségeket meg majd kifizetjük a sikerdíjamból, mert itt még az is besikeredett. Remélem, elintéztél mindent. Most pedig abbahagyom az írást és indulok a repülőre...'

Amikor a szomszéd a másolás végére ért, követte Benő példáját, aki még mindig javában horkolt. A feje fölött egy akkora plüssmacival, hogy pótdíjat akartak rá fizettetni, na meg mondták, hogy ki kell vinni a csomagtérbe. Úgyhogy a turistaosztályról kénytelen volt átjönni ide az első osztályra, mert hát itt több mindent megengedhetett magának. Nagyobb a hely is, elfér Tüncili ajándéka, a rózsaszínű vásárfia...

Kence Benő nagyon aludt. Valószínűleg azért, mert a szállodában nem hagyták pihenni. Állandóan az újságírók, tévések jártak a nyakára. A végére már sok

is lett a nagy sikerből. Bár azért meg kell hagyni, dagadt a melle, amikor viszontlátta magát egy-két műsorban. Meg az újságokban. Sőt! A követségről is felhívták, és külön gratulált neki a nagykövet úr!

Ezért - miután a szomszéd zaklatását olyan ügyesen lerázta -, azt gondolta, hogy most már biztos nem nyaggatja senki, és hazáig alszik egy hatalmasat.

Mint utólag kiderült, ebben nagyot tévedett...

*

A kreol bőrű terrorista éppen egy fegyvert szerelt össze a repülőgép egyik ülésén. A takaró alatt. Aztán kiment a mosdóba. Ott az egyik légikisasszonynak álcázott társa már várta.

Gina azonnal rátapadt, és közelről beleköpött a férfi ábrázatába, aztán vadul szájon csókolta. Azután kéjesen lenyalta a lecsurgó nyálát a borostás arcra.

A nő ekkor hátrébb lépett és máris indult a pilótafülkébe. Menet közben egy tálcára kávé, péksüteményeket rakott, meg egy nagyobb törlőkendőt. Alatta markolta a pisztolyt. Amíg haladt, szemének intésére még ketten felálltak. Az egyik hátul, a másik elől helyezkedett el. Fejükre gyors, precíz mozdulattal maszkot húztak. S ki tudja honnan, de mindkettő előkapott egy-egy fegyvert.

A nő bekopogott a pilóták ajtaján.

*

Kence Benő arra ébredt, hogy valaki durván rázza a vállát. Már megint nem hagyják aludni, futott át rajta! Már-már elgondolkozott egy nagy pofon kiosztásán, de gyorsan meggondolta magát, amikor szemeit résnyire kinyitva meglátta az őt cincáló, arcába ordító álarcos alak másik kezében a jókora pisztolyt.

Értetni ugyan egy szót sem értett, de felfogta, ez a barom itt...csakis egy gépeltérítő lehet. Vagyis az egyik...

A terrorista, ahogy haladt lökdöste, rángatta az utasokat. Némelyiket jól megvágta a fegyverrel, mialatt végig valami halandzsa nyelven kiabált. Olyanfélén, mint amit azok a hajbókolva imádkozók szoktak karattyolni.

A másik kettő csak állt, és némán figyelt. Kitartóan pásztázták a megfélemlített utasokat. A fekete símásk kivágott nyílásai mögött meredező savószínű szemek hol jobbra, hol balra cikáztak. A kezeket követve, amelyek folyamatosan, hol az egyik, hol a másik utasra szegezték a fegyverek rövidke csövét.

Na, még csak ez hiányzott, gondolta Benő.

*

A pilótafülkében, az egyik ülésen, a segédpilóta hullája feküdt. Homloka közepén egy ronda lyukkal.

A még élő pilóta fejéhez, egy női kéz szorított egy pisztolyt. Hangtompítóst.

A nő összeszorított keskeny szája gúnyos vigyorba hajlott. A pilóta engedelmesen pötyögtette be az új útirányt.

Gina lehet, hogy nem vágott volna olyan elégedett arcot, ha tudja, hogy akit éppen nyaggat, az egy helikopterpilótából átigazolt veterán. Egy volt idegenlégiós. Egykori zsoldos. Aki csak azért választotta ezt a nyugisabb pályát, mert túl sok volt a gyomorsava.

Ekkor lépett be az imént leköpött főnök.

*

A Benő előtti ülésben egy ráncos, vén nyanya éktelenül elkezdett nyivákolni. Ezt megunta az egyik álarcos, odalépett, és lekevert neki egy akkorát, hogy az rögtön elhallgatott. A társa ekkor mellélépett, és valamit karattyolt a megint lecsapni készülőnek, miközben a karját elkapta. Talán olyasmit, hogy hagyja abba, mert nem nagyon tetszett amannak.

Látszott rajta, hogy legszívesebben agyonverte volna az öregasszonyt.

Kirántotta a másik kezéből a karját, vadul szembenézett vele, a pisztolyt fenyegetően meglengette. De amaz - közel egy percre - rezzenéstelenül nézett vissza rá, mire mégis lehiggadt, s visszaindult az őrhelyére. Csakhogy Benő mellé érve megtorpant.

Mert ekkor szúrta ki a nagy, rózsaszínű macit.

★

Időközben - a pilótafülkében - a még élő pilóta, a két általa kiterített terroristát kötözgette, miközben az arcáról a friss vér lassú pataokban csordogált a repülőgép padlójára.

Egy kis, vöröslő tócsába.

★

Az 'öreglánypiszkáló' Benő mellé lecövekelve előkapott egy rugóskést, és a fénylő pengét kipattintva, egy hihetetlenül gyors mozdulattal tövig belevágta a maciba. Majd örült hévvel, vadul megforgatta benne.

Kence Benő fejét elöntötte a vér.

- **Á máaacíííím!!!** - ordította, és azt sem tudva mit tesz, a veszélyre fittyet hányva, szinte reflexszerűen beindított egy hatalmas parasztlengőt.

S bár a hely elég szűk volt az ütés kiteljesedéséhez, az úgy állon találta a fölötte garázdálkodót, hogy az rögvest hanyatt esett, miközben a tarkójával a közben odaugró társa arcába fejelve, azt elsodorva, vagy négy üléssel arrébb repült.

A két test mozdulatlanul feküdt egymáson. A beállt pillanatnyi dermesztő csendet Benő cifra káromkodása szakította félbe. A hasba szúrt maci miatt átkozódott. Akkor egy élelmesebb utas felkapta az elejtett pisztolyt. Míg a másik fegyvert - ami az alsó terrorista balkezeiben maradt -, a szabad kezével a csőbe kapaszkodva próbálta kifeszzegetni, de az nem jött ki a görcsösen rátapadó ujjak közül...

Ebben a pillanatban a két ülésor között, a folyosó pilótafülke felőli oldalán, a levegőben vízszintesen repülve, mint egy támadó tigris, bevetődött a volt zsoldos. A pilóta. S csak úgy, röptében, artikulátlan hangon valamilyen csatakiáltást üvöltve, az előre meredő kezében lévő hangtompítós pisztolyból - félreértve a helyzetet -, rálőtt a szerencsétlen, buzgómócsingra. A fegyveres utasra.

Két gyors lövést adott le. Ahogy azt valaha tanulta. Egyet a szívbe, egyet a homlok közepébe. Vagyis csak szerette volna, ha odamegy a két golyó...

Valószínűleg már kijöhetett a gyakorlatból, mert az egyik eltévedt lövedék az alsó terrorista talpába fúródott, a másik meg - az ellenségnek vélt, megcélzott, sóbálvánnyá dermedt - stukkert tartó utas balvállába csapódott. Erre az elejtette pisztolyt, kezével odakapott a sebhez, és éktelenül vonyítani kezdett. Az odaszorított ujjak közül kibuggyant a vér.

Ebben a pillanatban kitört a teljes káosz. Az utasok ordítottak, üvöltöttek, vonítottak, nyüsztettek, szűköltek, harsogtak, sírtak, óbégattak, jajgattak, nyafogtak, jajveszékeltek, sápítoztak, visítottak, sikoltoztak. Mindezt egyszerre.

A hangzavarban a - hasra nyekkent - pilóta ismét löni készült. Az egyik szemét összeszorítva, két kézzel a fegyver markolatára tapadva, a sivítő, vérző - még mindig terroristának vélt - utas szívére célzott.

Fölényes vigyor jelent meg az arcán, de a felé repülő óriási, rózsaszínű maci hatalmas gombszeme, úgy hókon vágta, hogy a volt légiós menten elájult, és kiesett a kezéből a fegyver.

A maci hasa röptében teljesen szétrepedt. Belsejéből a fehér, apró szivacstöltelék úgy szállt szerteszéjjel, mint karácsonykor a puha hópelyhek a szeretetre kiéhezett világra.

*

Kence Benő szabadkozva átadta a nagy, barna macit Tüncilinek. Sajnos arra amerre ő járt, ott nem élnek rózsaszínűek... Hangzott el a kedves füllentés, amire igazán nem is volt szükség, mert a kislány inkább vele volt elfoglalva, nem a hozott ajándékkal.

Miután kicsit csitult az érkezés miatti lázas öröm, pár óráig csak mesélt, csak egyre mesélt a kiállításról. A sikeréről... Aztán, amikor már a kislány megunta a történetet hallgatni, és átment játszani a nagyihoz, belevágott a kényesebb részekbe is.

Kence Benő, mire a kacsasült elfogyott előle, végzett is a sztorival.

Icut majdnem fel kellett locsolni. Az a hallottaktól alaposan szédelegve, Benő nyakába ugrott

azt suttogva, hogy innen aztán el nem engedi soha többé! Aztán összecsókolta az arcát.

Végül belekarolt, és kedvesen húzta, vonszolta kifelé. Ott meg, mit látnak Benő szemei?!

Tele a nagy hátsódudvar zsúfolásig struccal! Talán hatvan-hetven is lehetett.

- **Háát, éz meg!! Há' hugyan!?** - ámult rájuk Benő, de úgy, hogy még a szája is tátva maradt a nagy csodálkozásban.

Tündéci Icu meg már mondta is, hogy a polgármestert lefülelték a napokban. Elvitték. Macera Balázs jött érte, meg az emberei. Aki igazi városi nyomozó lett. Százados...

Bizony kiderültek a stiklik, s míg ő odavolt külföldön, lebukott Lapuvec Mihály.

Tegnap meg ideküldték ezeket a madarakat, hogy ezek idevalók. A rakodó mondta, hogy a polgármester titkos tanyájáról hozták.

Onnan foglalta le a hatóság, és mivel igencsak nyűgös lenne a tartásuk, azonnal ki is adták a jogos tulajdonosnak, már az ügy bírósági zárása előtt.

Misi bá' üzent is valamit az előzetesből Kence Benőnek... Ugyan már, ha egy mód van rá, ne haragudjon őrá, mert hát néha-néha megszállta a mohóság!

Icu itt ránézett és hozzáfűzte, na ezért már tényleg lehet haragudni!

Ámde erre Kence Benő csak legyintett, ugyan már, minek a harag, megbocsát ő mindenkinek, haragudjon ám a fészkes, fekete fene...

TIZENNEGYEDIK FEJEZET *Kence Benőt igazi meglepetés éri, de mire kapizsgálni kezdi, hogy mi is az a gazdagság, addigra leteríti valami, s a pénz az lehet, hogy beszél, de az már biztos, a kutya harap, ahelyett, hogy ugatna...*

*

Kence Benő kigúvadt szemekkel meredt a levélpapírra. Szédült. Nagyot nyelt, és - már vagy huszadszor - újra átfutotta a sorokat.

Azok csak nem akartak megváltozni. Ugyanolyan méltósággal képviselték tartalmukat, mint azelőtt öt perce, amikor is Hibbant Béni - a félkegyelmű postás - a kezébe nyomta a küldeményt.

A csiricsaré boríték a földön hevert.

Egyébiránt szép, csendes téli nap ígérkezett volna, csak ugye nem akkor, amikor a kézbesítő által - kandi ábrázattal - átnyújtott levél arról értesíti az embert, hogy milliókat örökölt. Ráadásul valutában.

Az eddig nem létező szüleitől.

*

Kence Benő összevont szemöldökkel, várakozóan nézett a tolmácsra. Aztán megcsodálta a kikent-kifent, vén, trottyos ügyvéd ráncait. Aki olyan rozzant volt, hogy attól lehetett tartani, mindjárt szétesik darabokra.

Mellette topogott egy fegyvertáskás banki alkalmazott. Egész idő alatt ott tartotta a kezében a minduntalan szóba kerülő széfet. Azt, amiről most az öreg jogász beszélt. Amiben a végrendelet volt.

A bank alagsori szintje, a hűvösre klimatizált helyiség talán húszméternyire lehetett a felszín alatt. Súlyos, rusztikus, század eleji bútortázan meg-megcsillant a mennyezeten lógó hatalmas kristálycsillár pazar fénye. Benő szinte eltűnt a zöldes árnyalatú bőrfotel andalító mélységében. Úgy érezte magát, mint egy király a koronázása előtt. Legalábbis azt gondolta, hogy az lehet valami hasonló, ehhez fogható érzés.

A helyiségben az ötödik személy, a bank igazgatótanácsának elnöke, az ovális politúrozott asztal túloldaláról most megszólalt:

- **Mr. Beno, naogy aelegadessel vesszuk todimasul a szamlavézétai tisztsegonk magtartasat** - mondta mosolyogva, de innen már inkább az anyanyelvén folytatva.

Amit a tolmács szaporán fordítani kezdett. Benő eleinte figyelte a röpködő adathalmazokat, de aztán elkalandoztak a gondolatai. S míg a jólöltözött úr a kamatokról halandzsázott valamit, addig a fülében összefolyt szavak, és a mormogás egyre halkuló zaja mellett messzire szárnyalt. Haza. A tanyára. Mintha madár lett volna. Ott lebegett szeretett otthona felett. Ami jelenleg megszámlálhatatlanul sok kilométerre volt tőle. Tüncilit nézte. A mezőn lovagolt. Hosszú haja, akárcsak alatta a fekete ló - Újpaci - csillogó sörénye, messze szállt a sebes vágtában.

A nap vakító sugarai beragyogták, és arannyal vonták be a kecsesen hullámzó pázsitot...

- **Mr. Beno!**

Ránézett a tolmácsra, aztán a többi várakozó szempárra. Szabadkozva bólintott, és aláírta a sok-sok papírt.

Aztán elindultak a lift felé. Ebédelni.

*

Tüncili a télvégi havat söpörte. Vagyis inkább lapátolta. Mert volt belőle bőven. Közben apjára gondolt. Benőpapára, a legjobb papára... Aki most olyan messze van. Aki elutazott az ügyvéddel.

A rengeteg pénzre is gondolt. Négy napja, amióta így bezúdult a hír, a gazdagság híre, azóta folyamatosan csak számol. Mindenféle átváltásokkal próbálja felfogni a vagyon mértékét. Hogy hány lovat lehet rajta venni? Illetve ménest. Vagy milyen autót és hány darabot? Meg ilyenek. De nem sokra ment vele, állandóan belezavarodott.

Pedig jó eszű kislány volt. Nagyon tudott számolni... Az anyjától örökölte. Mamától, aki most az eszébe jutott.

- **Óóóóóó...** - sóhajtott bele a jeges szélbe - **Mamaaaaa!**

Hamvas arcára kicsurrant egy könnycsepp. Lassan lecsordult a hidegtől kipirult bőrön. Lefelé a suhogó seprű által felkavart porhó-ködben felsejlő, féhéren szikrázó föld felé.

De nem pottyant le. A pamutkesztyűs kéz odatörölt, és máris jeges maszatot varázsolt belőle. Tüncili előrehajolt. Beleszippantott a hideg, de jóleső levegőbe.

A szívfájdalomtól homályos csillogású szempár belenézett a völgyben kavargó tejfehér fergetegbe. Messzire nem láthatott. Esetleg az orráig. Vagy egy kicsit tovább...

Lendített még egy utolsót a vesszőseprűn, sarkon fordult, majd elindult vissza a tanya melege felé. Ahol várta az öreg Terka nénje. Aki átjött vigyázni rá. Hahh... Részegen horkol. Afelől elvihetné a rézfülű bagoly! Szaporán lépkedett a ropogós hóban. Ami a kis utacskán már ismét összegyűlt. Megtorpant. Felnézett a szürke fellegekre. Aztán az út felé. Abban reménykedett, hátha befordul az a nagy fényes terepjáró, amivel a Benőpapa és a vén ügyvéd tegnap elindult.

De az nem jött. Míg beért az udvarra, megint Mamára gondolt. Hogy legyen már tavasz.

Hogy újra nyíljanak virágok a sírján.

*

Vadul meglökték. Beesett a félhomályos helyiségbe. A hatalmas, vaskos acélajtó hangos csattanással vette el Kence Benő szabadságát.

A két álarcos, aki az imént olyan durván belendítette a sötét, dohos helyiségbe, most a fegyvereiken matatva elfoglalta a helyét.

Szétterpesztett lábakkal álltak a kopott, rozsdabarna, páncélozott fémajtót közrefogva. Tarka, terepszínű ruhájukat hevederek pásztázták. A robosztus izomhegyek közepén - az őket átölelő - derékszíjaikra mindenféle fura ketyere volt aggatva. Némelyik mögé rejtve. A mobiltelefontól a franciakésig, a túlélőtőrtől a dobócsillagig.

A gyilkolás kegyes kellékei.

Összepréselt, vékony, kegyetlen kifejezést tükröző szájukat egy hang nem sok, annyi sem hagyta el. A félhomályba simuló alakok némán, mint a halál hírnökei, rendíthetetlenül óvták a rájuk bízott áldozatot. A foglyot.

Azt, akit az életük árán is megvédenek, akit a megbízó parancsára habozás nélkül megölnék. Hidegvérrel meggyilkolják.

Felkoncolják, lemészárolják... Legalább száz halálmód rejtőzött szerényen a szögletes, markáns, tar koponyájuk mélyén. Vagy még több. Pusztá kézzel, eszközzel, fegyverrel. Ahogy kell.

Gyorsan?! Lassan?! Kínok között?! Ahogy a kedves megrendelő óhajtja!

Egyenlőre némán örködtek. Felügyelték, vigyázták a rájuk bízott értékes árut.

*

Kence Benő félt. Amíg megkötözve, meggyötörve, hánykolódott a száguldó jármű padlóján, volt ideje rájönni pár dologra. Először is arra, hogy elkábították. A beszélgetésből - ami furcsamód az ő anyanyelvén zajlott -, azt vette ki, hogy pár nap múlva elindulnak a tanyára. Három fegyveres és a trottyli ügyvéd. Most viszont beugranak valahová. Valami villába.

Ordítani akart, de nem jött ki hang a torkán. A szertől. Amit az öreg ügyvéd kevert a poharába. A banki tárgyalás után, az ebédnél.

Azért tudja ilyen biztosan, hogy ő volt, mert az előbb mondta.

Míg ezeken tépelődött, addig az ádázul robogó terepjáró alján ide-oda gurult. Az egyik vadbarom néha visszaruugdosta az ülésor alá.

Ólomtömbnek érezte a fejét. Amit egy pörölllyel csapkodott valaki. Az egyre jobban eluralkodó félelem hullámain, a tompa lebegés közben is érezte. Nagyon félt. Sőt rettegett. Legjobban attól, hogy a vén aljas mit tesz Tüncilivel! Attól, hogy mit tesznek a tízéves kislánnyal a fegyveresek! Elájult.

Egyszerre csak, valami tompa gurulásból éledt. A hangokból észlelte, hogy bezárták valahová. Valami sötét, nyirkos helyre. Megpróbált talpra vergődni. Nem sikerült. Többször eszméletét vesztette.

A néha felvillanó valóság ködében, egy érzés sejlett át. Ordítva, bömbölve rohant felé a kétség. A félelem vasszekere csörömpölve szaggatta tudatát, remegő testét a rettegés kocsisával a bakon... Az aggodalom ostorával csapkodva lelkét. A félelem, izzó lávaként öntötte el.

Mégis reszketett. Tünciliért kiáltott! De a feltörő nyöszörgés még a szájpadlásán elhalt. A

szájszélremegés, csak néhány betűtöredéket préselt ki a dohos levegőjű helyiség komor sötétjébe.

Talán egy 'tét' és egy 'it'...

Ennyi maradt a kétségbeesett vívódás börtönéből előtört akaratból. A máskor oly erős férfitest, mint egy kicsavart szivacs, mint egy szétfoszlott rongydarab, alélt kupacként sötétlett a nyálkás betonon. Erőtlenül, bénán.

Most a szempillák még egy utolsót vergődtek, aztán gonosz vasredőnyként hulltak alá. Így fosztva meg az utolsó, halovány fénycsepptől a küszködő emberroncsot. A szétmállott tudat feladta a reménytelen harcot. Halk sóhajként fűjt takarodót a hiábavaló küzdelemnek. Vesztett.

Kence Benő elájult.

*

Tüncili a meleg kályha mellől nézte a filmet. A megszámlálhatatlanul sok pénzre gondolt. Jobban szeretne volna, ha Benőpapa most itthon van, és az egész meg sem történt volna! Jó volt minden úgy, ahogy volt. Minek az a csomó pénz.

Nem kellene az nekik...

Pár éve a kórházban előbb meghalt Nagymama, aztán rá egy hónapra Mama. Nagymama az öregségbe, Mama egy balesetbe. Buszbalesetbe...

Benőpapával akkor azt hitték, hogy belepusztulnak a nagy bánatba. A szomorúságba, a rengeteg sírásba. A gyászba.

Benőpapa mindent eladott. A faüzemet, a földeket, az állatokat. Beköltöztek a városba. Vásároltak egy kis lakást. Papa nyitott egy kis bútorboltot. De fél évig sem bírta a város szennyét, zaját, örületét. A következő tavasszal már megint itt voltak a tanyán. Újból benépesítették állatokkal. Kapott egy lovat is. Újpacit.

Nem volt annyi jószág, mint régen. Jóval kevesebbet tartottak. A bolt miatt. Mert azt meghagyták. Nagyon jól ment!

Szerencsére Benőpapának már volt annyi sütnivalója, hogy az üzlet mellett ne hanyagolja őt el. Felvett egy boltvezetőt. Egy egyedülálló, idős férfit. Gigi bácsit. Aki minden harmadik nap kijött hozzájuk és elszámolt.

Egy idő után társult Benőpapa és Gigi bácsi. Antikváriumot is nyitottak. Később még négy boltot. Vidéken. Úgyhogy rendben volt itt minden. Nem kellett volna ez a pénz.

Akkor, amikor kiköltöztek a városból - ide a tanyára - megfogadták egymásnak, hogy sohasem mennek el innen.

És tessék! Most meg ez a hülye pénz! Biztos el kell majd költözni... De ő maradni akar!

Tüncili szipogni kezdett. Sírt. Hüppögve lekapcsolta a tévét. Közelebb ült a telefonhoz, aminek már két-három órája meg kellett volna szólalnia. A részeg, alvó Terka nénye hangos horkolása recsegve remegtette az otthonosan meleg szoba félhomályos levegőjét.

Tüncili a nagy bőrfotelban összekuporodott. Mint egy kiscica. Elaludt. Aprókat szuszogott. Pihekönyűt álmodott...

A téli reggel átható csendjét feldúló durva motorhangra riadt.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET *Képviselő úr intézkedik, Gigi bá' kommandót kreál, Göttyentyű akcióba lép, Benőpapa sínylődik, Cilu dotál, egy olajmaffiózó szubvencionál, közben valakinek nagyot dobban a szíve, s a divat fővárosát előzőnlík a gumicsizmás fehér-ninják...*

*

Gigi bácsi Benőpapát kereste. Tüncili álmosan elmondta, ami történt, aztán zsibbadtságát némileg kinyújtózva elindult mosakodni.

Gigi bá' közben Terkát felkutatta.

A konyhában találta. Reggelit készített Tüncilinek. Aggódva közölte a másnapos vénasszonynak, hogy Benő két napja nem hívta fel. Ilyen még sohasem fordult elő! Éjjel is fenn volt. Várta, hogy megcsörrenjen a telefon.

De semmi. Akkor már nem akart ideszólni. Hátha zavar. De reggel úgy érezte, inkább kijön, megnézni mi van, mert rosszat sejt. Valami bajt érez.

Tegnap délután óta már el sem tudja érni Benő mobilját. Pedig ő sohasem kapcsolja ki. Valami baj lehet.

Mert, ha ennyi temérdek pénzről van szó, az bizony veszélyes is lehet.

Megbeszélték, hogy a kislányt nem riogatják, azt mondják neki, hogy Benőpapa telefonált. Amíg ő zuhanyozott... Azt üzeni, hogy legyen jó, minden rendben van, s a napokban érkeznek...

Így is lett. Tüncili nyafogott, csapkodott! Miért nem szóltak neki... Benőpapa vele miért nem akart beszélni?! A hangját akarja! Hívják vissza...

Nehezen lecsitították. A felháborodott kislány gyanakodva méregette őket.

Közben Terka összekapta magát, mert bizony, ha arról volt szó... A bajban a részeges szipirtyó minden átmenet nélkül, hirtelen átalakult egy lángpallossal felfegyverzett arkangyallá! Lehetett rá számítani. Félretett mindent. Még a poharat is. És helytállt...

Ez az állapot - ha az aktuális ügy bevégeződött - ugyanilyen hirtelenséggel csapott át az apatikus, részeges, fásult hétköznapiakba.

Sajnos ettől még nem kellett tartani. A baj megérkezett, és úgy tűnt maradni is szándékozik egy ideig. Miután az ügyvédet hiába hívogatták órákig,

már tudták, hogy baj van. Csak egy faxhang zakatolt, csipogott a túloldalon.

Miután feladták a hiábavaló küszködést, Gigi bá' megadta az új mobilja számát Terkának. Azzal, hogy innen kezdve őt bármikor lehet hívni. Ma még nem értesíti a rendőrséget, de elmegy és beszél egy-két ismerőssel. Felkeresi őket személyesen, mert ilyenkor - vasárnap reggel - általában ki vannak kapcsolva a telefonjaik.

S már indult is. A régi, nagy autó elhajtott.

*

Lapuvec Mihály országgyűlési képviselő úr szívélyesen betessékelte a kora délelőtti látogatóját.

Gigi bácsit. Kence Benő üzlettársát.

Először arra gondolt, hogy valami lobbizás lesz a háttérben. De amikor meghallotta a történetekről szóló beszámolót, igencsak meglepődött. Hallani ugyan hallott az örökségről, de most kapott teljes képet róla. Nem is gondolta, hogy ilyen hatalmas összegről van szó. S amíg a kávé közben az öregúr aggályoskodását hallgatta, eldöntötte, hogy segít.

Sohasem árt egy kis jó kapcsolat az újgazdagokkal...

Bár amúgy nem segített volna. Mert egyszer nem húzta ki a csávából a kölök. Amikor az utolsó ügyét, a strucc-ügyet a nyakába akarták sózni, mert bizony a többiből ügyesen kimászott, akkor Benő nem volt rendes vele.

Abbeli kérésére, hogy mondják azt, hogy tudomása volt a struccok helyéről, csak a falusiak nyomására helyezte el nála, és ő, Lapuvec, csak bértartást vállalt, nemet mondott. Ennek ellenére megoldotta a dolgot. Lefizette az egyik bérencét, aki bevállalta az ügyet helyette. Már ki is jött a börtönből...

Így aztán nem tudtak semmit ráverni. Így az előzetesből egyenest a kongresszusi képviselői székbe ült dutyi helyett. Persze nem volt ez ilyen egyszerű, de a lényeg a lényeg, Kence Benő nem segített rajta.

Most órá került a sor, itt lenne az ideje, hogy viszonzza az akkori sérelmét.

De a pénz...az pénz... Inkább eltekint a bosszútól. Egyelőre.

Gigi bá' persze erről az afférról semmit sem tudott. Ő csak jót akart...

Értesíteni akarta a hatóságokat, de a házigazda lecsillapította, várjanak még pár napot, lehet, hogy csak kirúg egy kicsit a hámból ez a Benő gyerek. Örömeiben. Hisz nem mindennap áll a házhoz több millió eurócska.

Végül abban maradtak, ha Benő mégis felbukkan, rögvest telefonál Gigi bá'. Lapuvec addig meg felhív pár nagykutyt a fő-fő-zsaruságon, hogyha mégis gond lenne, tudják majd, hogy mit is kell ilyenkor tenni?

*

Gigi bá' már harmadik hete hiába rohangált. Sehol semmi. Vagyis inkább senki. A vén trottyli ügyvédet még azon a vasárnap, későeste elérte, de az azt állította, hogy Kence úr az aláírások utáni ebéd végeztével felkelt az asztaltól, elkészönt, távozott. Azóta ő nem látta.

Gigi bá' erre bejelentette Benő eltűnését az összes létező hatóságnál. A legrosszabb az volt, hogy mindenhol csak tudálékosan fintorogtak. S meghallván az örökölt összeget, általában úgy reagáltak, hogy azzal már ők is lelécelnének, és nagyívben tojónak a világra.

Ilyenkor ő szokás szerint dührohamot kapott, hogy Benő nem ilyen, a kislányát sem hagyná ott, de őt sem, az üzlettársát.

Ekkor meg őt kezdték el gyanúsan méregetni, mintha csak ő veszejtette volna el valamilyen oknál fogva az eltűntet.

A nemzetközi körözés sem segített. A szállodában semmit sem tudtak, a szobába Kence úr nem tért vissza, a bőröndje, a holmija ott árválkodott, de Benő sehol. Aztán egy-két hét múlva átvehette az átvizsgált holmit. Azt már lassan a világ összes rendőre, nyomozója átnézte, de semmire sem jöttek rá.

Lapuvec ugyan valóban segített, de az a nullával volt egyenlő. A képviselői befolyását latba vetve addig ügyeskedett, mígnem elérte, hogy a trottyli ügyvéd házáat az ottani nyomozók átvizsgálják. A külhoni villa át lett kutatva, de Benő megtalálása helyett csak egy jó kis feljelentéssel zárult a dolog. Az öreg pert indított az eljáró hatóságok ellen. Túlkapásra hivatkozva. Akkora vihart kavart,

hogy még Lapuvecig is elért a szele. Attól kezdve már elhárított bármiféle együttműködést. Nem segített tovább. Féltette a székét.

Na jó, később egyszer még segített. Amikor szerzett lehallgatókat. Igaz leselejtezettet. Valami titkos állami raktárból, ami tömve volt az efféle kettyerékkal. Ezek a kormány két lehallgatási botránya között kerülhettek a polcokra. Majdnem újak voltak. Egyszer használtak. Ezeket küldte a kommandónak a volt polgármester.

Igen. A kommandónak. A tunyafalvi kommandónak. Amit Gigi bá' szervezett a Zsiga-presszóban. Mivel minden létező ismerőst felhívta, hogy a felszerelést összeszedje, Lapuvecet is. Mint másoknak, annak is azt mondta, hogy mindegy mit, csak adjon valamit.

Nem igazán tudta, mit is kezdjen a küldött készülékekkel, de azért megköszönte. Betették a többi holmi közé.

Volt ott már hátizsák, rozsdás pisztoly, iránytűk, takarók, rengeteg lejárt szavatosságú konzerv, több üveg paradicsomlé, meleg alsó, rozsdáutte rohamsisak, egy repedt bokszer, egy elromlott adóvevő, szárított tyúkürülék az álcázáshoz arcfestéknek, egy halom mindenféle vacak kés, egy balkezes bokszesztyű, egy törött, elgörbült csövű vadászpuska, két légpuska, sőt még egy csúzli is.

Mert Bénatunyafalván egy emberként mozdultak segíteni az emberek, amikor megtudták mi is történt.

Hogy Kence Benő eltűnt. A kislány meg itt maradt egyedül...

Úgyhogy, amikor az öreg elunta a hetek óta tehetetlen hatóságok állandó hívogatását, elhatározta, hogy majd ő tesz valamit.

Először nem tudta, mit is kellene tenni, hogy Benő előkerüljön. Aztán azt találta ki, hogy létrehoz egy elitalakulatot.

A tunyafalvi kommandót.

Kence Benő felkutatásra. Egy este kihirdette a presszóban. Már akkor annyian jelentkeztek, hogy ki kellett sorsolni a tagságot. S amikor a gyűjtés beindult...a falusiak, mint akit besóztak, egész nap loholtak, hogy összejöjjen a 'kúmmannducucc'. Amit összeszedtek, azt a presszó - erre a célra ideiglenesen kiürített - hátsó rekeszraktárába kezdték hurcolni.

Igaz, hogy nagy részét vissza kellett adogatni, mert nem tudták volna mire használni.

Már a harmadik kommandós gyűlést tartották, de a kiabáláson és a vitatkozáson kívül nem igazán mentek semmire.

Nem tudták, hogyan is kezdjék el az egészet. Úgyhogy általában jól berúgtak, s a vita hevében összeverekedtek.

Gigi bácsit mégsem ez zavarta leginkább. Nem. Hanem Tüncili állapota. Ugyanis a kislány, amikor megtudta, hogy Benőpapa eltűnt, olyan letargiába esett, hogy kórházba került. Pár napja ugyan kiengedték a legyengült kislányt, de az alig evett, nem szólt senkihez.

Terka kitartóan ápolta. Vigasztalta, próbált belé lelket verni, de nem sok sikerrel.

Tüncili - amikor megérkezett a klinikából - az infúziós állványt odavonszolta Benőpapa foteljához, belekuporodott, s onnan ki sem szállt többet. Az ölébe vette a telefont. Azóta naphosszat sírdogál, folyamatosan csak azt nézi.

Aludni is alig alszik.

A kis elhervadt virághoz hasonlító, csontsovány kislányka, görnyedten ücsörög, magába roskadtan várja, hogy Benőpapa felhívja.

De a készülék néma maradt.

*

Götttyentyű, Götye fia, úgy érezte, eljött az ő ideje, cselekednie kell. Apjára, aki most bent ordibált a kommandós gyűlésen, rettenetesen megharagudott.

Mégpedig azért, mert a sorsoláson elvette az ő nyerő céduláját. Most ő is kommandós lehetne, ha az apja el nem szedi tőle. Amit ő húzott ki! De az a mocsok elvette. Ehhez bevetve atyai tekintélyét és jobb tenyerét használva eszközül. Mert pofont is kapott... Amikor háborogni kezdett a reá mért igazságtalanság miatt, olyan fülest kapott, hogy a feje majdnem kétszer körbefordult.

Úgyhogy tehetetlenül nézte, amint a kegyetlen szülő, a Götttyentyűt átjavítja Götyére, és ujjongva beáll a többi mázlista közé.

Neki - a tizenkilenc évével - lenne ott a helye, nem a vén majomnak. A rozzant fajankónak, aki így

bánik a saját gyerekével. Úgyhogy eddig túrt, de most ennek vége.

Ma a melóhelyén megnézte a menetrendet. Hajnalban ki tud jutni a vonattal, arra a külföldi helyre. Begyó Gizi lesz a vonalon. Azzal még más is összejöhet...

A kolleganő igencsak készségesen nyilvánul meg a hím kalauzok bugyi-lerángató közeledéseire.

Eddig még neki nem jött össze, de most a 'Támadás Éjszakáján' kétségtelen, hogy nagyobb eséllyel indulhat a rég óhajtott kegyekért.

A sötét udvaron botladozva, tapogatózva, kicsit remegve ugyan, de elindult összelopni a felszerelést. Pár rekeszt összeillesztett, felidétlenkedte magát és bemászott az általa délelőtt - belülről - megnyitott kisablakon. Lehuppant a hatalmas kupacra. Sajgó könyökét tapogatva kievickélt a mindenféle hóbelevanc közül. Odabotorkált a szemközti falhoz.

Felkapcsolta a villanyt. Elkezdett turkálni a holmik között.

Ekkor kivágódott az ajtó, és vadul üvöltve berontott rajta valaki...

*

Gigi bá' arról magyarázott az egybegyűlteknek, hogy azt hiszi már rájött mi a gond. Nincs szakember köztük... Igazi kommandós. Vagy valami hasonszórú szerzet kellene ide.

De először is egy jó nevet kell találni, amitől majd az ellenség beijed. Ez rendkívül fontos, mert ez a pszichikai hadviselés legfőbb eleme. Tegnap látta egy akciófilmben.

Na erre kitört a hangzavar. Röpködtek a levegőben a jobbnál-jobb elnevezések...

Az öregúr alig tudta leállítani a - saját névajánlásukra teljesen rágerjedt, üvöltöző, hadonászó - 'keresztszülőket'...

Végül mégsem találtak megfelelő nevet, mert amikor szavazásra bocsátották a felírt elnevezéseket, senki sem nyújtotta fel a kezét a máséra, csak kizárólag a sajátjára. Így mindegyikre csak egy szavazat jutott.

Holtverseny alakult ki.

Ekkor Gigi bá' kitalálta, hogy felírják az összest egy füzetbe. Megsorszámozzák, és utána kisorsolják a számot. Egy kalapból kihúzzák...

Mivel azt is hozzáfűzte, hogy több nevet is be lehet diktálni, a beindult társaság óriási örömrivalgásban tört ki.

Az egyikük máris elkezdte körmölni a sorban lökdösődők névajánlásait...

'...lilaszúnyog kommandó, tunyafalvi fikadobók, döglött lőtt-seb kommandó, atomfing alakulat, gezemicévé tángáló csontos-öklök, puffadt valaggá rugdaló osztag, rettenthetetlen házimacskák, kitapossuk a beledet kommandó, lesújtó tele-bili kommandó, tunyafalva ördögei, dögosztó brigád, mindennapi haddelhaddok népe, malacólak puritánjai, kézzel-lábbal kommandó, cseresznyepaprikás zsíros-kenyérrel pofozkodók, hagymalével szembefröccsentő kommandó, kapcalengető бүдösgatyák, leghosszabb bosszúlépés kommandó, gumicsizmás ritka-tahók, tunyafalvi prüttyös-hadtest, extra-lófos elitegység, habóktakony kötelék, zöldeslilára eltángáló csapásmérők, százszor a hasadra hugyozók, elit anticsigák kommandó, tomboló rádhörrentők, trágyalé szuperkommandó, leiszlak-az-asztalról-és-összehánylak kommandó, tunyafalvi herezúzó, tökönrugó krumpli mukik, antinyimnyám sípcsonttörők, ciberébe fojtó muszkli-maxik, duplabunkón odasújtók, só-egye-a-májad-porrá brigád, cefrenyelő roppantrépák, sültszalonna forrózsírját szétlöttyintők, abszolút ripityára zúzó, full-full buldogok...'

És a többi, és a többi...

De egyszerre csak megtorpant a sor, mert bizony a spirálfüzet betelt. Viszont nem értek végig. Ekkor előkerült az asztalról - a ki tudja milyen célból - odakészített diktafon.

Valaki kitalálta, hogy kétfordulós legyen a sorsolás, első a füzeteseké, második a magnósoké...

Megegyeztek, hogy rábeszéli a szalagra, majd onnan utóbb kiírják, de most kell rámondani, mert a teljes sor végig kell, hogy menjen, az úgy igazságos. Nehogy akik belejöttek a kitalációba, később elfelejtsék a legjobb neveket...

Ebben egyetértettek, és elkezdtek az orruk alá nyomott készülékbe diktálni agyszüleményeiket.

- **Hipper szupper tunyáfálvi ácílöklük, bépüccéntem tihát ütök élitálakulááás, ányád sim**

ösmür májd rád brígád, ézer romlutt csútányt fülékbé
dúúúúgók, tehintűggyel migalázúnk-mer az mán királ-
írtéd embűr-ámúgy mig minggyá víiíged-feníbe á rundá
pofázmányúdbá-rohággyááá mán szérteszújje hádtééést,
hármínchárüm is mig hárümnegyednıl is tübb dézsányí
póshádt álúdttéjbe lényumóóók, döglültre ütlégelt
tüketlen kákás kákijába nyákiğ béledöngülőőők,
túnýafálvi húnúcútbunkóóóó hércéhúrrrcááák...

Itt megállt a diktálás, mert valaki gyomron rúgta
a diktafont tartó kommandóst. Mint kiderült azért,
mert nem világított a kis, piros lámpa. A készülék
elrepült a székről leforduló, hasát tapogató feje
fölött, de a sorban állók elkapták mielőtt földet ért
volna. Többen meg akarták lincselni a földön fetrengő
társukat, mert felháborodottan jöttek rá, hogy nem
volt lenyomva a 'rec' feliratú gomb...

Végül mégsem bántották, nehezen, de elcsitultak a
kedélyek.

Pár perc múlva ismét beindult a sor. A messzire
virító, vörös fényt eregető kijelző immár mindenki
számára jól láthatóan igazolta, hogy most be van
nyomva az apró, piros gombocska.

- Sívár-kópár-gyópár símán-kúpán-gyépál kummandó,
kápanyıl migpördíntük, színába furgátlák-hugy arrú
kódussz csápát, séggel fórgúnk-rád is mórgúnk brígád,
ídegbájos mindig kános kócsmájárúk, vörőshágyma ímádó
léléhelük, vásvillávigre főlpöccíntűük, vágjun
bálherín á kászanyile kummandú, mit bámmússz mán
osztán mínek brígád, ízekre típű vąd harcúszuk,
búdiszágú бүdös güzük, pőcegüdör migérjesztű
romluttfíng térjesztű kummándúúúú, útolírúnk-mínt-á-
lúfíng csápát, bírkábogyú gúrítgátó táhó-manúk, hááá
mígnýikkááááánsz kí is nyíffááááánsz zsoldússookk,
mígnýékkéntlek nuhát-nuhát csudácsápááát, húúú dé
hüle vót az ápád-hugy migcsínnát támááádú egysíg,
pöcsi-öcsi no must figyusz-mer oszt miggyütt az
rúmoshordút égyhájtásrá kíívók álkúlláttt, á té
ríbánc ányádát kummándúúú...

Ekkor véletlenül fejen rúgták a diktafont tartó
társukat, mert a sor elején ketten egymásnak estek. A
nézeteltérést az okozta, hogy az egyikük szerint az
előbbi név joga az övé, mert az ő fejében már
hamarább ott volt, és teljesen biztos, hogy onnan
lopta ki a másik valamilyen trükkal...

Amíg vitáztak - némi fizikai erőszak bevetésével nyomatékot adva saját igazuknak -, voltak olyanok, akik ezt kihasználva újból visszaálltak a sorba.

Pont ez kellett a még sorra nem kerülteknek!

Nekiugrottak a csalóknak, s beléjük kapaszkodva rázták őket. Pillanatokon belül már mindannyian kiabáltak, lökdösődtek, civakodtak.

Egyszerre csak az egyikük felordított, de akkorát, hogy valami megmagyarázhatatlan okból kifolyólag, egy csapásra csend lett. Némán meredtek - az egymást ugyan el nem engedő, de sóbálvánnyá vált, egyre sápadtabb kommandósok - a hang gazdája felé. Annak is az égnek emelt kezére. Mégpedig a kinyitott ajtajú, kis készülékre, amiben üresen tátongott a kazetta helye. Ekképpen bizonyítva a szomorú tényt, miszerint ez idáig teljesen potyára diktáltak, akik eddig sorra kerültek...

A mozdulatlanság és a csend, amilyen hirtelen jött, ugyanolyan gyorsan alakult át, még az előbbinél is hangosabb viszályá. Kitört a hangzavar, a vérig alázott 'keresztapák' veszettül őrzöngeni kezdtek.

Végül ez az este is úgy zárult, mint ahogy a közelmúltban a legtöbb... Ízlésesen összeverekedtek, részegre itták magukat és hazatámolyogtak.

Másnap aztán - másnaposan - ismét elindultak a kommandós gyűlésre...

*

Kence Benő a hideg, ürüléktől bűzlő kövön ülve nyámmogta a sűrű kotyvalékot, amit az imént toltak be az ajtó alatti nyíláson.

Élt, de teljesen lesoványodva, szakállasan, csapzottan, orrfacsaró rongyokban vegetált. Néha erősen felköhögött. Egyre csak gyengült...

Már hat hete rab volt.

*

Tenyérorrú Zsiga gyorsan abbahagyta az ordítást, becsapta az ajtót.

Nehogy rajta kívül meglássa valaki a tolvajt. Még a végén felkoncolnák, amilyen hangulat van odakinn.

Csípőre tett kézzel nézte a még mindig mozdulatlanul álló Göttyentyűt. Akinek a mindkét hónalja mindenféle holmikkal volt megtömve, miközben

a felhalmozott, dombként magasló mindenfélékben állt bokáig.

A rajtakapott - egy ideig - némán várta a következményeket, de nem sokáig bírta... A két kar elernyedtt, s a cókók mind visszapotyogott a kupac tetejére.

Sűrű könnyzápor eredt a megrémült szemekből.

*

Cilu rózsaszínű pénzesutalványokat töltött ki. Többet is, mert az elküldésre szánt összeg meghaladta az egy csekken feladható maximumot.

Mindent Gigi bácsinak címezte...

S az egyiken a megjegyzés rovatba beírta, hogy sok sikert kíván a kommandónak, s használják fel jól a küldött pénzt.

A tizedik csekk kitöltése körül abbahagyta. Összeszámolta. Stimmelt. Leszólt az földszinten lévő irodájából az alagsorba.

A pénztárba...

S már loholtak is fel a lépcsőn a kért összeggel.

A pénzzel. Az egyik őr hozta. Nagyot köszönt. Főnökasszonynak szólítva Cilut.

Letette, s udvariasan kiment. Cilu egy elégedett, vágyakozó pillantással nyugtázta a tetszetős férifienék számára oly jóleső látványát.

Újból telefonált. Közben összekészítette egy kis táskába a pénzt és a csekkeket. Az egyik jegyszedő loholva belépett az ajtón, s máris indult az addig kint ácsorgó biztonságissal elugrani a postára, a pénzt feladni.

Ami a 'Cilu-milu puncsi-pince' elnevezésű szexmozitól csak két saroknyira volt.

A türelmi zónán túl.

*

Göttyentyű az alatta zötyögő szerelvényen a divat fővárosába tartott. A művészek városába. A nagy vastornyos, uniós fővárosba. Ott is a trottyli ügyvéd városszéli villájába. Ahol szerinte elrejtették a holttestet... Kence Benő földi maradványait.

A címet tudja, megszerezte. Gigi bácsitól ellopta. Térkép is van nála. A pénz ugyancsak oké. A

papírok dettó rendben vannak. Azt mind elintézte Begyó Gizi. Segített összeszedni.

Akkor hajnalban, amikor betört a raktárba, és később valóban felszállt a vonatra, s összefutott munkatársával, Begyó Gizivel, a kalauzzal, mint ahogy ez meg is lett előzőleg beszélve.

Gizi az elmaradó állomások között a legmelegebb kegyeiben részesítette. Ő a nagy csóközönök és egyebek elviselése közben véletlenül elkottyantott valamit az ügyről, amit képviselt. Mire a kalauznő nem nyugodott addig, amíg ki nem tálalt neki mindent a 'Támadás Éjszakája' fedőnevű akciójával kapcsolatban.

Teljesen bevadult, amikor meghallotta, hogy ő egy egyszemélyes kommandó. Miután némi izzadságos rohammal lelohasztotta a hölgyre újfent rátört testi vágyakat, s az is viszonzta egy-két bizalmasabb testrészének maximális elkényeztetésével, megmutatta a nála lévő felszerelést is.

Mire Gizi gúnyosan kinevette, és azt mondta, hogy így nemigen fog sikerülni a terve. Aztán leszállította a következő állomáson, lelkére kötve, hogy várja meg őt, amíg végez a vonalon.

Megadta a lakáscímét...

Göttyentyű bent aludt a kalauzszállón, három holtrészeg bakter társaságában.

Másnap délelőtt találkoztak Gizinél, aki elhívta az egyik ismerősét. Az elvállalta, hogy kiképzzi őt egy-két nélkülözhetetlen harci tudnivalóra, mert ő ért hozzá, ugyanis régebben egy nyugdíjas haditudósítónál volt kertész, két hétig és három napig...

Göttyentyű nagyon hálás volt ezért Gizinek. Mostanában csakis erre vágyott. Egy igazi, egy valódi kommandós kiképzésre. Bár ez nem teljesen úgy indult, ahogy a filmekben látta, de neki jó lesz ez is...

Kiképzője, aki 'Zerge uram! Igen uram! Értettem uram!' megszólítást követelt tőle, több mint egy hétig nyaggatta a mindenféle fura ismeretekkel.

A dzsungelharcra is elkezdte kiképezni, amit az apró udvar egyetlen növénye - egy kb. harminc centi nagyságú, e célra telepített tujacsemete - körül gyakoroltak be. Amit következésképpen sűrű, sötét, veszélyes esőerdőnek tituláltak.

Kígyó az nem volt, de előástak helyette félvödörnyi földigilisztát. Abból marékszámra

rádobált az újoncra 'Zerge uram! Igen uram! Értettem uram!' névre hallgató kiképző. Ilyenkor ő szuronyrohamot indított a királykobrák ellen...

Volt, hogy órákig hasalva feküdt a szakadó esőben ázva. Amihez a szigorú parancsnoka a kerti csapot használta az égi elemek behelyettesítésére.

Elpróbálták azt is, hogyan kell a saját ürülékét összeszedni, s egy zacskóban magával cipelni. Nehogy az ellenség rájöjjön, hogy ott járt...

Naphosszat kerülgette a tuját a kissé csöpögő zacskóval. Közben a kiképző tisztas távolságból figyelte. Egy székben ülve, váltott hideg sörrel a kezében. Néha elordította magát, hogy 'Haaasra! Katonaaaaa!'.

A második ilyen napon teljesen kilyukadt a zacsek, mert a nagy lendület miatt véletlenül a hasa alá került. Mivel a nagy erőlködéstől, és a sok szenvedéstől állandó hasmarssal küszködött, elég híg volt az anyag. S emiatt pár kör futás után - barna csíkot hagyva az esőerdőben - kiürült a megrozszant álcaeszköz. Így végre befejeződött a hadgyakorlat ezen része...

Bár ugye ez a feladat nem igazán ment, de megállapodtak abban, hogy a városban úgy sem kell, ott van vécé.

Gizi teljesen be volt pörögve. Szaladgált, intézkedett. Beszerzett egy csomó kelléket. Ugyanis Zerge kitalálta, hogy az lesz a legjobb, ha Göttyentyű ninjaként csap le a villára.

Így aztán a nyolcadik napon átálltak erre, és - attól kezdve - egy nagy könyvből gyakorolták a ninja harcmodort.

Elég bonyolult volt, de a lépegetésig könnyen eljutottak. Dobáltak hajítócsillagot is, de miután a szomszéd kuttyája ebbe beledöglött, azonnal felhagytak vele. A délután hazaérő gazdának egységesen azt hazudták, hogy az ott biztosan egy hullócsillag lehet, ami a mozdulatlan eb fejéből kiáll, mert látták, amikor nagy csóvát húzva földet ért valami az udvarában...

A rejtőzködés az viszont nagyon ment. Persze csak Göttyentyű szerint...

Ugyanis egyszer egy egész éjszakára úgy eltűnt a ninjatechnika alkalmazása közben, hogy vizeléskor a saját izéjét is alig találta meg. Legalábbis - másnap

- így értékelte a hűtőből kilopott konyak utóhatását az önelégült újonc.

A kiképző ebből az esetből mit sem tudott, mert ez idő alatt Gizike gyömszölésével volt elfoglalva a hátsó szobában. Aki úgy lefárasztotta a teljes erőbedobással igyekvő Aladárt, hogy másnap a szegény ninjának egy szál egyedül kellett edzenie, mert az végig aludta a délelőttöt.

Göttyentyű szorgalmasan nekilátott. Inogva, lopakodva kisompolygott a reggeli napfényben fürdőző udvarra. Azonnal meglátta az álnok ellenséget. Bingyulit. Begyó Gizi csenevész kölyökmacsáját.

A magához csalogatott kiscicát a lenyisszantott szárítókötéllel kikötözte a teraszkorláthoz. Majd rikoltozva, pár méterről nekifutva, azon gyakorolta a titkos ninjarúgásokat.

Mindaddig, amíg a másnaposságtól bírta, de nem adta fel, hanem egy hirtelen ötlettől vezérelve, új energiát merített két üveg vörösbor gyors elfogyasztásából.

Ettől hallatlanul felerősödve, ész nélkül üvöltözve ismét megrohanta a szerencsétlen macskát. De az valahogy kiszabadította a bonyolult ninja-kötésből az egyik mancsát, és alaposan talpon karmolta az alsógatyában, mezítláb nekitámadó Göttyentyűt. Aki ettől a váratlan megtorlástól visítva hanyatt esett, és órákig úgy is maradt.

Még mindig a földön fekvő horkolt, amikor rátalált a délután hazaérő Gizi. Aki ijedtében azonnal előkerítette a két napja már csak a 'Mester' névre hallgató kiképzőt. Mivel addigra a macska kiszabadult és eliszkolt, senki sem értette, hogyan sebesülhetett meg az újonc.

Göttyentyű az eltűnt italról azt bizonygatta, hogy valamilyen szellemszerű alak vitte el magával. Ő meg akarta állítani, és nekiment, teljes eddig tudását latba vetve megküzdött vele, de sajnos a részletekre nem emlékszik. Biztos valami titkos ütéssel elkábították, vagy valami ilyesmi...

És egy lábon ugrálva mutogatta a rejtélyes, furcsa karmolás-szerű sebeket a talpán.

Na erre már senkinek sem volt ötlete. Azonban a könyvben találtak egy részt, ami misztikus homályban ecsetelte a különleges harcmodor bizonyos részleteit. Erre gyanakodtak, hogy talán ilyesmi történhetett. Csakhogy ebből egy kukkot sem értettek, úgyhogy arra

gondoltak, talán valóban igazi ninjává alakult át Göttyentyű.

Zerge Aladár ettől kezdve nem merte folytatni a tanítást, lemondott a mester titulusról, olyannyira, hogy Aladárkának hívatta magát Göttyentyűvel.

Megszeppenve lapozgatta az új könyvet, amit Gizi aznap hozott. Mígnem ámulva talált benne a tigris-stílusról egy leírást.

A majdnem legrégibb kung-fu ágazatról.

Amiben az ütéstechika és egyébek bemutatása utáni fejezet halandzsált valamit egy mágikus, ősi nagymesterről, a 'Tyin-Tyin Tyue Maj Lin Lao Lue-Ping Hue-Pong Csin Csin La Da-Da-Da' ágazat alapítójáról. Aki halála után a legjobb tanítványoknak megjelent. Akkor aztán, hogy a végső fokozatot, a húsz fekete háromszöggel ékesített, fekete övet megkapják, meg kellett vele küzdeni életre-halálra. Ezt még eddig senkinek sem sikerült túlélnie az ezerkétszáz év alatt, amióta a stílus létezik.

Ezért mára nincs is követője az irányzatnak.

Zerge Aladár mikor eddig ért az olvasásban, kiejtette a könyvet a kezéből. Kapkodva szedte a levegőt. Szédült. Ugyanis rájött, hogy Göttyentyűt a 'Tyin-Tyin Tyue Maj Lin Lao Lue-Ping Hue-Pong Csin Csin La Da-Da-Da' nagymester támadhatta meg. Ezt bizonyítják a karmolás nyomai a talpon! Ami ezáltal hasonlít a tigrismancs ütéstechikára, amire a stílus épül...

Sőt! Akkor biztosan az labda el az italt is, miután levágta a ruhaszáritót. Viszont akkor... Göttyentyű - mivel túlélte a támadást - jogosult a húsz fekete háromszöggel ékesített feketeövre!

A tény, hogy 'Tyin-Tyin Tyue Maj Lin Lao Lue-Ping Hue-Pong Csin Csin La Da-Da-Da' mester lett abból, akit ő kiképzett, valósággal sokkolta...

Az egészről ugyan semmit sem értett, de mégis úgy vélte, hogy jól rakta össze a logikai láncot. Tézisét hadarva lobogtatta Gizi és Göttyentyű orra előtt a bizonyítéknak számító könyvet. Azok hűledezve fogadták a hihetetlen, de mégis mindent megválaszó magyarázatot. Hangos ovációban törtek ki. Végül nehezen, de mindannyian lehiggadtak.

Úgy döntöttek, végleg abbahagyják a kiképzést, mert a tanítvány túlképzetté vált.

Másnapra összeállították a kellékek listáját, ami után Gizi nem győzött rohangálni. Tehette, mert pénz az bőven volt rá.

Hogy honnan?!

Akkor este, amikor Tenyérorrú Zsiga rajtakapta Göttyentyűt, akkor az nagy ijedtében elmondott mindent az általa igen tisztelt Zsiga bácsinak. Beleértve az apja csalárdságát is.

Zsiga a történetet meghallva, hirtelen hangos zokogásban tört ki, és elpanaszolta, hogy már nagyon bántja a lelkiismeret, amiért haszna van Kence Benő eltűnéséből. Esetleg, netalántán a halálából... Mert a presszónak bizony a kommandós gyűlések hozzák ám a bevételt.

Mert ő elkötelezettje az elhunytak...

S hüppögve elmesélte a régi ügyet, amikor Kence Benő megmentette a börtöntől.

Amikor megnyugodott, beismerte, hogy őt tolvajnak vélte, de most, hogy tisztába jött a szándékával, segíteni fogja. Úgyhogy egy nagy halom pénzzel engedte el. Sok sikert kívánt, szabadkozva, hogy menne ő is, de hát a presszót nem tudja kire hagyni.

Végül, amikor már az ablakon az utolsó holmit is kiszuszakolta Göttyentyűnek, hirtelen hátranyúlt a farzsebébe, és kiadott neki még egy bankkártyát is.

Amin elég tetemes summa lehetett, mert még Begyó Gizi sem tudta lemeríteni.

Egyébként Göttyentyű az egész kiképzésben azt szerette legjobban, amikor Begyó Gizi a hadiállapotra hivatkozva, egyszerre kettőjüknek is felkínálta kegyeit.

Aztán sok halogatás után, de mégis eljött az utolsó nap, s könnyek közt elváltak. Gizi felpakolta egy hajnali vonatra kedvenc ninjáját, aki immár a 'Tyin-Tyin Tyue Maj Lin Lao Lue-Ping Hue-Pong Csin Csin La Da-Da-Da' kung-fu ágazat egyetlen élő mestereként indult küldetése teljesítésére.

Göttyentyű boldogan ébredt a hosszú út végén. Itt van. Megjött! Leszállt. Elindult a kijárat felé, hogy az éktelen magas, híres acéltoronyhoz vitesse magát egy taxival, hogy onnan a nála lévő térkép alapján tájékozódva elindíthassa az akciót.

Nem jutott el a kijáratig. A majonézes szendvicstől, vagy talán a lámpaláztól, valójában nem tudni, de újfent hasmenést kapott.

Elkezdett rohanni a férfivécé felé...

Don kese, alias Girnyó, a rettegett olajmaffiózó, a hírhedt olajszökítő, a négy gyönyörű nőt nézte.

Jobban mondva az óriási, kör alakú franciaágyon zajló, drága pénzen megrendelt 'live leszbikus show-t'. Közben a lábát egy hatalmas, díszes ezüstlavórban áztatta. Pedikűrözött bütykeinek jólesett az extra lábvíz. Ami tíz üveg méregdrága, hatvanhármass évjáratú 'Vajoniel & Goldengold' márkájú pezsgóból és két palack 'Winnerslanders' előkelő körökben is csak ritkán felbukkanó skótviszkiből borogatott össze. A pezsgőbuborékok kellemesen bizsereggették a talpát. Szerette ezt az évjáratot. Ez már valóban pezsgőfürdő! S milyen jó szagú lesz tőle a lába...

Miközben ezekre gondolt, hosszan telefonált. Egy régi ismerőse hívta. Azon kevesek egyike, aki ismerhette az igencsak aprócska, a méretével fordítottan arányos fogyasztói árú, divatos mobiltelefonja számát.

Hallgatta Terka hadarását a telefonban.

Az öreglányért elég sok mindent hajlandó lett volna megtenni. Ugyanis ő volt az egyetlen, az egyedüli személy, aki megkereste, befogadta, felkarolta, kimosdatta a koszból, munkát szerzett neki, jó volt hozzá. Életének egy bizonyos szakaszában. Amikor hajléktalan csavargóként tengődött, s padokon aludt.

Amikor a társadalom számkivetettjeként sínylődött.

Akkor, annak idején, pár évvel ezelőtt elhatározta, ha ismét felkapaszkodik - mint előtte az autós-bizniszben -, bizony ezt majd meghálálja.

Először Terka bátyjánál volt kukás.

Aztán, mikor már kissé összeszedte magát, egy tanyán lett kiségitő. Majd amint egy kis pénz összejött, uccu neki, irány a város. Az összes megtakarított pénzén, és egy kölcsön kapott összegen egy öltözet akkoriban menő ruhát vett. Hozzá cipőt, órát, mobilt meg ami kellett.

Meghívta egy étterembe, vacsorára egy pár régi ismerősét. Azoknak beadta, hogy most jött vissza külföldről. Egy vallási szektában élt eddig, de most már megunta. Hirtelenjében kitalált pár sztorit ilyen

meg olyan, nagy stekszes bulikról. Úgy tűnt ezt bevették a haverok, mert másnap már őt hívogatták vissza, ezt-azt ajánlgatva. Hogy az ő általa kreált üzletekbe bejussanak.

Elhívták ide-oda vacsizni, ebédelni, tárgyalni.

A meghívás az jól jött, mert azon az egy estén elment szinte minden fillérje, és ha nem jön be a trükk, pár nap és mehet a pokolba. Vissza a parkokba, az újságpapír-pehelypaplan alá, mert inkább azt választotta volna, mintsem szégyenszemre visszamenni a tanyára...

De bejött a csel. Pár morzsát odalöktek neki, a jó kapcsolat jegyében, a régi ismeretség és persze a - jól titkolt - abbéli mohóságuk miatt, miszerint soha semmiről nem akartak lemaradni. Bevették pár üzletbe. Csakhogy ezek a morzsák neki akkor elég nagyok voltak. Elefántnyi kenyerek.

Persze csak az akkori helyzetben.

A többi már ment magától. Először a szokásos autóteleppel kezdett. Aztán mobiltelefon boltok, kódtrükkök. Egy lízingcég és pénzbehajtó csapat. Azután néhány benzinkút. Később egy-két vámtrükkös vasúti szállítmány párezer tartály olajjal. Aztán visszavonult egy hegyi kastélyba, ahová az alvezérei hetente, helikopteren érkeztek elszámolni... Onnan irányította a privatizált ingatlanügyleteket, a korrumpálásokat és ügyes áttételekkel az olajszőkitéseket. Hozzá egy kis áfa-csalta csalafinta-palacsinta...

Aztán további ingatlanbulik, olajvagonok lenyúlása, szőkités, politikusok megvásárlása, szőkitések, szőkitések, szőkitések.

És a többi egyre sötétebb buli. A végén már egy egész hadsereget kellett fenntartania, hogy rend és fegyelem legyen...

S mára olyan hatalmú emberre vált az alvilágban, hogy mindenki az 'olajmaffiózók császárának' titulálja. A sok olajszőkités miatt. Régi nevét szinte senki sem ismeri már, főleg nem a plasztika után.

Mindenki csak Don Kesének hívja. Tisztelik. Az emberei, de még a hatóságok is óvatosak vele, akik bizony igencsak sokat megadnának, ha ennek a kis telefonnak megismerhetnék a számát.

De azt nem tudhatja akárki. Mert mostanában, egy-két éve, végleg inkognitóba vonult. A robbantásos merényletek miatt.

Úgyhogy a telefonszámát csak az abszolút kiváltságosok ismerik. Terka ezek közé tartozott. S most épp azt hallgatta, hogy milyen nagy bajba került Kence Benő.

Akinél egy ideig a tanyán dolgozott.

Aki, amikor nála dolgozott, jól bánt vele. Családtagként kezelte. Pedig nemigen értett az ottani munkához. De Terka miatt felvették. Először az állatok mellé. Aztán egy reggel valami miatt bement a fűrészüzembe, ahol egy overallos manusz bénázott. Az egyik elromlott gép alkatrészeiből ki sem látszódva, nyakig belegabalyodva. Valami Alajos nevű. Nem bírta megállni, hogy bele ne szóljon.

Persze a gép azonnali beindult. Ez Benő fülébe jutott. Na onnan kezdve, mint karbantartó, nagyon jó sora volt. Igaz, egy reggel szép csendben lelécelt. S amikor eljött onnan, nem is búcsúzott. Később, pár nap múlva, azért csak felhívta Kence Benőt, hogy mindent nagyon köszön, és elnézést, de így, meg úgy.

Az meg azt mondta, számított rá, hogy egyszer majd elmegy, hiszen tudta ő, mert hát nem tudott olyan luxust nyújtani neki, mint amihez ő régebben, autókereskedő korában szokott. Gondolta, ha egy mód van rá, majd biztos bele fog vágni valami nagyobb üzletbe. Sok sikert kívánt és közölte, hogy az ilyen, meg olyan utcai postára - postánmaradóra -, az ő nevére küldött egy kisebb összeget. Ha meg nem sérti vele... Nem kell megadni... Az amúgy is visszajárt a Bombarginiből... Viszont a gépek nagyon hiányolják... Meg ők is... Azóta sem talált hozzá fogható szakembert...

Befejezésképpen azzal váltak el, hogy majd beugrik, ha arra jár, s köszöni a pénzt, az bizony jól jön.

De sohasem ment. Benő sem csörgött rá, pedig tudta a számot. Terka felhívta hébe-hóba. Olyankor ő meghallgatta, azt ennyi. Más nem történt.

A hívás után, miután Terka elmondott mindent, gondolkodóba esett, hogyan is találhatná meg az elveszett Kence Benőt.

A mobil memóriájában lévő számokat nézegette.

Talált egyet, ami jó lehet. Máris hívta. Ajánlottak neki egy nevet. Aki biztosan ki tudja

szedni az említett ügyvédből, hogy hová lett, akit keres.

Mert Don Kese azonnal rájött, hogy a vén dr. majom lesz a hunyó. Valószínűleg azért, hogy a vagyonkezelői jogával élve, mire a kislány nagykorú lesz, lenyúlhassa a vagyont, aztán szépen elkoptatja. Vagy azt is el akarja tenni az útból, mint Benőt, ha a pénzhez már hozzáfért.

Azt gondolta, Kence Benő élve már nem kerül elő. Nemigen hitte, hogy még életben van. De nemsokára megtudja.

A hihetetlenül magas megbízási díjat máris átutalta. Az egyik volt balkán kormány egykori takarítóemberének. Akit a szakma csak úgy emleget, hogy Mr. Savas. Azt mondják róla, bárkit megtalál a világon. Kivéve azokat, akiket ő tüntet el. Általában a lefolyón keresztül lecsorgatva.

Mr. Savas sms-ben üzent, aminek az volt a lényege, hogy maximum két hetet kér, addigra meglesz Kence Benő. Vagy a földi-maradványai. Viszont nem vállal garanciát az információforrás testi épségéért. Mert, ha személyesen beszél vele, nem maradhat szemtanú.

Don Kese visszaüzent, hogy ez csak természetes, amúgy meg a határidő az oké...

Később felhívta Terkát. Persze nem kötötte az orrára a részleteket, de meg akarta nyugtatni, s azt mondta neki, egy magánnyomozót megbízott, hogy keresse meg Benőt. Ne aggódjon. Nagyon jó nyomozó.

Benő legfeljebb két héten belül meglesz.

*

Tüncili mellett megcsörrent a telefon. A kislány majdnem elájult, dermedten nézte, de nem tudta felvenni.

Terka dühösen felkapta, mert mindenkinek el lett mondva, hogy ne azt csörgessék. Egy pillanatig még az is átvillant rajta, hogy talán Benő lesz az, de nem ő volt.

Leon fia, Lee hívta őket, hogy este érkeznek. Tüncili sápadtan hallgatta a hírt. Egy nagyot dobbant a szíve.

Lee idejön! Leon bácsival... Ők biztos segítenek megtalálni Benőpapát. Ők megtalálják! Lee olyan okos...

És míg könnyeit nyelte, a remény halvány szikrája új tüzet lobbantott szenvedő lelkének picinyke mécsesén.

*

Götttyentyű órák óta a vécén ült. A legrosszabb mégsem ez volt. Hanem az, hogy nem volt meg a ninjafelszerelése. Se a ruha, se a fegyverkészlet, se az egyebek. Elkobozták a vámnál. Mind. Alig tudta kimagyarázni magát. Fel is jelentették. Seggfej Gizi... Erre miért nem gondolt?!

De nem baj. Akkor vesz újakat. Amit tud... A Zsiga bácsi bankkártyája megvan. Pénzből még jól áll.

Ebben a pillanatban rátörték az ajtót. Két kopasz, bőrdzsekis alak egy hosszú kést nyomott a torkához, felkapták a vámnál megmaradt sporttáskát, elvették a tárcáját, s nagyot ujjongva a benne talált bankkártyán, s a cuccal a hónuk alatt már pucoltak is.

De előbb kétszer jól fejbe rúgták.

A 'Tyin-Tyin Tyue Maj Lin Lao Lue-Ping Hue-Pong Csin Csin La Da-Da-Da' stílus egyetlen ma élő mestere, az egyszemélyes kommandó, a ninja, aléltan csúszott le az ülőke mellé.

Pár perc múlva a félig nyitott ajtót egy koszos, óvatosan tapogató kéz csigalassúsággal kihajtotta.

A besurranó, rongyos csavargó fejét állandóan jobbra-balra, s hátra kapkodva lehámozta róla a fényes gombokkal bőven ellátott kalauz egyenruhát. Aztán a cipőt.

Amikor a csöves a frissen szerzett holmival már éppen el akart surranni, az ajtóból visszanézve megszánta, az általa belőtt kábszeres tengerésznek vélt idegent. S a jégeralsóban és a hosszú ujjú, hófehér, ahhoz való felsőjében pompázó Götttyentyűnek otthagyt a saját, rozzant, lila gumicsizmáját.

Amit a múlt héten szerzett a vasútállomás környéki kukákból.

*

Gigi bá' amikor a presszóba lépett, már tudta, hogy valami nagyon nagy baj van. Jól érezte.

Az összegyűlt kommandósok közölték vele, délután kiderült, hogy Götttyentyű nem a rokonaihoz utazott,

hanem már majdnem két hete nyomtalanul eltűnt. Ugyanis az egyre jobban aggódó Zsiga ma elmondta, amit tudott.

A nagytöbbség szerint szinte biztosra vehető, hogy elkapta a láthatatlan ellenség, vagy talán meg is ölték...

A szintén akkor érkezett Götye erre ordítani kezdett, és meg akarta verni Tenyérorrú Zsigát. Csakhogy az egyik pult mellett álló törzsvendég, jól tökön rúgta a törött üveggel rátámadó, megvesztett szülőt. Zsiga, míg az összegörnyedt kommandós vadul markolászta a sajgó, lealázott nemesebb szerveit, beszámolt a Göttyentyű ellen elkövetett csalásról a többieknek. Az elcserélt kisorsoló céduláról.

Később Zsigának kellett megvédenie a pillanatok alatt ronggyá vert támadóját.

Hajnalban, az ülés végén Göttyentyűt a saját hősöknek nyilvánították. Egy páran azt állították, hogy talán még él, s valahol, valakik túszul ejtették. Lehet, hogy jelentkeznek a váltságdíjért, vagy ilyesmi...

De a többség arra gondolt, hogy Göttyentyű belehalt a titkos, hősi kommandós küldetésbe...

A kihirdetett szavazás eredménye alapján, posztumusz 'tunyafalva kommandósa' címmel ruházták fel. A másnapi gyűlésre hatalmas poszter készült róla, és felragasztották a presszó főfalára. Rengeteg égő gyertya és a felhalmozott virághalmok mögé.

Az esti összejeövetel végére több intézkedést is ratifikáltak.

Először is hivatalos kommandós zarándokhellyé nyilvánították Bénatunyafalvát. Továbbá - Zsiga engedelmeivel - Göttyentyű kocsmának nevezték át a Zsiga-presszót.

Onnan kezdve 'Göttyentyű járásnak' nevezték a kocsmába járást. Magukat pedig helyi 'szent zarándokoknak' titulálták.

Két nap múlva nagy ceremónia mellett, hivatalosan is felszenteltették a Göttyentyű kocsmát.

Viszont a kommandósok a pap és a polgármester legnagyobb tiltakozása ellenére, a szenteltvíz helyett misebort választottak eszközül, hivatkozva arra, hogy a hajók oldalára is pezsgősüveget csapnak, nem pedig ásványvizet.

Persze még egy aprócska változtatással éltek, mégpedig nem a kocsmá falát, hanem nyelőcsövüket

használták a szent-szesz áldozóhelyéül. A hosszú szertartás után - egymás között - magukat már csak 'Götttyentyű gyülekezetnek' hívták.

Sőt...némelyek szinte már 'szent kommandósnak' érezték tenmagukat...

*

Götttyentyű amikor magához tért rájött, hogy az elmúlt napokban sem a dzsungelharcból, sem a ninja harcmódból nem ragadt rá semmi. Sőt ezek szerint a 'Tyin-Tyin Tyue Maj Lin Lao Lue-Ping Hue-Pong Csin Csin La Da-Da-Da' mestere cím sem állja meg a helyét. Pedig már hogy beleélte magát!

Felhúzta a mellélökött lila gumicsizmát, megigazgatta a hosszúszerű jégergatyát, helyrepopozta a szétcsúszott sliccet, s ezzel rendbe is hozta magán a patyolatfehér öltözékét.

Megmosta a sajgó, fájón lüktető, zöldeskék színű foltokban tündöklő, bedagadt arcát.

Aztán úgy döntött, hogy feladja. Hazamegy. Csak azt nem tudta hogyan? A kártya sehol, pénz semmi.

Ekkor eszébe jutott egy Zerge Aladár általi tan. Ha már minden összeomlott, kelts feltűnést! Megkönnyebbülten elindult. Magabiztos léptekkel kicsattogott a lila gumicsizmában - a sűrű embertömegtől nyüzsgő vasútállomáson átvágva -, a forgalmas, éktelenül zajos utcára.

Hát feltűnést azt valóban keltett... Ugyanis a buzgó Begyó Gizi alapos munkát végzett. Ráhímezte nagy, piros betűkkel a hófehér felső hátuljára és a jégergatya fenekére a 'ninja' feliratot.

Mire céljához, a hírneves vastoronyhoz toronyíránt tájékozódva gyalogosan odaért, ezrek reagáltak le az új divatmodellre. A 'ninja' márkanevű, különösen mives hacukájában.

Götttyentyű ugyan a meneteléstől és az átéltektől igencsak kimerült, a kapott rúgásoktól kóválygott, de azért mászni kezdett.

Tériszonyára fittyet hányva, szép lassan felfelé.

*

Jean Van Dijonell a híres, dúsgazdag, homokos és világhírű divatdiktátor egy edénykéből fokhagymát rágcsálva, megdöbbenve nézte az esti híradót.

A hatalmas, szinte megfizethetetlen, vadonatúj plazmatévéjén.

Pontosabban a híradó végét, s abban is a legújabb, számára eddig ismeretlen divatcég reklámkampányát.

Mert neki be ne adja senki, hogy ez a fehérruhás, lila csizmás modell véletlenül mászott fel a toronyra! Ismeri ő a szakmát.

Elcsépelte ötlet, de mindig bejön. Bekerülni a híradóba... Ócska trükk.

A gyémántberakású aranyóráján mérte az időt.

Legalább három perce ordibál az a ronda férfimodell a toronyról. Úristen! Ez a reklámidő ilyenkor egy vagyonba került volna. A legnézettebb kereskedelmi csatornán! Ahh!!

Dühödten felugrott, s a sarokba vágta a fokhagymás edényt.

Fel-alá rohangált, s közben úgy döntött, megveszi a licencet. Ez neki kell! A márkanev is jó. Ninja. Megtartja...

Telefonálgatni kezdett. Ordítva, követelözve összehívta a kreatív-csoportot a lakásába.

Mert addig is, míg a licenc ügyét dűlőre viszi, piacra dob egy hasonló ruhamodellt. Most frissiben. Amíg a reklám hatása tart.

Picit változtat rajta. A jogok miatt. Mondjuk piros lesz a csizma a lila helyett. Vagy valami ilyesmi...

És valóban neki lett igaza, mert az új modell hatalmas siker lett. Egy fél év múlva a divat fővárosát ellepték az ilyen-olyan színű csizmákkal kiegészített kollekciók.

Az utca tele volt gumicsizmás, fehér jégeralsóban - és a hozzávaló felsőben - rohangáló emberekkel. A hátukon és a fenekükön egy jókora 'Ninja de Dijonell' felirattal.

A régi 'ninja' márkanev helyett, mert azt nem használhatta, ugyanis a licenc vásárlásának terve végül kútba esett, tudniillik az eredeti ruhamodell jogtulajdonosát nem sikerült előkerítenie.

De Jean Van Dijonell elégedett volt. Boldogan költötte az ebből befolyt millióit...

*

Götttyentyű a követségen ücsörgött. Egy nagy fekete pokrócban. Egy padon. A folyosón. Most már csak kibírja valahogy. Tegnap este szedték le a toronyról, de még mindig rázta a hideg az átélt sokktól.

Ebben a pillanatban - a nagykövettel az oldalán - belépett Begyó Gizi. Megpillantva a küzdelemben megtört 'Tyin-Tyin Tyue Maj Lin Lao Lue-Ping Hue-Pong Csin Csin La Da-Da-Da' mestert, az ő kedvenc kommandósát, a rettegett ninját, könnyes szemekkel, elérzékenyülve borult a nyakába.

A nagy ölelkezésben a pokróc lecsúszott a márványpadlóra.

A nagykövet tisztos távolból, kínosan mosolyogva csóválta a fejét. Nem tudott napirendre térni a botrányhős hátán és fenekén díszelgő 'ninja' feliraton.

Lehet, hogy ez egy dilis, vagy valami új kémügynökségi trükkel áll szemben?!

S míg ezeken töprengett elhatározta, azonnal értesíti az állambiztonsági emberét...

TIZENHATODIK FEJEZET *Leon és Lee színre*

lép, az áldingár indiánok kiássák a csatabárdot és egy nagykapu sarkát, az agg nővér 'híros-gulást' kotyvaszt és gyanakszik, a harcias imperátor és sokan mások a Zsémbes tanya hőseivé válnak.

*

Leon és Lee - Gigi bácsi hívására - egy szép este betoppant a volt Zsiga-presszóba. A Göttyentyű kocsmába. Először a Tunyafalvi dülöngélőbe indultak, de az be volt zárva.

Már egy événél több, hogy lakat került az ajtórácsra. Azóta, amióta az öreg kocsmáros meghalt.

A szomszéd eligazította őket, hogy merre is menjenek. Készségesen megmutatta, hogy hol is van az a kommandós gyűlés.

A tévedés azon alapult, hogy Gigi bá' a telefonba csak annyit mondott, hogy az ivóban várja őket. S mivel ezelőtt három évvel voltak itt legutóbb, amikor is egy egész nyarat töltöttek Kence Benő vendégeiként, akkor a falusiak még a régi kocsmát emlegették így. Hamar odataláltak.

Nagy örömrivalgással fogadták őket.

Leon, akiről Bénatunyafalva lakói legendákat meséltek, töviről hegyire meghallgatta a beszámolót. Nem volt könnyű. A fékezhetetlen kommandósok állandóan bekiabáltak, veszekedtek.

Mivel csak Lee ismerte a nyelvet, ő fordította a beszámolót az apjának.

Az elmúlt évek alatt tanulta meg Tüncili anyanyelvét. Csakis miatta. Ugyanis a két ifjú szív egymásért dobogott a messzi távolban.

Lee tizenéves, keleti származású, fekete hajú, népének bőrszínét és a rájuk oly jellemző szemformát büszkén viselő kisrác volt. Mivel fiatal kora ellenére már hét éve egy keleti küzdősport négy danos mestere volt, ez egyértelműen rányomta bélyegét az egyéniségére. Nyugodt, magabiztos, figyelmes, éber tekintetű fiú volt. Válláig érő haját, ami úgy csillogott, és olyan sűrű volt, mint egy arabs mén sörénye, a homlokánál kis pánt fogta át. Rajta az általa alapított 'Kiu-iutsu-do' harcművészeti iskola feliratával és jelével, a hét vörös sárkánykarommal. Nem volt túl magas, de annál izmosabb. Szikár, vékony, kisportolt alakját szálkás, inas, acélos

izmok hálózták be. Pont annyi és pont olyan, amilyen az életmódjához kellett.

Már három nyelven beszélt folyékonyan. Sportos életmódja mellett hobbiját, a számítástechnikát, olyan fokon űzte, hogy több banknak, intézménynek is készített szoftvereket a biztonsági rendszereikhez.

A felkérésükre, tudniillik a világhálón közismert hacker volt. De a rendesebb fajtából. Aki a tudását nem idétlen erőfitogtatásra használja.

Az elmaradhatatlan note book most is ott lógott a vállán, amikor megérkeztek.

Apja, Leon, vele ellentétben tipikus északi embertípus volt.

Éppen csak a szarvakkal ékesített fémsisak kellett volna a fejére, s máris indulhatott volna az vissza az időben, hogy egy-két földrészt feldúljon a hordája élén, a vezérhajót dirigálva.

De nem hajós volt. Légi tanácsadó. Repülőgép eltérítések megelőzésével foglalkozott.

Előtte pilóta volt. De leszerelték. Sőt majdnem börtönbe is került. Az utasok veszélyeztetése miatt. Egy eltérítés során elkapta a hév. Nekiment a terroristáknak. Bár valóban lefegyverzett két támadót, és megsebesített egy másikat, de sajnos egy utast is eltalált, így a főnökei ezt nem hőstettként könyvelték el.

Igen, ő az. Az a pilóta, akit Kence Benő hókon vágott Tüncili megkéselt macijával.

Akkor az a maci mentette meg a dutyitól, hiszen ha a gombszemek becsapódása által elszenvedett ütés nem teríti le, ő bizony tévedésből lelövi az egyik utast, akit a nagy felfordulásban terroristának vélt.

Benő húzta ki a bajból. Azzal a jól irányzott dobással.

Szőke hajú, markáns arccsontú, nyers modorú, hatalmas termetű, óriási lapátkezű, dagadó izmokkal bíró, bivalynyakú, lobbanékony, élete teljében lévő férfi volt.

És ami a legfontosabb. Kence Benő barátja.

Az ominózus eset után, fél évig a reptér közelébe sem engedték. Amíg a vizsgálat tartott. Utána személyesen jött el megköszönni Benőnek a nagy dobását. Ebből született a barátság.

A két nap helyett két hétig maradtak. Nem egyedül jött. Mivel fiát mindenhová magával vitte, ahová csak lehetett, ide is elhozta.

Az elkövetkező nyáron már idejöttek nyaralni. Két hónapra. Akkor esett szerelembe a nyolc éves Tüncili a tini Lee-be.

Aki egyébként fogadott gyermek volt...

Amikor Leon még zsoldos volt, az utolsó bevetésén, egy égő házban talált egy csecsemőt. Nem hagyta ott. A hátizsákjában elrejtette. Mivel ez szöges ellentétben állt az általa képviselt szakmai morállal, a csecsemőt kicsempészve megszökött az alakulatától.

A gyereket elhelyezte egy nőismerősénél, aztán visszament letölteni a - részeges dorbézolásnak beállított - távollétéért járó büntetést. Ezt persze mindenki elhitte.

Mikor letöltötte a büntetést, jelentkezett az előljárójánál és pár nap múlva le is szerelt. A gyomorsavára hivatkozva, ami amúgy tényleg sok volt néha. Azóta csak a fiának él. Mindent megad neki. Imádja. Ahogyan azt egy jó apától el is lehet várni.

Leon a beszámoló után fintorogva átnézte a semmirevaló felszerelést.

Legjobban a kiképzett sertésen hökkent meg, ami úgy került oda, hogy a napokban az egyik falusi töredelmesen bevallotta, az asszony tiltása miatt nem tarthat kutját, ezért az egyik kandisznót használja helyette, eme szenvedélye kiélésésképpen. Még kutyaházat is csinált neki. Sutyiban kiképezte. Szöges nyakörvet is tett rá.

S valóban, a sertés úgy csibészelt, mint egy jobb fajta dobermann. Így aztán miután felajánlotta a kommandónak Cézárt, be is fogadták.

Úgyhogy a harci-disznó méltó kiegészítője lett a kommandónak.

Valószínűleg Cézár volt a kommandó legjobban kiképzett tagja. Ült, feküdt, kúszott, jelre rőfögött, parancsra támadott. Sőt. Visszahozta az eldobott botot is.

Csak hogy azért volt egy pár apró bibi. Hát először is nem kergette a macskákat. Ez nem is lett volna túl nagy probléma, ez inkább csak a gazdája hiúságát sértette. Ami már valóban zavaró körülmények számított, az a telhetetlen falánksága volt.

Szinte bármit megevett. Állandóan zabált. Ha valamilyen ehető dolog került a közelébe, a vezényszavakra fittyet hányva nekiveselkedett, és felfalta. Ráadásul le sem lehetett állítani, mert ha

valaki háborgatni merészelte habzsolás közben, s ebbe beleértve a gazdáját is, egyből a tanult támadó pozícióba helyezkedett, felhúzta a pofázmánya széleit, és vad vicsorgással, fenyegető rőfögéssel reagált. De hát ugye, ajándék disznónak ne nézd a fogát.

Leon, miután kiheverte a Cézár bemutatója alatt átélt sokkot, intett fiának, s Gigi bácsival elindultak ki a tanyára.

A harci-disznót is magukkal vitték, mert ott azért csak könnyebb tartani, mint a kocsmában. Lee kicincálta a pórázon kocogó legújabb kommandózt az autóhoz, de előbb lefordította az embereknek apja közlendőjét, miszerint másnapra kielemezi a hallottakat, látottakat, és holnap mindent megtudnak az új teendőkkel kapcsolatban.

A kommandósok hajnalig tartó dorbézolással ünnepelték meg visszatért hitüket.

És a tegnap hazaért Göttyentyű eljegyzését Begyó Gizivel.

*

Ricsi és Badi Bandi - a repülőtér mellett - szabad taxira és Bunkó öcsire várt. Aki a csomagokért ment az elosztóba.

A kis panzió, ahová az utazási iroda leszervezte a szállást, a külvárosban volt. Oda indultak.

Volna... Ha Öcsi végre előkerülne.

Aztán csak megjött. Kocsi is lett. Elindultak. Odaadták a cetlit a taxisnak.

Az jó taxis szokáshoz híven, tett egy jókora kört velük a városban, mielőtt a szakadt, leromlott épület előtt kirakta volna őket. Egyértelműen csak azért, hogy magasabb legyen a 'stupid' turisták számlája, és ezzel az ő jövedelme is.

Az első emeleten, az ócska szobában kitört a hepaj. Ugyanis kiderült, hogy Öcsi nem jó bőröndöket hozott el. Valamilyen fura népviselet tarka-barka kavalkádja kacsingatott ki rájuk mindkét hatalmas bőröndből.

Három óra múlva ugyanott, ugyanazokkal a csomagokkal, fásultan bámulták egymást, beletörődve a megváltozhatatlanba, hogy míg ők itt, a ruháik valahol a világ másik végén vannak.

Miután visszarohtak a repülőtérre, még annyit sem sikerült elérni, hogy ezeket a bőröndöket otthagyják. Mindössze annyi derült ki a kétórnyi összevissza telefonálgatásból, amit egy csinos és mindenre mosolygó nőci követett el ellenük, hogy a géppel már tovább utazott az a dingár indián néptáncsoport, akiknek a népviseleti ruháit éppen itt csodálhatják az elcserélt bőröndökben.

De azért valami mégiscsak összejött. A pénztárcájuk teljesen kiürült, a városnéző taxizások során.

Csak azt nem értették, hogyan lehet az, hogy a három út alkalmával tizennégyszer mentek el a város közepén éktelenkedő óriási vastorony mellett?!

Végül aztán túltették magukat az átélteken. A hiányzó kommandós terepszínű ruháik helyett - jobb híján - a színorgiában leledző indián göncöket öltötték magukra. Mert az álcázástól nem tekinthettek el, előljárótól kapott parancsuk volt rá...

Majd jókora feltűnést keltve elindultak megtámadni a villát, hogy elkapják a trottylit, és kiszedjék belőle az igazat.

Ahogy ezt Gigi bácsival megbeszélték.

Nehezen, de odaértek. Meglapultak a villa közelében egy sűrű bozótban. Két kisebbfajta ást szorongatva. Amit az utolsó megmaradt pénzükön vettek. Éjfél tájt nekiálltak kiásni a nagykapu sarkát. Sikerült. Kiborították.

Ebben a pillanatban felgyúltak a reflektorok, felvijjogtak a szirénák, és mindenfelől fegyvercsövek szegeződtek rájuk.

*

Tüske Böske, a rémségesen vén, terebélyes házvezetőnő megunta, hogy a pincében az a két karót nyelt őr soha nem dicséri meg a főztjét. Akiket már jó ideje idetelepített neki az ügyvéd úr. Az ő nyakára. Koloncnak.

Valamit annyira őriznek, hogy csak a lépcső elejéig engedik. Mondjuk ezt nem is bánja, mert neki már elég nehéz lenne a tálcákkal lebotorkálnia. Ezek meg annyit zabálnak, hogy három embernek is elég volna...

De egy nem sok, annyi dicsérő szót sem mondanak. Akármilyen finomat főz, azok fapofával elszedik az

ételt, aztán ennyi. Meg sem köszönik. Nagyon elege van már ebből a faragatlan népségből.

Úgy döntött, hogy a volt férje kedvencét főzi aznap. A 'hírös-gulást', hátha ez kizökkenti ezeket a fegyveres paprikajancsikat a nagy mélaságukból... Ad ő ezeknek! Olyan erősre csinálja, hogy kiég a belük!

Leszólt nekik a lépcső tetejéből, hogy az ügyvéd úr telefonált. Üzeni, hogy nemsokára megérkezik.

Gyalogosan indult bevásárolni. Vagyis csak a buszig. A városszéli villától messze vannak a boltok.

A kapunál bepötyögte a számokat a kis szerkezetbe. S mint minden alkalommal, ha ki akart menni, a felsivítő riasztóra kirohanó biztonsági főnök magából kikelve lehülyézte, hogy miért nem jegyzi már meg végre azt a rohadt kódot.

Amíg a hús megvásárlásához szükséges kilométereket rótt a busz ülésén zötyögve, megint arra a nyughatatlan dologra gondolt, ami a Bollovichék halála óta állandóan a fejében motoszkál.

Neki ez a vén trottyli nagyon gyanús. Amikor őt felvette, már akkor sem tetszett az ábrázata. De sajnos muszáj volt elfogadni az állást. Nem volt más lehetősége. Már olyan öreg volt, hogy a cirkusznak csak nyűg volt a nyakán. Miután meghalt Bicepsz Dudu a férje, az erőművész, kénytelen volt jegyszedőként éldegélni. A nagy lakókocsit is elvették, egy kisebbbe kellett költöznie, olyanba, ahol a majmoké volt az egyik fele, s övé a másik rész. A visítozó, bűdös dögöktől csak egy vékonyka fal választotta el.

Aztán egy alkalommal otthagya az egészet. A kis összegyűjtött pénzén bérelt egy apró szobát, és vénségére munkát keresett. De kinek is kellett volna egy ilyen öreg, fél lábbal már a sírban lévő nővérke.

Mert az igazi hivatása ápolónő volt. Azóta, hogy otthagya széphazáját, és külföldre került, már nem dolgozott a szakmában, ami szintén nem vált előnyére. Arról nem is beszélve, hogy alig beszélte a nyelvet. Állandóan belegabalyodik a nyelve ebbe a karattyolásba.

Úgyhogy még maga sem akarta elhinni, amikor a munkaközvetítőtől mégis kapott egy értesítést. A megadott időben és helyen megjelent, ahol rögtön felvették.

A trotty lett a főnöke.

Igaz, ami igaz, tényleg rászabott állás volt. A külhonba szakadt, és ott dúsgazdaggá vált

honfitársához került. A nagybeteg feleségét, Rozikát ápolni.

Egy idő elteltével a házvezetőnő is ő lett.

Bollovich Artúr, a multimilliomos, Rózát nagyon szerette. Talán ezért, talán a hajlott kora miatt, de egy év sem telt bele, és az öreg smirgli-gyáros is ágynak esett. Ők aztán szerették a főztjét! A finom hazai ízeket...

Hát...tényleg megkedvelték, de sajnálatos módon hamar meghaltak. Így csak a trotty maradt.

Az öreg házaspár sokat beszélt neki arról, hogy mind a hárman disszidáltak. Ellőbb ők, aztán a trottyli, aki a Bollovich család ügyvédje lett. Később már mindent ő intézett nekik. Teljesen megbíztak benne. Szerinte nem kellett volna...

A haláleset után az ügyvéd úr lett minden felett a tejhatalmú házigazda.

Az elhalálozás körül valami nem stimmelt...

A mentő, amit a vénember parancsára előállt, valami cifra nevű magánklinikába vitte el az idős, legyengült házaspárt. Felülvizsgálatra. Egy hét múlva jött a hír, hogy végük. Nagyon furcsállotta, hiszen az öregúr, Bollovich bácsi, nem volt még annyira rosszul. A saját lábán ment le a kocsig. Rozikát azt elhitte. Neki tényleg csak percei voltak hátra.

De mit is tehetett volna?! Meg sem mert nyikkanni, nehogy az ügyvéd elzavarja. De meggyőződése, hogy ő tetette el láb alól Bollovich Artúrt. Hogy a vagyona rátenyerelhessen. Mert senki nem maradt utánuk...

Egy alkalommal elmondta Rozika, hogy valaha volt egy kisbabájuk, de sajnos féléves korában meghalt. A gyermeket a szökés során elrejtették egy rokonnál, mert túl veszélyes lett volna az út a picinek. Úgy volt, hogy kis idő múlva, ha már sikerült megvetniük a lábukat, majd érte mennek. Két hónappal később, amikor a trottyli utánuk jött, azonban a csecsemő halálhírével érkezett. Azután már nem lehetett gyerekük.

Szerinte, még az is lehet, hogy a kisdéd is a trotty lelken száradhat. Nem bízna ő erre a szemétre még egy döglött krumplit sem...

Csak valami bizonyíték kellene. Azonnal szaladna a rendőrségre...

A henteshez érve megvette a megfelelő húsokat, aztán átment a zöldségeshez, és a legerősebb

cseresznyepaprikából vett két kilót. Majd hazabuszozott, és feltette főni a 'hírös-gulást'.

Egy szinttel alatta, az alagsorban Kence Benő már két napja ájultan feküdt.

*

Tüncili boldogan borult Lee nyakába. A disznót be akarták zárni, de az nem hagyta magát. Így a bejárathoz odavonszolták az egyik kuvasz ólját. Azt nagy kegyesen elfogadta.

Elhelyezkedett benne, s onnan leselkedve, egyfolytában rőfögve, éberén figyelte a tanya felé vezető bekötő utat.

Gigi bácsi beszámolt Leonnak arról, hogy tegnapelőtt három embere elküldött, hogy elkapják valahogyan a trottylit. Ha tudják.

Leon a fejét csóválta. Szerinte, meg kellett volna várni, amíg ők ideérnek. Mert a látottak alapján el tudja képzelni az akcióba indult paraszt-kommandósokat...

Gigi bá' zavartan topogott a Lee által lefordítottak hallatán.

*

A hófehér hajú, barázdált arcú, vizenyős szemű vénember elhatározta, nem vár tovább, három nap múlva megöleti Kence Benőt. De előbb idehozatja a lányt. Elvigyorodott. Elképzelte amint végignézi, hogy sorra egymás után megerőszakolják az emberei... Hehehehe... Aztán jól bekábítóztatja, irány a szanatórium, onnan a diliház, ott eltölt nyolc évet szétgyógyszerezve, aztán?! Kampec... Ő meg eléledgel a Bollovich vagyonból. Tökéletes!

Elégedetten elővett egy vaskos szivart.

A hatalmas, antik karosszékében elterpeszkedve, míg a szivarvég levágását próbálta sikerre vinni megszólalt a telefon. Kikapcsolta. Nem zavarhatja senki, amikor ő szivarozik...

A remegő, májfoltos kezek ellenálltak, de végül sikerült rágyújtania.

A füstfelhő mélyében aztán ismét elmélkedni kezdett.

Most már eleget várt. Már rég leszálltak róla a zsaruk. Tiszta szerencse, hogy az Gigi rátelefonált,

rajta kereste Kencét. Mert bizony oda akartak menni a tanyára. A leányka ügyében. De ráérezett, hogy gond van, lefújta a támadást. Jó ötlet volt elnapolni. Ezek e tetvek figyeltették egy ideig...

Rajta ugyan kereshették Benőket! Nem hülye, hogy a saját villájába rejtse...

Két újabb füstkarika között elhatározta, hogy végeztet azzal a mocskos öregasszonnyal is. Tüske Böskével. A házvezetőnővel. Már ezerszer megbánta, hogy felvette. Nem tetszik neki, ahogy őt nézi. De most megdöglik. Hehehehe...

Aztán eladja a Bollovich villát. Hehehehe... Később majd az övét is. Hehehehe... Aztán uzsgyi. Hehehehe... Élvezettel forgatta a félig elszívott, méregdrága szivart. Ezt már a Bollovich pénzen vette. Az őt illető pénzen! Hehehehe...

A rohadék nem akart ráhagyni semmit. A vén buzija lediktál neki egy olyan végrendeletet, amiben kihagyja mindenből.

Jótékonysági egyesület. Árvaház, szülőotthon meg 'mittudomén' milyen vackok. Hehehehe... Frászt! Egy nagy frászt. Hehehehe...

Nem elég, hogy végig kellett néznie, amint meggazdagszik, de még utána sem akar semmit adni abból a vagyonból, ami neki dukál! Hát...hány jó tanácsot adott neki, mennyi pert nyert.

Frászt! Ez az ő pénze. Hehehehe...

Amikor átvitette őket a 'dögklinikára', már majdnem elégette a végrendeletet, amikor meglátta az új záradékot. Amit nem ő jegyzett ellen. Egy kiegészítést. Miszerint két másolati példány el lett küldve egy másik ügyvédi irodába. Letétbe. A szemetje!! Nem bízott benne. De ő túljárt az eszén. Hehehehe...

A második nap előállt azzal, hogy a hazai rokon, aki több éve meghalt, tudják, akinél a csecsemő lett hagyva... Maga után hagyott egy naplót. Ami most került elő valahonnan. Az áll benne, hogy a kisgyerekek nem is halt meg, hanem valahol kitette egy kocsiból, mert félt a lebukástól. Az öreglány ott nyomban belehalt a hírbe. Hehehehe...

De az öreg Bollovich megtáltosodott! Bár sírt-rítt Róza miatt, de összeszedte magát, s azon nyomban megsemmisítette a végrendeletet, és újat íratott. Amiben mindent a gyerekekre hagyott. Feltéve, ha meglesz, mert amúgy árvaház, szülőotthon, kórház meg

a szokásos dilijei. És neki semmi. Megint semmi!! Nem jól sült el a terve. Ámde...kit mást, mint az ügyvédjét bízta meg a teljes körű bonyolítással. Hehehehe... A bolondja... Kecskére káposztát... Két nap múlva már halott is volt. Hehehehe... Hehehehe... Hehehehe...

Persze a naplót azt csak kitalálta, az egész hazugság volt. A rokon az ugyan létezett, de neki kellett megöletni, mert be akarta árulni Bollovich Artúrnál, tudniillik a gyerek tényleg ki lett rakva, csak hogy azt ő rakta ki. Az a tetű évekig eltette a hallgatásért járó összeget, de megfenyegette, hogy kitálal, ha nem fizet többet. Úgyhogy megkapta a magáét... Hehehehe...

Hát, amikor nekiáll, s elégedetten égetné el a végrendeletet, hogy egy maga javára szólót hamisítson, látja ám, hogy már megint ott egy új záradék. A vén huncutja valahogy kijutatta a másolatot, valakit lefizethetett a klinikán, és megint túljárt az eszén. Még a halála után is csak bosszantja! Azonban, ezt is megoldotta. Hehehehe...

Úgy döntött, nem erőlködik tovább, ha már úgylis benne van a másik ügyvédi iroda, így hagyja az egészet. Legalább nem gyanakodnak rá. Inkább előkeríti a kinyuvasztott dögök kölkét, az örökség átruházásánál azzal majd olyan papírokat írat alá, amiben saját magát jelöli meg a vagyon kezelőjének. Észre sem fogja venni. Hehehehe... Aztán, majd valami baja talál esni a rohadt kölyöknek, aki szemét módon túlélte a kirakást. Ő meg elkezelgeti a vagyont... Hehehehe...

Valóban meglelt Kence Benő. Hogyne találta volna meg, amikor ő tette ki a kocsijából. Emlékezett a helyre... Hehehehe... Csak nem túrhette, hogy a volt szerelme, Róza, aki őt elutasította, és Artúrt választotta, boldog legyen?! Amikor ő annyit kesergett annakidején. Milyen jólesett látni minden nap a szenvedését. Amikor fájdalmasan sóhajtozott a meghaltnak hitt gyereke után. Hehehehe...

Az meg ugye milyen szépen felnőtt! Azt is neki köszönhetik. Úgyhogy most fizetnek. Az örökséggel. Hehehehe... Minek annak a bunkónak a pénz... Hehehehe... Rendben is ment minden, csak a kislánnyal nem számolt. Először arra gondolt, megöleti azt is. De olyan kavarodást csaptak neki itt az eltűnés körül, hogy inkább magához veszi. Meg lett írva az erről szóló papír is... Benőke azt is aláírta a bank

alagsorában... Hehehehe... Észre sem vette. Ezek a bolondok vakon bíznak az ügyvédekben... Hehehehe... Most már eleget várt... Hehehehe... Kence kivégzést akar látni! A kis Bollovich Benő megdöglik... A Bollovich unoka meg?! Hehehehe...

Amíg elnyomta a szivart, megint lepergett előtte a tömeges nemi erőszak látványa.

Kicsurrant a nyál a keskeny, aszott szájszélek között. Míg azt szürcsölte vissza, bekapcsolta a telefont.

Abban a minutában megszólalt a készülék. Felvette. A kislányért küldött emberek jelezték, hogy pár perc múlva a tanyánál vannak, és az akció után visszahívják. Mondta, hogy jó, jó, de a lányra ám vigyázni! A többi nem érdekli. Csak ügyesen...

Na ez lesz a gyerekrablás. Amiből ő kiváltja a kislányt. S mint jóságos megmentő, magához veszi. Aztán beindul a terv. Hehehehe...

S már megint az iménti perverz jelenetek jelentek meg előtte. S míg a beteges képzelődéssel volt elfoglalva, csendben kinyílt az ajtó, s a titkárnő halkán beszólt, hogy itt az új ügyfél, aki pár napja bejelentkezett. Tudja...a jogi tanácsért.

Az öreg jelezte, hogy mindjárt. Odaintette a csinos nőt, aki erre mohón szájon csókolta, közben markába kapta a nadrágot ott, ahol az a fonnyadt, töpörödött, kókadt nemi szervet fedte.

Aztán ringó csípővel kiment beküldeni az ügyfelet.

Az öreg utánanézett. Úgy döntött, hogy megöleti, mert túl sokat tud. Sajna amúgy sem tud már mit kezdeni vele. Túl fárasztó...

Milyen jó ötlet volt ez a praxis. Jó kis álca...

Új ügyfél... Még, hogy új ügyfél! Valahogy csak kibírja ezt a kis munkát. Bár semmi kedve sem volt hozzá, de a cél érdekében... Hehehehe... Jó elterelés... Megjött az új balek. Hehehehe... Új átverni való bolond. Hehehehe... Mind az... Hehehehe...

Majd ezt is jól megvágja, csak győzze őt kifizetni. Hehehehe... Ezt a 'hogyishíjjákot'... Hehehehe...

Most rápillantott a beadott névjegykártyára.

Ezt a Mr. Savast, vagy ki a francot. Hehehehe...

★

Ricsi, Bunkó öcsi és Badi Bandi véres, duzzadt arccal, mindenhol tele friss sebekkel, zúzódásokkal éppen Kence Benőbe próbáltak lelket verni. A teljesen legyengült, elkábult Benő már csak egy-egy pillanatra tért magához.

Haldoklott.

★

Cézár sikerrel verte vissza, a ráuszított két pitbull támadását. Először az egyik, aztán meg másik kutya heréit roppantotta szét. A két lebénult eb vinnyogva vergődött a földön.

Tüncili kirohant az éktelen zajra.

Amint meglátta a három ismeretlen, felfegyverzett férfit, rémülten futásnak eredt. Cézár ekkor rárontott a fegyveresekre. De nem jutott sokra vele, mert egy pillanat múlva már vérben fürödve utolsókat rúgta. Agyonlőtték.

Annyit még megtett, hogy a földön vergődve éktelenül elkezdett visítani, hogy ezzel felriassza az általa védeni szándékozottakat.

Aztán elhallgatott. Örökre.

A kiugró, pisztolyából vadul tüzelő Leont, egy rövid sorozattal leterítették. A szeneslapáttal rájuk rontó Gigi bácsit többször hasba szúrták. A rúgkapáló kislányt megkötözték, és a terepjáró hátuljába gyömöszölték. Aztán ráhajtottak a bekötőútra.

Az éppen szembejövő bogárhátú autót egy vad irányváltással belesodorták az árokba. S míg lassítás nélkül kihajtottak a főútra, az egyikük kihajolt, visszafordult, s belelőtt a motorba.

A felborult kocsi hatalmas lángokkal égni kezdett. Fekete, sűrű füstöt okádva az égre.

Lajos - aki a hírekről értesülve, félretéve a régi haragot, éppen azért jött volna, hogy régi barátja segítségére siessen - a roncs börtönében rekedt.

Rémült arccal az üvegre tapadva, szívfájdítóan jajveszékelt.

TIZENHETEDIK FEJEZET *Tüske Böske színt visz a gasztronómiába, valaki kádba invitál egy élemedett korú ügyvédet, Tüncili 'félórás' fogoly lesz, a bajok tetőznek, de aztán jóra és 'napra' fordul minden, s végül Kence Benő is olajbáró lesz...*

*

Böske meglátta, amint a cifra indiánokat leviszik az annyira őrzött alagsorba.

Dél felé hozták őket. Már majdnem kész volt az étellel, amikor befordult a fekete furgon. A biztonságis.

A veszekedős főnök előrohant a kapusfülke melletti épületből.

Hallotta, amint a marcona sofőrrel azt beszél, hogy a trottyli villájából jönnek, meghozták az éjszakai támadókat. A Főnök üzeni, hogy tegyék őket a másik mellé.

Ezt nem értette. Milyen mások?! Csak nem egy élő embert őriznek ezek ott annyira?! Ő meg azt hitte, valami aranyat vagy ilyesmit...

Hát persze... Azért ettek ezek a nyavalyások annyit! Persze, persze. Van ott valaki... Biztos a vénember ellensége. De ezek az újak?! Lehet, hogy elvette a rezervátumukat?! Ettől az is kitelik...

A piros paprikás létől bevörösödött, hatalmas fakanállal a kezében kicsoszogott a teraszra. Onnan jól látta, amint durván lelökdösik a lépcsőn az igencsak helyben hagyott, hátrakötözött kezű alakokat.

Meglepődve vette észre, hogy milyen sápadt színűek manapság az indiánok. Ekkor az egyik, valószínűleg a törzsfőnök cifrán káromkodni kezdett.

Böske szíve nagyot dobbant az ismerős szavakra. Ez az ő anyanyelve! Ezek a honfitársai. Nem is indiánok!

Mióta Bollovichék meghaltak nem hallott otthoni szavakat. Mi van itt?! Mi ez?! Mit művel ez a vén köcsög?! Honnan kerültek vajon ide?!

Közben elment a furgon. A biztonsági főnöktől ugyan kérdezni próbált a megérkezetekről, de az azt mondta, hogy törődjön a saját dolgával.

Hát ő mindjárt felhívja a rendőrséget. Mindjárt felhívja. Mi történik ma itt?!

Persze azt nem tudhatta, hogy a kimenő hívásokat ellenőrzik, mert elég sok drága kütyü ügyelt a

biztonságra. Olyannyira, hogy még mobillal sem sikerülne kitelefonálnia, mert a műholdas megfigyelőrendszeren az sem menne át... Mondjuk ettől nem kellett tartani, sajnos Böske képtelen lett volna egy rádiótelefont használni. Nem ment neki az efféle tudomány. De annál jobban a főzés...

Lement a pince bejáróhoz az étellel. A két mogorva alak egyike eléjött, elvette. Ugyanolyan közönnnyel fogadta a finom, forró, gőzölgő gulyáslevest, mintha egy húsznapos száraz kenyérdarabot tölt volna éppen az orra alá.

Halk hangok szűrődtek ki a vaskos ajtó mögül.

Megkérdezte, a vendégeknek kell-e főznie?! Az örök azt intették a fejükkal, hogy nem.

Roszzat sejtett. Felment. Bevitte a biztonsági főnöknek is az ételt. Az a monitorairól le sem véve a szemét, morgott valami köszönöm-félét. Tüske Böske sértődötten rávágta az ajtót és magában dohogott.

Torzsalkodni, azt tudott. Máskor hangosan, de most csak halkán.

Hogy miért fogta vissza magát?! Mert izgult. Hogy min?! Hát azon, hogy megegyék az ételt, és ne vegyék benne észre a két doboznyi altató ízét. Amit belekevert. Továbbá azon is, hogy be ne toppanjon a trotty, mielőtt kiszabadítja a honfitársait.

Meg mindenén. Mert már túl öreg volt az ilyesféle dolgokhoz. Nagyon.

*

Mr. Savas, miután leengedte az öreget és a titkárnőt a lefolyón, felhívta Don Kesét. Megadta a címet. Elmagyarázta, hol találja meg az emberét. De figyelmeztette, úgy tudja, valami kőkemény fickók őrzik, úgyhogy komoly embereket vigyen. Csakis profikat. Esetleg ha kell, tud ajánlani egy olyat, akik egy darabban kihozza az illetőt. Ezt a Kence Benőt. Mert minden valószínűség szerint él. Az öreg azt vallotta, hogy a napokban akarta félreállítani. Ja...és még valami. Valami tanyáról is fecsegett, amit betámadott egy csapat zsoldos. Egy kislányért mentek. Azt is a címre viszik. Ennyi. Szemtanú nincs. Tiszta minden. Ő végzett.

Don Kése mondta, köszöni, de a cím neki elég, innen már megoldják a saját emberei. Kérdezte, hogy kell-e még pénz?

Mr. Savas azt válaszolta, hogy nem, minden
rendben.

*

Don Kese emberei akkor toppantak be, amikor a
Tüncilit szállító alakulat éppen lefülelte az
öregasszonyt, aki a vasajton matatott. Éppen azt
akarta kinyitni a horkoló öröktől elszedett
kulcsokkal. Mivel a kapunál is kidőlvé találták az
embereket, gyanakodni kezdtek. De csak a vénasszony
kavart be.

Segítettek neki a bejutásban. Belendítették az
ajtón a többiekhez. Utána a kislányt. Azt csak azért,
mert nem tudták hová is tegyék, ugyanis a
megbízójukat egy ideje nem tudták elérni. Gondolták,
majd itt kivárnak.

Don Kese hat embere a lépcsőfeljáróban futott
össze a három zsoldossal. Egy pillanat alatt
lekaszabolták őket, mert azok éppen a két elkábított
társuk felvonszolásával voltak elfoglalva.

Aztán szó nélkül kiszedték a tiltakozó, kiabáló
népes társaságból Kence Benő alélt testét, és a
kapálódzó Tüncilit. A többieket visszazárták. Az
ajtóban hagyták a kulcsot.

Míg a reptér felé hajtottak, beszámoltak Don
Kesének a történetekről. Eközben összefutottak az
érkező rendőrökkel, és mentőkkel, akiket ők hívtak
ki.

Béreltek egy kis repülőgépet, aztán, uzsgyi haza.

*

Kence Benő a kórházban ébredt. Az ágy szélén ott
ült Tüncili és Lee. Kicsit odébb egy-egy széken,
Terka és egy számára ismeretlen vénasszony. Tüske
Böske.

Sorra a nyakába borultak.

Két hónapig kómában volt. Azóta, hogy behozták
élet és halál között lebegett. Ma reggel kiszóltak
telefonon a tanyára, hogy kinyílt Kence Benő szeme.
Fejvesztve rohantak hozzá.

És most itt vannak...

*

Pár hét múlva már otthon, a tanyán ülhatték körbe a lábadozó beteget.

Bunyós Ricsi, Lee és Tüncili éppen az ebéd utáni, szokásos élménybeszámolón vitázott. Tüske Böske, aki egyébként már végérvényesen itt lakott, a konyhában sertepertélt.

Persze csak módjával, amolyan öregesen.

Mivel Benőnek újból és újból el kellett töviről-hegyire mindent mesélni, így mindennapos szokássá vált a mesedélután.

Igaz, már oda-vissza tudta az egészet, de mégis, amikor ismét elmondták, mindig csak akadt egy-egy olyan részlet, amit addig még nem hallott.

Így aztán lassan összeállt a kép. Arra is rájöttek, hogy ki is valójában Tüske Böske...

Kiderült, hogy fiatalabb korában Bénatunyafalván volt ápolónő. Akkoriban nagydarab, fiatal lány volt, s úgy hívták, hogy Bögyös Bözsi.

Tüske Böske sosem gondolta volna, hogy Kence Benő van a pincében. Pont Benőke... Akinek valaha még ő adott nevet. Azt meg végképp nem sejthette, hogy akiket ő gondozott, Bollovichék a tulajdon rokonsága volt, hiszen ő emiatt keresztszülőnek számít.

Mert ugye az öregek valójában Kence Benő szülei voltak...

Kence Benő úgy vigyorgott kifelé a dunyha alól, mint egy jóllakott kiscsoportos. Nagyon szerette ezeket a délutánokat.

Lee felállt. Intett a bentlévőknek és kiment.

Elindult a domboldal felé, hogy elvégezze az ilyenkor szokásos gyakorlatait. Ugyanúgy, mint azon a napon is, amikor Tüncilit elrabolták.

Egy ideig magát hibáztatta, mert pont akkor nem volt ott, amikor a legnagyobb szükség lett volna rá. A gyakorlatok miatt. Mert ugye ő éppen azokat végezte.

Amikor a lövéseket meghallotta rohant ő, ahogy csak bírt, de mire odaért, csak a vérfürdő maradványai néztek vele farkasszemet.

Hú! Hogy megijedt... Azt hitte, hogy mindenki halott.

Azonban míg az égő bogárhátúból Lajos bácsit rángatta kifelé - akinek egyébként kutya-baja sem lett az ijedtségen kívül -, az apja káromkodva magához tért. A bordáit tapogatva próbálta kiszedni az inge

alól a megtépázott golyóálló mellényt. Ő ujjongva odarohant, de az ráförmedt, hogy ne vele törődjön, hívja már a kurva mentőt, mi a jó kurva fenére vár?!

Így is lett. Beszaladt telefonálni.

Mint utóbb kiderült, ez mentette meg Gigi bá' életét. Még egy percnyi késlekedés, és már az a több órás műtét sem mentette volna meg szegényt, amit azonnal végrehajtottak rajta, ahogy a kórházba ért. De szerencsére felépült. Néha ugyan sajognak a hegek, de amúgy már teljesen rendbejött.

Egyébként Lajos bácsi nyafogott a legtöbbet. Igaz a kocsija felrobbant és ripityára égett, de azon kívül semmi baja sem lett. Cézárt eltemették Paci mellé.

Lajos bácsi még tévéműsort is készített az emlékére. A 'Hős sonkák pitbullt zúztak' címmel...

Itt abbahagyta az emlékezést. Kitisztította a tudatát, és meditálni kezdett.

Később a befejező lazítás, és a légző gyakorlatok után, egy jó nagyot sóhajtott, meghajolt a nap felé, és futva elindult a házhoz.

EPILÓGUS

*

Kence Benő elindult, hogy körülnézzen a földeken. Ellenőrizni a madárijesztőket.

Felült Nagypaci hátára. Látta, hogy Újpaci és Kispaci nincs a helyén.

Ezek szerint Tüncili és Lee elment lovagolni, állapította meg magában a bajsza alatt huncutul mosolyogva.

Kilovagolt. A végtelennek tűnő földjei közé.

Elégedetten szemlélte a gyönyörű, szárba szökkenő, aranyló levelű tengert.

A százharminc hektárnyi napraforgót. Beleszipantott a hűs fuvalatba.

Nem bánta meg, hogy eladta a boltokat. Azt meg végképp nem, hogy az örökséget nem tartotta meg. Lemondott a végrendelet második cikkelye javára. Jótékonysági intézményekhez vándorolt a rengeteg pénz. Úgy gondolta, nem kell az neki, túl sok a baj vele! Túl veszélyes. Egye meg a fene...

Ő inkább a szüleit szeretete volna látni.

Mindegy. Ami volt, az már nincs. Ez van. Így alakult...

A pénz meg?! Minek az... Ugye lett másik. Mert ez az üzlet nagyon bejött. Az étolaj. Két éve annyi a haszon, hogy már azt sem tudja, mit is csináljon vele...

Besikerült. Talán már túl sok is a pénz. De hát... ki csak nem dobhatja...

Úgy látszik, ebben nincs szerencséje.

Ráadásul már 'olajbárónak' csúfolják. Van, aki csak úgy ismeri a szakmában, hogy Olajbáró. A nevét nem is tudja. Neki Kence Benő jobban tetszene. Az új se kellett neki. Minek... Bollovich Benő is lehetett volna. De így, szülők nélkül, semmi értelme nem lett volna.

Ő Kence Benő, s az is marad... Még, hogy olajbáró!? Talán inkább étolajbáró!

A közel három méter magas drótkerítéshez érve lelassított. Megállt. A hatalmas birtok egyik széléhez ért. Ebben a pillanatban egy pillangóraj lebbent felé. Óvatosan belelovagolt. Visszafogta a lovat. Ismét megállt.

Körös-körül mindenütt lepke!

Egyszerre csak, a jobb vállára leszállt egy gyönyörű példány. Elmosolyodott. Reménykedve arra gondolt, talán lehet, hogy Icuka lelke?!

Sóhajtott egy nagyot, és továbblovagolt.

*

Girnyó, régi nevén Don Kese, az autótelepen egy törött tükördarabkában nézegette magát. Tetszett neki a műtét. Pont olyan lett az ábrázata, mint annak előtte. Mint régen. Mint azelőtt...

Még a sebhely is stimmel. Visszarakatta.

Jó ötlet volt visszabújni a régi bőrébe, amikor bebukott az olajbuli. Ja. Mert becsődölt minden. Mert az egész szétesett a legapróbb darabjaira. Az olajmaffia megbukott. Ugrott a nagy biznisz. Erre a barmok?!

Megint egymást robbantgatták. Az egész ország ezen rágódott, ment a nagy egymásra mutogatás.

De minek?! Hisz az ügyesebbje már rég lelécelt. A többi meg lecsukták. De ő nem ment. El sem kapták...

Ő marad. Öreg ő már a nagyobb változtatáshoz. Ja. A pénz?! Hát az megvan. Jó helyen. Majd szép lassan előszedegeti. Addig meg el van itt a telepen. Mint a régi szép időkben.

Csörgött a mobilja. Benő volt az. Az Olajbáró... Pár szót váltottak. Aztán elbúcsúztak.

Pár hetente, havonta felhívják egymást. Amióta segített neki. Kicsit beszélgetnek erről-arról. Vagy csak egy 'Hogy vagy?! Köszönöm jól...' aztán kész.

Benő nem fedi fel a titkát, annyi szent... Megmentette az életét. Meg a kislányét is...

Ásított. Evett egy pár falatot. Komótosan kibontott egy kefirt. Lassú kortyokban megitta. Beleolvasott egy régi autósújságba. Kis idő múlva letette. Megint ásított egyet. Megnézte hány óra. Előredőlve kilesett a piszkos ablakon. Pár perc múlva kiment.

Jött egy vevő.

TARTALOM

ELŐSZÓ5. oldal

ELSŐ FEJEZET *Kence Benő nagy ovációval hallat magáról, eközben egy szürkeköpenyes fehérchseléd szakmai-, s egyéb jellegű hozzáértéséről tesz tanúbizonyságot, egy angyal kis híján sérvet kap, a kocsmában kitör a haddelhadd, a kakas köszöni, jól van, valaki nyer a tombolán.....6. oldal*

MÁSODIK FEJEZET *Egy kismacska a szabadesést gyakorolja, valaki ráébred arra, hogy vannak boszorkányok, a falusiak egy dombon mulatnak, s amíg a vőlegény izgatottan készülődik a nászéjszaka gyönyöreire, gyufaszál lobban a koromsötét éjszakában.....20. oldal*

HARMADIK FEJEZET *A kocsmába új székek kerülnek, egy hosszú, véres kést beszúrnak egy bokor alá, Benőt elhagyja a szerencséje, plátói szerelme és két foga, miközben áll a bál.....33. oldal*

NEGYEDIK FEJEZET *Banya veszít a kártyán, az újszülött Paci gazdára vár, Benő helyrehoz egy nagyobbacska Banya-bakit, ifjabb Sánta Butykó 'két-teherautós' gazda lesz, Macera Balázsról gól pattan, mire egy-két pofon elcsattan.....47. oldal*

ÖTÖDIK FEJEZET *Benőnk vonatra száll, a fővárosban kirabolják, de a pénz megkerül, sőt még meg is fial, később helyreáll az egyensúly, erre egy vak koldus kerékpárral száguldozik, s míg az sörözni megy, addig Kence Benő hazaér, és ébren álmodik.....63. oldal*

HATODIK FEJEZET *Süt a nap hétágra, hetedhét országra, Benőre, aki leég, majd elrontja a hasát, később lesz egy fekete barátja, aztán eltűnik a cipője, a lábbeli más lábra kerül, mire Kence úr elégedetlenül távozik.....86. oldal*

HETEDIK FEJEZET *A harangozó köteleességteljesítés során elszakít egy kötelet, Boríz Borisz gumiról papol, s amíg a kocsmában békülgetnek, addig merész álmok próbálnak megvalósulni, közben egy újságíró és egy feltaláló egymás horgára akad.....102. oldal*

NYOLCADIK FEJEZET *A faluba idegen érkezik, a postáskisasszony egy csendes esküvőből, mint mennyasszony veszi ki a részét, Kence Benő kétszer is motorra száll, amiről nem le-, hanem elszáll, és előbb a kiserdő, majd a szíve is lángra lobban, s Benőnk végérvényesen elveszti az ártatlanságát.....126. oldal*

KILENCEDIK FEJEZET *Kence Benő tudja, hogy mi egy férfi kötelessége, s míg a műtősfüű, a portás, két beteg, a kórház hét doktora s három főorvos közelebből is megismerkedik az új nővérrel, addig Benő és Lajos szervezkedni kezd, erre alkalmi karate edzésen vesznek részt, aztán csalódottan hazamennek.....144. oldal*

TIZEDIK FEJEZET *A tanya romokban, Paci sehol, a vén tyúkok kárálnak, valahol valami nagyon készül, de valaki s valami valahol közbeszól, Benő lemegy a pincébe, és olyat tesz, amelyet még soha, egy páran a mennyországban érzik magukat.....158. oldal*

TIZENEGYEDIK FEJEZET *Benőre mosolyog a szerencsecsillaga, Bénatunyafalván felbukkan egy gazdag befektető, egy-két dolog a helyére kerül, a polgármester mesterkedik, az "UNIÓZSÉMBES mintatanyán" kitör a pánik.....170. oldal*

TIZENKETTEDIK FEJEZET *Az élet ezután sem lesz fenéig tejföl, más szelek fújnak, van, aki végleg eltávozik, megjön a bizottság, végül a Zsémbes tanya felé grandiózus veszély közeleg egy földöntúli erővel megszállt lény alakjában.....180. oldal*

TIZENHARMADIK FEJEZET *A revizor színre lép, van, aki boldog, van, aki boldogul, aztán végre, Kence Benő az unióba indul, beállít, majd kiállít, hazafelé a terroristáknak bemutatja milyen is egy vérbeli parasztlengő, végül mindenkinek megbocsát.....196. oldal*

TIZENNEGYEDIK FEJEZET *Kence Benőt igazi meglepetés éri, de mire kapizsgálni kezdi, hogy mi is az a gazdagság, addigra leteríti valami, s a pénz az lehet, hogy beszél, de az már biztos, a kutya harap, ahelyett, hogy ugatna.....214. oldal*

TIZENÖTÖDIK FEJEZET *Képviselő úr intézkedik, Gigi bá' kommandót kreál, Götttyentyű akcióba lép, Benőpapa sínylődik, Cilu dotál, egy olajmaffiózó szubvencionál, közben valakinek nagyot dobban a szíve, s a divat fővárosát előzönlik a gumicsizmás fehér-ninják.....220. oldal*

TIZENHATODIK FEJEZET *Leon és Lee színre lép, az áldingár indiánok kiássák a csatabárdot és egy nagykapu sarkát, az agg nővér 'hírös-gulást' kotyvaszt és gyanakszik, a harcias imperátor és sokan mások a Zsémbes tanya hőseivé válnak.....244. oldal*

TIZENHETEDIK FEJEZET *Tüske Böske szint visz a gasztronómiába, valaki kádba invitál egy élemedett korú ügyvédet, Tüncili 'félórás' fogoly lesz, a bajok tetőznek, de aztán jóra és 'napra' fordul minden, s végül Kence Benő is olajbáró lesz.....255. oldal*

EPILOGUS.....261. oldal

ISBN 963 9583 33 2

*Ez az e-book a mű szerzője által korrektúrázott kéziratból készült.
A kiadó nem vállal felelősséget az esetleges helyesírási, nyelvhelyességi, s egyéb hibákért!*

